

Adamát Péter

Idővihar

*Pivarcsi Gábor, Krakkó Zoltán és Adamát Péter
története alapján*

Ez a Mű a [Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Ne változtasd! 4.0 Nemzetközi Licenc](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/) feltételeinek megfelelően felhasználható.

Tartalom

A megbízás.....	3
Tárgyalás a megbízóval.....	17
Vonatút.....	26
Váratlan találkozás	38
A keresett kincs	43
Az utolsó kihívás	54
Régi feljegyzések	64
Elfelejtett történelem.....	77
Az Idővihar	86
Választható tettek	98
Börtön.....	105
A Zsarnok Emberei.....	112
Szabályok a tisztességes együttélésre	118
Ismeretlen tanácskozók.....	128
A harc velejárója.....	138
Szabályszegés	151
Erkölcsei kötelesség.....	155

A megbízás

A színes cserepes, sátortetejű házakból álló Downen északi negyedében álló magánnyomozói iroda előtt hintók hajtottak el, a közeli gyártelep kéményei folyamatos füstöt eregettek a levegőbe.

Szürke felhők takarták az eget, csak az ablakokba ültetett virágok színesítették az utcákat.

A magánnyomozók lakhelyeül is szolgáló ház ablakai csukva voltak, kizárva a nyirkos, hideg időt. Szemerkélő eső verte a címet:

„Clyde Inwell és Gareth Inwell – Magánnyomozók”

A fogadóirodára nyíló bejárat zárva volt: vasárnap szünnapot tartottak. A ház nappalijában, a lángokat őrző kandallóval szemben két személy ült a kanapé két szélén:

Egy húszas évei elején járó, barna hajú és szürke öltözetet viselő fiú, valamint egy 17 éves, letisztult ruházatot viselő lány, aki a közgazdaságtan vizsgára készített jegyzeteit nézte át.

A fiú, Clyde lehetséges megbízásokat keresett a maga előtt tartott újságban.

Szerencsétlen hirdető, időpazarlást kér és nincs elég pénze... erre meg reménytelen, hogy a gyár felbéreljen minket: mi kiderítenénk az ügyet, nem az üzem által megkreált eredményre jutnánk... Ez érdekes! ... De nem: Gareth tüsszentési rohamot kap a macskáktól, egyedül kellene megtalálnom mind a 30-at.

Clyde az újság végére ért. Lemondóan megrázta a fejét, és félretette az újságot.

Feltétlenül el kell utaznunk a levélben segítségünket kérő megbízóhoz. Downenben most nincs számunkra munka.

Ránézett a mellette ülő Linára... másfél évvel korábbi emlékképek árasztották el:

Clyde a közeli, színes gyümölcsöket és zöldségeket áruló piacra tartott. A sáros útról fellépett a kőhídra, s a hídfőknél kolduló elesettektől több méterre meglátta a csimbókos hajú, poros arcú lányt. A lány elkeseredett dermedtséggel nézett maga elé.

Ránézek, és úgy érzem, haza kell vinnem!

Egy átlagos hajléktalantól félnék, hogy kirabol, de legalábbis összefertőz engem és rokonaimat. A Városházának lenne lehetősége visszasegíteni őket az életbe. Ettől a lánytól talán nem kell félnem.

Clyde odalépett a fiatal lányhoz.

- Mi a neved? - kérdezte őszinte gondoskodással.

A lány lassan ráfüggesztette a tekintetét, majd komor határozottsággal, de rekedt hangon szólt:

- Lina. Elindultam megkeresni apámat, aki biológiai professzor. Sürgős levelet kapott, s délre távozott... de nem tért vissza.

Clyde halkán szólt:

- Gyere velem. Segítünk talpraállni. Azt nem ígérhetem, hogy a professzor után indulunk, de én és bátyám magánnyomozók vagyunk: idővel kideríthetjük, hol raboskodik.

Lina kitágult szemekkel mérlegelt... majd hálásan felállt, de lassú mozgása elárulta, hogy reményét veszítette.

Clyde visszaindult irodájuk felé: a bevásárlás várhatott. Lina felzárkózott mellé.

Bátorítóan szólt a lányhoz.

- Clyde Inwell vagyok. A bátyám Gareth.

Lina felélénkülten, reményre vágyva bólintott.

Amikor elhaladtak a pékség mellett, Lina riadtan nézett át az ablakon: Clyde tudta, hogy a pékmester következetesen elzavarta a koldusokat.

Meglátták velük szemben száguldani biciklin a lelkes újságkihordót: a gumikerekek mindkét irányban szórták félre a sárt, majd a koldusok mellett elhaladva ráfordult a kőhídra.

Az egyik poros utcába befordulva Clyde rámutatott egy fehér falú házra.

- Ott a lakhelyünk.

Tekintete Linára tévedt: a lány élesen figyelt... nem tudta, mi várhat rá a házon belül. De mosolya elárulta: visszatért belé a remény.

Elhaladtak egy kék díszruhás asszony mellett, aki kutyáját pórázának határozott rángatásával siettetette.

Végül Clyde kulccsal kinyitotta az ajtót, s bementek a házba.

...

Miután Lina fürdőt vett és magára vette a Clyde által kikészített ruhákat, beszélgetni kezdtek.

- Gareth és én magánnyomozók vagyunk. – mondta Clyde. - Mikor felfelé ívelt vállalkozásunk, egy gyár vezetése megbízott minket a szervezési folyamatok átvilágításával, a megrendelés része volt a sikkasztási csatornák feltárása és az üzleti terv sikerességének előrejelzése is.

Clyde elfolytott egy keserű nevetést és röviden megcsóválta fejét.

- Amint megkapták a jelentésünket, azonnal bojkottot kezdeményeztek nyomozóirodánk ellen, s ehhez minden ismert üzemet megnyertek.

Szakmai elismerést kaptunk megrendelések helyett. De így nem tudunk fellépni a sikkasztás és az önkényes vezetés ellen. Csak egy szerény nyomozóiroda vagyunk, akiket általában az átlagpolgárok keresnek meg elvesztett állataik megtalálására.

Lina együttérző komolysággal bólintott.

- Hová indultál eredetileg? – kérdezte megilletődötten.

- Vásárolni. Azt mindenképp el kell intéznem. Várj meg, két órán belül visszaérkezek.

Remélem, mikor visszajövök, mindent rendben találok.

Lina érdeklődve nézett Clyde-ra.

- Jövök veled. – mondta lelkesen.

Clyde mosolyogva bólintott.

Nem sokkal később együtt léptek ki az ajtón a szemerkélő esőbe, a virágokkal színesített ablakok között nyüzsgő szürke emberek forgatagába. Mikor a kőhíd közelébe értek, a pék, aki több nap is elzavarta a kolduló Linát, udvarolva köszönt rá, rögtön utána a hídról biciklivel visszaérkező újsághordó is. Clyde-ot elöntötte a vörös düh:

Egyikük se tett érte semmit, amikor rossz állapotban volt!

Clyde rádöbbsent: remélte, hogy a lány velük marad. Vagy legalább tartani fogja vele a kapcsolatot. Ha vacsorára hazaérkezik Gareth, s a lány még őt is elviseli, akkor a lehetőségeknek már nincs határa.

Gareth késő délután ért haza, két órával Clyde és Lina visszaérkezése után: a páros élénk csörtetést hallott az előszobánál, majd belépett a nappaliba Clyde bátyja: élénk színű öltönyt viselt, haja szőkére volt festve. *Ez nagyon ritka volt, még a gyárak alapításának új korában is.*

Clyde szerényen, de jogos elkötelezettséggel szólt hozzá:

- Ő itt Lina. Biológus apját indult megkeresni, de Dowent elérve elfogyott a pénze és koldussá vált. Ezért fogadtam be.

Gareth majdnem felnevetett, maga elé nézve elmosolyodott.

Élénken kérdezte:

- Elárultad neki, kik vagyunk? A mi nyomozóirodánktól retteg egész Downen!

Csak egy szerény nyomozóiroda vagyunk, akiket általában az átlagpolgárok keresnek meg elveszett állataik megtalálására.

Lina zárkóztan elmosolyodott. Kezét nyújtotta Gareth felé.

...Másfél év telt el, mióta Linát befogadták. Ő időnként szeretne volna folytatni a keresést, de végül mindig úgy döntött, hogy velük marad. Egyértelműen kötődött hozzájuk.

Clyde tekintete a használhatatlannak bizonyult újságra vándorolt. A környéken nem volt számukra munka. A levélben segítséget kérő megbízóhoz kell bátyjának és neki elutaznia, így komoly bevételre tehetnek szert.

Legutóbb a biológiai professzor hagyta magára Linát, mikor messzire utazott. Pedig biztos vissza akart térni, de minden bizonnyal ő is veszélyes küldetésre vállalkozott. Viszont lényegi különbség, hogy én és Gareth ketten leszünk, közösen tudunk védekezni, ha megtámadnak.

Clyde Linára nézett, s türelmesen beszélni kezdett. Hangján hallatszott, hogy tiszteli a lányt.

- Lina, Downenben most nincs számunkra munka. Gareth-nek és nekem muszáj Merchenor-ba utaznunk, az Álló Idő Fogadóba. A levélíró azt írta, a Fraena-beli gyilkosságoknak akar véget vetni. Ezt erkölcsi kötelességünk elvállalni.

Lina szemei megremegett.

Fraenából származok, ott az utóbbi hetekben embereket ölnek! A szóbeszéd szerint olyanokat, akik néha tárgyakat mozdítanak meg gondolataikkal!

Én ugyanezt tapasztalom: néha arrébb tudom tolni a kisebb tárgyakat, ha rájuk koncentrálok.

Hiába keresnénk orvost, vagy fizikust, hogy magyarázza meg: jobb esetben el se hiszik, és nem várnak amíg a jelenség előtör. Ha mégis kitudódik, az állam valószínűleg letartóztat és vizsgálni kezdenek.

Komoly tekintettel Clyde-ra nézett.

- Inkább segítek megkeresni a kereskedő 30 macskáját. Ezt a munkát kellene elvállalni, a másik túl veszélyes.

Lina felélénkülve hadarni kezdett: sorolni kezdte a megbízás veszélyeit, figyelembe véve a közbiztonságot a találkozó térségében. Szavain látszott: érdeklődéssel olvas, széleskörű tudást szerzett földrajzból és történelemből.

Clyde szigorú szemmel nézett a lányra. Halkan szólt.

- Magánnyomozóként fegyvert viselünk, az átlagpolgár ezt nem teheti meg. A te dolgod az, hogy kitanuld a közgazdaságtant. Azzal tudsz segíteni.

Lina dühösen maga elé meredt... nemsokára meglesz a vizsgája, s pont ugyanezzel a tudással cáfolja majd a veszélyes ötleteket... Gareth saját készítésű láncostora ráadásul csak rövid körben hat. S a fiú gyakran közelharcra készül a harcművészeti egyesületben, mert a lánc kevésbé sebez, s a töltények száma véges. Ez racionális, de végső soron a távolra lövés gyakorlásától vesz el időt.

Clyde támogatóan nézett Linára:

- Ne aggódj. Senkinek nem mondjuk el, hogy néha megmozdulnak körülötted a tárgyak. A nyomozásban Gareth és én vennénk részt, te csak velünk találkoznál, mikor esténként hazaérkeztünk.

Lina elgondolkodva maga elé meredt, lassan bólintott.

Mialatt Clyde az elvállalható megbízásokat mérlegelte, Gareth a vasárnapi misén vett részt.

A pap fehér-lila ruhában állt az olvasóállvány mögött, türelmes jóindulattal beszélt a visszhangzó templomban:

- A mai világ azt mondja, hogy ne foglalkozz a tradíciókkal, élj a mának, használd ki lehetőségeidet, és élvezd az életet. Hiszen úgyis csak ez az egy életed van. Szeretett testvéreim, valóban nem a tradícióknak kell megfelelnünk. De döntéseinkkel nem csak magunkra hatunk: hanem rokonainkra, ismerőseinkre is. Rájuk is tekintettel kell lennünk, amikor cselekszünk. Bár közérzetüket nem éljük át közvetlenül, pozitívan kell hatnunk rájuk: ez is felelősségünk.

Lina mindig azzal vádol, hogy nem vagyok rájuk tekintettel. Pedig csak az igazságtalanságok ellen szólok fel!

...A beszéd további részei is eszébe juttatták saját életének problémás részeit.

A templomból kilépve Gareth a szemerkélő eső ellen fekete ernyőt tartott maga fölé, s a saras utakon, hintók között küzdötte előre magát a kőépületekkel szegélyezett mellékutcában álló, fehér falú házukig. Megkönnyebbült, mikor házuk kőlépcsőire érve leverhette csizmájáról az utca sarát.

A bejárati ajtón belépve kiterítette vizes kabátját száradni, s miután letette csizmáját, bement Linához és Clyde-hoz a nappaliba.

Clyde komoran ránézett.

- Beszélhetünk?

Gareth álmatagon bólintott.

- Igen.

Clyde távolságtartóan pörgette végig a szavakat:

- A Bank üzleti pert indított ellenünk a Városházán. 9 évre visszamenőleg követeli a kamatokkal és jóvátétellel megemelt teljes kárigényét, amiért nem sikerült megtalálnunk a társasház közös kertjére nyíló teraszunk tulajdonlapját, ami igazolná, hogy mi vagyunk a terület tulajdonosai.

Gareth szemei dühösen fellángoltak, s a fiú éles megvetéssel morogni kezdett:

- Tehát nem számít nekik, mennyire süllyesztenek a nyomorba: csak a rövidtávú maximális nyereségük érdekli őket.

Linát düh borította el. Élesen nézve hadarni kezdett:

- Ha csak mégtöbbet morogsz mise után, ne járd oda! A mi idegeinket kíméld meg ettől! Megoldási javaslatokat adj, azzal enyhíted a problémánkat!

Clyde röviden nemet intett fejével.

- Rahel asszony pedig elvesztette munkáját, ezért az utolsó hónap adósságát, a maradék 500 fen-t részletekben szeretné törleszteni. Az ilyen esetekre kidolgozott alapelvünket használtam, 9 hónap alatt havi 75 fen törlesztését ajánlottam, amit elfogadott.

Gareth bólintott.

- Ettől még a felszínen maradunk. Ha mi nem vagyunk vele emberségesek, lesz bárki helyettünk?

Clyde elismerően Linára nézett.

- Lina azt mondja, segít nekem megkeresni a 30 macskát, ha szükséges. De sokkal több pénzhez juthatunk, ha elvállaljuk a levélben segítséget kérő megbízását.

- Juttassuk rács mögé a rejtélyes gyilkosságok mögött álló szervezet tagjait? – Gareth indulatosan bólintott. – Végre nagy ügyben változtathatunk a világon!

Tudom, hogy a valóban nagy változás az, ha az emberek gondolkodása tér jobb útra. De ezzel a munkával sok embert megmentünk, s Linát se tudják többé veszélyeztetni. Ha mi járhatunk az ügy végére, az kárpótol minket amiért megalakulásunk óta ki vagyunk rekesztve a fontos ügyekből. A városi tanácsosok se hajlandók felbérelni minket, mióta a bűnelkövetők illegális csendőrségi kapcsolataira is rámutattunk.

Clyde bólintott. Eldőlt, hogy elvállalják a megbízást, így egyre összeszedettebbé vált.

- Este megveszem a vonatjegyeket. Háromnegyed nyolckor indul a vonat, és másnap reggel 7-re ér a fővárosba. Bejárhatjuk Merchenort, mielőtt belépünk a fogadóba.

Linára nézett.

- Van kedved eljönni velünk? Vegyek jegyet? Egy-két nap bejárhatod Merchenort. A vizsgád két hét múlva lesz, előtte nem árt ennyi feltöltődés.

Lina ránézett, gondolataiba merült, majd bizalommal bólintott.

*

Clyde, Lina és Gareth esernyőket maguk fölé tartva húzták bőröndjeiket a vörösre festett fém személykocsik melletti peronon. A mozdony gőze egyre sűrűbben áradt előlről, homályba burkolta a szerelvény elejét. De az eső hátráltatta őket igazán.

- Minimális költség lenne perontetőt húzni a fejünk fölé, de a vezetők csak önmagukra gondolnak! – füstölgött Gareth.

Lina szemei forogni kezdtek, a lány rosszállóan fújta egyet, s Gareth mellől átsiklott Clyde mellé.

- Az már tényleg ostoba szervezés, hogy a vonat elején van a jegyellenőrzés, a legtávolabb a peron kezdetétől. A tanácsstagokat nem érdekli: ők csak különvonattal járnak.

- Legalább értékeled az esőtől védett kabint. – szólt nyugodtan Clyde.

Pár méterrel előttük hirtelen véget ért a vörös kocsisor: szénnel megtöltött fekete mozdony eregette a sűrű gőzt, az első vörös kocsi ajtaja mellett egy színes egyenruhát és kalapot viselő, bajszos kalauz állt az esőben.

Szerencsétlen. – állapították meg mindhárman. – Tényleg gondolhatnának „odafent” másokra és a jövőre is néha.

Mikor odaértek a kalauzhoz, az így szólt:

- Kérem a jegyüket!

Clyde odaadta mind a hármat.

- Az ernyőmet kéri? – kérdezte Gareth.

Lina sóhajtott.

A kalauz szusszantva nevetett.

- Köszönöm, elég a kalap... a jegyük rendben van. Kellemes utazást kívánok!

Clyde-ék felszálltak a vonatra.

Letették ernyőiket, csomagjaikat felpakolták az ablakok fölötti rácsokra, s leültek székeikre.

Lina elővett egy Merchenor történetéről szóló könyvet, s a könyvjelzőjénél kinyitva folytatta olvasását.

Gareth rámutatott a könyvre.

- Azt a jelenlegi hatalom egyetemei által fizetett történészek írták a könyvkiadónak.

- Soha nem mondtam, hogy teljeskörű! – csattant fel Lina. – Minél több forrásból tájékozódunk, annál inkább kiküszöböljük hiányosságait! Már nem a Szakszervezet zsarnoksága van, hogy csak hazugságot olvashatok vagy semmit! Publikációs szabadság van és egyéb alapjogok. Legfeljebb a hangsúlyok és a terjedelem megválasztásával erősítik a fennálló rendet. Eleve kérdés, mennyire alkalmazkodnak a közfelfogáshoz, a kereslethez, s mennyire az adószedő Kongresszushoz. Hagyj tájékozódni!

Gareth lemondóan félrenézett, s a székek közötti asztról kezébe vette a Continental Times-t.

Néhány perc múlva egy vörös szakállú mezőgazdász szállt fel a kocsiba, s leült az egyik távolabbi széken.

Végül a kalauz is felszállt, s a vonat egy zökkenéssel megindult. Az ablakok mellett sodródó gőzfelhőn keresztül foltokban látták: sorra hagyták maguk mögött a házakat. Soknak az oldalán farács volt befuttatva növényekkel.

A gőzmozdony szünet nélkül zakatolt előttük, s mikor kiértek a városból, gyorsabb ütemű pöfékelésre váltott. Clyde gondolataiba merülve nézte a gőzpamacskok által takart zöld tájat.

A Kontinentális Vasúthálózat hozzájárult a világbéke biztosításához. A 60 éve kitört Nagy Háború anyyi kárt okozott, hogy egyértelművé vált: nem lenne nyertese, hiába vonulna be valamelyik fél seregeivel a többi területre.

Ránk különösen jó hatással volt a vasúthálózat: a hegységek fémeit bányászó Fraena Királyság és a földművesek által művelt Shiwena terület áruai rajtunk keresztül cserélődnek, így sok termékhez hozzájuthatunk, s viszonylag sok színes ünnepnapunk van. Így lettünk Themsá, a kereskedők országa.

Vajon létezik más kontinens a tengeren túl? Még soha senki nem talált rá.

S mi volt azelőtt, hogy a Nagy Háború kitört a túlnépesedő országok között? Legréggebbi legendáink barbárságról és fenyegető mutánsokról számolnak be, de élnek még mítoszok egy nagyon fejlett kontinentális országról, amit katasztrófa döntött romba.

Mi igaz mindebből? A történészek tudása korlátozott, s joggal mutatnak rá, hogy sok mítosz nem bizonyított.

A Középsivatag napenergiát használó telepüése, Sol-Tech látta el fegyverekkel a hadviselő feleket. De célja az egyensúly fenntartása volt, hogy végül békét kössenek. Valóban, Sol-Tech-ben kötötték meg 50 éve a Kontinentális Békét.

Szerencsénk, hogy Sol-Tech technikai vívmányai szükségtelenné tették a háborút: a népesség újra számos, mégis elég nyersanyagot tudunk kinyerni mindenki ellátására. Sőt, a Naptelepülés már kényelmi találmányokkal áll elő, megőrizve az elégedettséget.

De senki nem tudja, miért nincsenek ilyen szintű találmányok Sol-Techen kívül. Ennek mi az oka?

Gareth levegőben tartott karjaival tompította az újság rázkódását, s végigolvasta a Continental Times vezércikkét: a közgazdászok elemzéseit a Kongresszusi Tervről, ami másfél év alatt a fémtárgyak piacát is egységesíti, tovább erősítve a béke kötelékeit.

A későbbi oldalak egyedi balesetekről számoltak be.

Gareth félretette az újságot, s a székben ülve gondolkodott...

Itt ez a kohóbeli munkahelyi baleset... a fémművek másik telephelyén meg sikkasztottak a termékekkel... semmit nem érnek a törvények, ha az emberek nem akarják betartani őket.

Emberi hatóságot mindig lehetséges lesz megvezetni.

Ha csak erre a világra figyelve próbáljuk javítani, nem lesz érvünk azokkal szemben, akik károkozással is a luxusra törnek. Az nem elég nekik, hogy ha nincs bűnözés, mindenki biztonságban van. Mert követőikkel felépítik maguknak az elfogadható szintű biztonságot. Mi magunk több okból is a depresszióba süllyedhetünk: a múltban élt embereket ért károkat nem tudjuk kijavítani, sok jövőbeli bűncselekmény sem lesz megtorolva, nem tudunk mindenkire szólani földi életében, és még ha sikerülne, se javulna tökéletesre a világ. Kudarca vagyunk ítélve.

A túlvilági igazságszolgáltatás számításba vétele hozhatja el a lelki békét, az együttérzésen és az idealizmuson felül ez motiválhat jó hatások keltésére.

Eleve természetellenes torzulás, hogy az embereknek joguk van éhhalálra ítélni egymást. Addig egészséges a lelkiviláguk, amíg erre nincs lehetőségük. De ha megtehetik, s nagyobb tudásukkal és hatalmukkal megfélemlítik embertársaikat, csak paranoiddá válnak: innentől kezdve tartaniuk kell a megkárosítottak rosszindulatától.

A tájra köd telepedett, eltakarva a gőzfoltokon túli fákat. Sötétedni kezdett.

A vonat lassabb sebességre váltott. Egy idő múlva már csak a fekete égbolt borult fölējük, a ködön át homályosan látszottak a legfényesebb csillagok, valamint az élénken világító telihold.

HIRTELEN ZAJJAL MEGUGROTT A VONAT... A KOCSI OLDALÁRA DŐLT!

Clyde-ék nekiestek a fém kapaszkodóknak, azok bántóan beléjük martak... FÜLSÉRTŐ RICSAJJAL BETÖRTEK AZ ALSÓ ABLAKOK!

Üvegszilánkok szóródtak nadrágjukra, a vagon gátlástalanul remegett a füves talajon, EGYRE ERŐSEBBEN KILENGETT, HAMAROSAN GURULNI KEZDHEK!

.... Clyde az életéért kapaszkodott kíméletlenül remegő fémcsovön, nadrágján keresztül lábába martak az ablakokból felcsapó füves faágak...

Nem tudta, életben marad-e bármelyikük, amíg megáll a vonat. Életveszélyben vannak, de nem tud mit tenni, és semeddig nem lát előre. Kapaszkodnia kell, hogy utána segíthessen társain...

... FÉMES CSÖRRENÉSEK TÖRTEK ELŐ HÁTUL, AZ EMBERI ERŐ SOKSZOROSÁVAL VAGONOK VERŐDTEK EGYMÁSNAK... AZ ÁTJÁRÓ AJTAJA KILÓTT A NYOMÁSTÓL, A VAGON ELEJÉNEK CSAPÓDOTT HARSÁNYAN CSATTANVA...

„Bárkin átgázolt volna! Linát és Gareth-et se tudtam volna megmenteni tőle!”

Clyde tehetetlen volt. Hatalmas vagonokat látott egymásra tornyosulni... nem uralta merre nézzen, pedig társaihoz ragaszkodott.

...A kocsi hátulja oldalra fordult, így könnyebben gurulásra válthat... egyre erőszakosabban lengett minden irányba a göröngyös fűvön csúszva... de lassulni kezdett.

„Talán túléljük!”

Nem hallott kiáltást. De Gareth és Lina hirtelen is meghalhatott.

A kocsi hirtelen zökkenéssel megállt... de hátul még mozgott a többi vagon...

Clyde kezét szinte letépte a kapaszkodó, a kocsi ismét ívesen rángatni kezdett...

... a hátulról jövő fémes robajok halkulni kezdtek... elnémultak.

A kocsi mozdulatlaná vált. Senki nem szólt benne.

Clyde körbenézett, próbálta családját meglátni... Gareth az egyik fémcsővön kapaszkodott...

LINA MOZDULATLANUL HEVERT, ÖSSZEGÖMBÖLYÖDVE AZ EGYIK ÜLÉS SARKÁBAN!

...

...

Clyde erőt vett magán: cselekednie kell!

Körülnézett a kabinban: a rőt szakállú földműves fájdalmas mozdulatokkal, nehezen talpra állt, s feljűk közelített.

Clyde megrázta magát, s odalépett Linához: ujját nyakához tette, megnézte pulzusát.

Lina szívverése enyhe, de szabályos volt.

Clyde mögül megszólalt a parasztbácsi:

- Az állapota súlyosnak tűnik. Kórházba kell vinnünk.

- Merre van a legközelebbi? – nézett rá Clyde.

A földműves zömök tájszólással, de tettekrelesen válaszolt:

- Nemrég hagytuk el Lawellt, az ottani jól felszerelt.

Gareth elengedte a fémrudat, s talpra esett a kocsifal faborításán. Szemei lángoltak.

- Azonnal induljunk!

- Várj! – tört ki határozottan Clyde, de ápoló szeretet hallatszott szavain. – Nem biztos, hogy mozgathatjuk! A kórházból kell idejönniük!

- Indulok! – vágta rá Gareth harsányan.

- Én is jövök. – mondta szilárdan a földműves. – Az erdő veszélyes lehet. Utunk során elmentem az utolsó kocsi végéig. Az összes kocsi üres volt. Csak mi négyen utaztunk. – Clyde-ra mutatott. - Nézze meg, a gőzmozdony vezetői túléltek-e, mi elindulunk a sínek mellett!

Clyde bólintott, s mindhárman kimásztak a kocsi ablakain. A telihold halvány fényt szórt az őket körülvevő ritkás erdőre.

Minden irányban körülnéztek... semerre nem láttak emberi tevékenységet. Clyde elindult a gőzmozdony felé, társai a megtett úton kezdtek szaladni visszafelé, a sínek mellett.

Clyde félve közelítette meg a felborult gőzmozdonyt, tönkrement hengerei túlnyomás alá kerülhettek... a mozdony környezetét még beborította a füst... legelől, csillogó ütközőjéből sötét folt állt ki oldalra...

Az szerintem fatönk. Az zuhanhatott a sínekre.

Clyde a füves talajból forró párát érzett feltörni.

Úgy tűnik, hajtóvíz folyt a talajra.

Elérte a mozdony hátsó ablakait: benézett rajtuk s vezérlőkarok által felnyársalt, elvérzett holttesteket látott...

Nem kockáztatta meg, hogy tovább közeledjen. Visszaindult Linát őrizni, messzebb a felborult gőzmozdonytól.

Lina körül selymesen hullámozott a világ... érezte, hogy komoly felelősségtudattal vigyáznak a Kontinentális Szövetség történelmére, akik alkalmasak e küldetés folytatására. Tudják, hogy hamarosan újabb káoszteremtő tényező lép közbe... de tudniuk kell kezelni, ahogy a korábbi helyzeteket is... az a lény vadászott... Őrá.

Clyde leereszkedett az ablakon, s visszatért Lina mellé. Apró jelenségre lett figyelmes: a lány hajának néhány tincse enyhén lebegni kezdett. A nyakán viselt medál időnként koccanó hangot adott.

A Linát kísérő jelenség. A fémmedál megakadályozza a tárgyak mozgását, amikor ő ébren van. De mikor alszik, a medál fölerősíti a jelenséget... Nem várok az orvosokra: ha nem állt testébe a medál, elveszem róla. Nem csak az állam jelent veszélyt: ismeretlen csoport vadászik a telekinetikusan mozgókat. Lináról nem szabad, hogy halljanak.

Clyde karjaival óvatosan az összegömbölyödött Linához nyúlt, majd kitapintotta a medált... az szabadon függött a láncon. Clyde óvatosan lecsatolta a nyakláncot, s saját zsebébe tette.

Lina hajszálai visszasüllyedtek a vállára.

Clyde nemsokára zakatolást hallott meg, s a kocsi enyhén remegni kezdett.

Felhúzta magát az égre néző ablakon... a telihold fényében köd által elhomályosított, vörös mentőmozdonyt látott meg közeledni!

Ha nem tud megállni, Linával együtt kell menekülnöm. De nem mindegy, hogyan mozdítom őt el!

Feszülten figyelte a gőzt magasba eregető jármű közeledését... az lassulni kezdett.

Clyde kezdett megnyugodni.

Éljen!

Lina iránti szeretete ösztönözte. Kimászott a felborult kocsi oldalára, s integetni kezdett.

A vonat megállt, s két hordágyat cipelő ápolónő, valamint két orvos ugrott le róla. Gareth mögöttük loholt.

- ITT A SÉRÜLT! – kiáltotta nekik Clyde. – A MASINISZTÁK MEGHALTAK, ÚGY LÁTTAM.

A hordágyat cipelő ápolók, valamint az egyik fekete ruhás orvos befordultak Clyde-hoz, aki kinyújtotta kezét, hogy felsegítse őket a kocsira.

A másik orvos továbbrohant a mozdony felé.

A vonatra felmászott orvos Clyde-ra nézett.

- Köszönöm, innentől átvesszük a sérültet. – Leereszkedett az ablakon, majd bentről segített az ápolóknak leadni a hordágyat. Ezután a két ápoló is lemászott a kocsiba.

Helyet kell hagynom nekik, hogy zavartalanul ellássák Linát. – gondolta Clyde. – Nem mehetek be, ha nem kéri.

Távolabb lépett az ablaktól... dobbanást hallott: Gareth is felmászott a vonat vízszintesre fordult oldalára.

Clyde azonnal bátyjához fordult.

- Én Lina mellett maradok. – éles hangján tevékeny aggodalom érződött. – Menj tovább egyedül a megbízóhoz... - halk komolysággal kérdezte – fegyvered megvan?

Gareth tömören bólintott.

- Igen. – tettekrelesen, izzó szemekkel válaszolt. Kezét ráhelyezte az övére csavart tüskés láncostorra.

Most nem zavarhatom az orvosokat. – gondolta. – De nem hagyhatom itt Linát anélkül, hogy tudnám, milyen az állapota.

Öccsére nézett.

- Megvárom, amíg kiderül, Lina súlyosan sérült-e. Utána indulok.

Clyde röviden bólintott, gondolatai Lina körül forogtak.

Ropogó lépteket hallottak lentről, a nedves fűről... a másik orvos rohant Clyde-ék felé a mozdony felől.

- Nincs több túlélő! – kiáltotta. – Azonnal szállítsuk a sérültet a kórházba!

Clyde-nak most tűnt fel először a mentésre érkezett csoport kis mérete.

Összesen ennyi ügyeletest fizetnek a kórházban? Gareth és szakállas útitársunk szavai alapján három hordágy is kellene, a vonat két kezelőjével számolniuk kellett.

Az orvos felpattant a vonatkocsi vázára, majd lenézett, keresztül az ablakon.

- Helyes! – szólt. – Emeljétek mindhárman, segíték félrehúzni.

A kocsiiban lévő három mentős alulról megemelte a Linát tartó hordágyat, s miután az ablak fölé tolták, az orvos segítette nekik félrehúzni, a fém vonatvázra.

Clyde aggódva nézett Linára... a lány stabil oldalfekvésben volt, és sehol nem vérzett.

A három mentős is kimászott az ablakon. A köztük lévő fekete ruhás orvos Clyde-ékra nézett, és tempósan mondta:

- Nem sérült meg súlyosan, csak enyhébb zúzódásokat szenvedett... mi a lány neve?

Clyde-ot az ösztönei vezették: érdeklődve az orvosra nézett, csak utána jutott eszébe, hogy válaszoljon:

- ...Lina.

Az orvos nyugtatóan bólintott.

- Nincs belső vérzése és csonttörésre sem utal egyértelmű jel. A lány a vonat kisiklásakor a párnázott ülésre esett. A szerelvény az éjjeli ködben valószínűleg nem ment gyorsan, mert ennyivel megúszták. Szerintünk Lina teljesen helyre fog jönni, de ez beletelhet néhány napba: még nem zárhatjuk ki, hogy enyhe agyrázkódás érte.

Gareth megkönnyebbült. Feltartotta tenyerét öccsének, s Clyde belecsapott.

- Éljen! – szólt Gareth. – Clyde, indulok Menchelorba. Ha tudtok, gyertek utánam az Álló Idő Fogadóba. Ellenkező esetben levelet küldj!

- Természetesen. – válaszolta Clyde semlegesen, de enyhe bólintása elárulta, hogy magától értetődőnek tartja Gareth tervét.

Gareth leugrott a kocsirol, s elindult a holdfényben csillogó vonatsínekkel párhuzamosan... Clyde tudta, hogy a következő település pályaudvarán a roncs által nem akadályozott vonalak csatlakoznak a Merchenor felé vezető pályára.

- Gareth! A sínektől elég távol haladj ahhoz, hogy egy száguldó szerelvény által keltett vákuum ne szívjon a kerekek alá!

Gareth azonnal visszanézett rá, s élénken kitört:

- Tanultam elég fizikát, többet, mint te. A pályaudvart értesítem a balesetről.

Hátat fordított Clyde-nak, s haladt tovább... már a roncs által eltorlaszolt vágányon távolságot tartott a sínektől.

Clyde a vonaton álló négy mentőshöz fordult.

- Jövök magukkal, Lina kísérőjeként.

Az orvos komolyan bólintott.

- Gyakorlottak vagyunk a hordágy emelésében. Ha nem kérünk segítséget, mindig bízza ránk. – válaszában hallatszott, hogy önfelegeléssel folyamatosan fenntartja saját figyelmét.

A négy mentős közül kettő óvatosan leereszkedett a vonat szélén, s földet értek a holdfényben helyenként csillogó sötét, nedves fűvön. Ezután segítettek leemelni a Linát tartó hordágyat.

Végül a másik két mentős is leereszkedett, s megvárták, amíg Clyde beéri őket.

Mindannyian haladni kezdtek a piros mentővonat felé.

...

Lina kinyitotta a szemét. Álmosnak érezte magát.

Friss levegőjű kórtermet látott maga körül, nyakát kötések rögzítették.

Ágya mellett, egy széken Clyde gondterhelten olvasott.

Lina megfogta Clyde combját.

Clyde ránézett, s szemei felragyogtak.

- Értésítem az ápolókat! Ne aggódj, csak enyhébb zúzódásokat szenvedtél. Vállaidat kötésekkel rögzítették, hogy gyorsabban gyógyuljanak. Még ne szólj, majd követjük az ápolók utasítását!

Clyde előhúzta zsebéből a fémmedált, és magyarázat nélkül Lina kezébe tette. Ezután felállt, s kiment a kórteremből.

Lina érezte, hogy az őt körülvevő energia átáramlik a kezében tartott medálba.

Egy orvosnő és Clyde lépett a szobába.

Az orvosnő visszafogottan, türelmesen, de tempósan szólt Linához.

- Van bármilyen fájdalma?

Lina elgondolkozott, majd röviden megrázta a fejét.

- Nincs. – mondta komolyan.

- Nézzen a szemembe, és kövesse az ujjamat. Szóljon, ha bármi furcsát érez.

Lina élesen figyelni kezdett. Szemeivel követte a mozgó kezét, ez semmi nehézséget nem okozott.

- Semmi bajom. – szólt megnyugodva.

Az orvosnő ellazultabban szólt:

- Álljon fel, és járkáljon. Szóljön, ha szédülni kezdene.

Lina szó nélkül felállt és alázatosan járkálni kezdett.

Az orvosnőre nézett élénken.

- Gond nélkül megy! – szólt felszabadultan.

Az orvos röviden elmosolyodott.

- Még erre válaszoljon: mennyi 126-szor kettő?

Lina csak rövid ideig gondolkodott.

- Kettőszázötvenkettő.

- Fájt a feje, amikor számolt?

Lina tömören nemet intett fejével.

- Nem. – mondta fegyelmezetten.

Az orvos röviden ránézett Clyde-ra is.

- Agyrázkódásnak nem látszik nyoma. Nyugodtan távozhatnak, de Lina két-három napig kerülje az intenzív fizikai vagy szellemi tevékenységeket. Sétáljon a természetben, attól hamarabb megerősödik!

- Köszönjük. – válaszolta egyszerre Lina és Clyde.

Miután az orvos távozott, a lány a fiúhoz fordult.

- Most mi legyen? Haza menjek, vagy Merchenor-ba?

Clyde nyílt bizalommal a szemébe nézett.

- Nyugodtan jöhetsz velünk, megnézni a fővárost. Legalább lazítasz, ahogy az orvos kérte.

- Gareth-hez időben odaérsz majd, segíteni a nyomozásban?

- Lina, tudod, hogy próbálom minimalizálni a holtidőt, amit idegenekkel töltök. Maximális hatékonysággal próbálom biztosítani egzisztenciánkat. Ha szükséges, csatlakozok Gareth-hez, de az az első, hogy meggyógyulj.

Csomagjainkat elküldöm postán az Álló Idő Fogadóba. Most tiszta, napos az idő. Gyalog elérjük Merchenort: innen néhány órányira van.

Tárgyalás a megbízóval

Lina és Clyde zöld fúvel dúsan borított, fákkal ritkásan teleszórt tájon haladtak keresztül. Tisztes távolságból követték a Merchenor-ba tartó vonatsíneket.

Mikor a kisiklott roncsához értek, látták, hogy a megyei önkormányzat kárelhárítói a sínek helyreállításán dolgoztak, hogy visszadönthessék rá a szerelvényt.

Késő délutánra járt a nap, mikor egy emelkedő tetejére érve meglátták az alattuk elterülő Fővárost: a lakosok házaikra színes, csúcsos tetőket építettek. A közintézmények tetői fölött karok által tartott gömbök köröztek, keringésükkel információkat adtak a járóelőknak a várható időjárásról, valamint az intézmény nyitvatartásáról és a várakozási időről.

Clyde Linához fordult. Türelmesen ránézett, s nyugtató bizalommal szólt:

- Gareth biztos hagyott nekünk üzenetet az Álló Idő Fogadóban. Megírhatjuk neki, hogy este 7-re mi is odaérünk, és vacsoránál találkozhatunk.

- Rendben. – válaszolta Lina visszafogottan.

Clyde bátorítóan szólt:

- Tudom, melyik utcában van a Fogadó.

Vezetni kezdte a lányt a város felé.

A házak közé érve látták: szürke mozaik kövekkel kirakott, díszes fekete lámpatestekkel szegélyezett utcák borították a házak közötti tereket, növények csak elvétve voltak kihelyezve, faládákban.

Az utcákat valószínűleg a Kereskedelmi Tanács felfogása szerint építették ki. – gondolta Lina. – Így nem képződik rajtuk sár, és könnyen szállíthatók a termékek. De én jobban szeretem, ha az utak mellett növényávok húzódnak.

Beértek a Főtérre. Clyde és Lina meglátták: a térkövek fölé húzott hatalmas, fehér sátrakban két fórumot is tartottak egyszerre... a sátrakkal szemben az Álló Idő Fogadó terebélyesedett, szimmetrikus díszkertjével és méltóságteljes kovácsoltvas kerti lámpáival.

A kapun éppen Gareth jött ki. Mogorva mozgásán látszott, hogy fortyog benne az indulat.

Meglátta Clyde-ékat, s felderült.

- Üzenetem tehát irreleváns. – szólt, amikor a közelébe értek. A sátrakra mutatott. – Zarándokoljunk el erről a szentségtelen földről.

Lina szemei összeszűkültek.

- A fórumokon beépítik az emberek véleményét. – szólt ridegen. – Én megnézem, talán tudok hasznos javaslatot tenni.

Gareth összecsapta kezeit, s az égnek meredve kifújta a levegőt.

- Az egyiket a Szénbánya Konzorcium tartja, a másikat a lényegi kérdésekhez analfabéta, materialista Szakszervezeti Szövetség! Csak az elégedetlenséget akarják tompítani, de alap céljaik felé tovább törtetnek csőlátóan! Csak a korruptságukat leplezik! Ezeket segítenéd?

- Az embereket segítem. – válaszolta megvetéssel Lina. – Ha nem lehet valamit teljesen kijavítani, akkor részlegesen kell. Annyira, amennyire az erőviszonyok engedik.

- Ilyen korrupst görények között érzed jól magad? – kérdezte megvetően Gareth - Karrierista vagy és gyalázat az erkölcsre!

Clyde határozottan Gareth-re nézett.

- Fiatal és idealista, nem pedig korrupst. – szólt vészjóslóan.

Lina hideg undorral nézett vissza Gareth-re.

- Maga a nihilizmus felsőfoka.

Clyde-hoz fordult.

- Bemennék a szénbányászok sátrába

- ... munkáltatóinak sátrába... - dörmogte Gareth.

- de ha fáradok, kijövök. Érdekel, mit mondanak. Vagy hagyjam ki, a vonatbaleset miatt?

Clyde elfolytott egy nevetést.

- Én is jövök. Ha fáradsz, azonnal szólj és kijövünk, köztörvényes atrocitás ennyi tanú előtt biztos nem fenyeget. De a táskádra vigyázz!

Beléptek a hatalmas fehér sátorba, Gareth követte őket... belül székek voltak kihelyezve hosszú sorokban, körülbelül a felén ültek a fórum résztvevői. A Konzorcium képviselői egy asztal mögött ültek, a sátor hátfala elé épített emelvényen. A sarokba egy nagyméretű tábla volt kiállítva, az felülnézetből ábrázolta a megnyitandó szénbányát.

A pulpitus egyik asztala mögöl épp egy nő beszélt:

- E körben jelentkezett még felszólalásra a Helyi Környezetvédő Kör képviselője.

Ránézett a hallgatóság soraiban egy férfire és bólintott. A férfi felállt és indulatosan beszélni kezdett.

- Borzalmasnak tartjuk, hogy a Kereskedelmi Tanács kiirtotta a növényeket Merchenorból, az pedig tragikus, hogy a megnyitandó bányánál ugyanígy nincsenek tekintettel a fákra.

Lina felnézett a sátortetőre... ez a stílus kontraproduktív.

A környezetvédő a táblára mutatott.

- Pedig ha nem építenék meg a vasúti leágazást, a fák megmaradnának.

Lina ránézett a felrajzolt térképre, s gondolkozni kezdett...

- ... köszönjük – szólt az asztal mögöl a moderátor hölgy -, most az elnökség válaszol az öt hozzászólónak.

Nem vagyok közlekedésmérnök... - gondolta Lina – De hátulról is jöhetne a sín, arra az enyhe emelkedőre kiépítve... ha az eléggé enyhe. Annyiban nem evidens a megoldás, hogy nem Merchenor felől érkezne a fővágányról letérő vonat, hanem először megkerülné a bányát.

De nekik vannak mérnökeik. A fő irányra rámutathatok, s ha az rossz, ők biztonsággal megállapítják. Ha viszont jó a javaslat, akkor javító hatást tettem.

- ... ami az utolsó hozzászólót illeti – dörmögte türelemmel a nagydarab, kopaszodó Elnök – megszakadnának a munkásaink, ha talicskán kellene a távoli vonathoz hordaniuk a kitermelt érceket. Ha van más megoldása a bekötővágányok vonalvezetésére, örömmel megvizsgáljuk, s ha a költségkereten belül megvalósítható, nyitottak vagyunk a fák elkerülésére.

Bólintott a moderátornak, aki feszülten sóhajtott.

- Köszönjük Elnök Úrnak a választ, kérem, jelentkezzenek, akik most az utolsó körben hozzá kívánnak szólni.

Néhányan feltették kezüket... Lina arra gondolt, nem szakértő, ezért szándékosan megvárta, amíg három hozzászólót feljegyez a hölgy, s csak ezután tette fel a kezét. Őt negyediknek írta fel a moderátor.

A felszólalók csalódást okoztak: volt egy idős úr, aki fiatalkori erdei sétáiról számolt be, s hogy a bánya közelében unokái már nem tehetik ezt meg gépzaj nélkül, de kitért saját esküvőjére is: borzprémet kapott ajándékkul felesége szüleitől, s pontosan az ilyen állatokat riasztaná el a környékről a bányászat. Egy másik hozzászóló egyszerűen a bányák bezárását és a textiliparra való áttérést kérte.

Lina figyelte az elnökség tagjait... ők elmeorvosi türelemmel halgatták a hozzászólásokat.

Bizonyára megszokták, milyen, mikor az átlagpolgárok kifejezik véleményüket... az mindig borzalommá válik, ha a vezetés meg se hallgatja a lakosságot.

- ... s arrafelé egy fiatal lány is hozzá kívánt szólni. – a moderátor Linára mutatott.

Lina felállt, kissé remegett.

- Köszönöm a szót. – mondta. Szándékosan nem mutatkozott be. - Egy alternatív vágányvezetés szerintem mérlegelendő: ha keletről ágazik le a bányához vezető vágány, a hegyet megkerülő félforduló után.

Az elnökség szemei felcsillantak.

- Ott látok egy sziklás emelkedőt, ami ha nem túl meredek, akkor növények kivágása nélkül vezethető rajta végig a pálya.

A nagydarab elnök ránézett a térképre, majd röviden bólintott Linának.

- Köszönjük! – szólt, s felírta javaslatát.

- Így elkerülhető a növények kivágása, ha a szakértők szerint biztonságosan kiépíthető a pálya. Köszönöm a szót.

Lina leült a helyére... felszólalása után elismerő taps harsant fel röviden. Lina észrevette, hogy a környezetvédő élénken ránézett.

- Megkérem Elnök Urat, hogy mondja el záró gondolatait. – szólt a moderátor.

A nagydarab férfi felállt az asztalsor mögött.

- Először is, köszönöm mindenkinek, hogy eljött. – szólt élénken. Ránézett az idős bácsira. – Természetesen mindnyájan értéknek tartjuk, ha leszármazottaink is élvezhetik a természet szépségét. – Az iparág betiltásáért felszólaló fórumozóra nézett türelmesen. - A bányászatról egyelőre nem mondhatunk le, kávéfőzőt textilből még nem tudunk készíteni. De igyekszünk úgy végezni hivatásunkat, hogy azzal embertársainkat a legkevésbé hátráltassuk, miközben a legnagyobb hasznot hozzuk. – Linára nézett, a lány a szeméből gátlástalan információéhséget olvasott ki... amit saját üzleti sikeréért felhasználhat. – Mindig hasznos meghallgatni a lakosságot. – az asztalra helyezett jegyzetlapjaira mutatott. - Át fogom adni tervezőinknek az ötletet, hogy vizsgálják meg az iparvágányok keletről való bevezetését.

Végignézett a hallgatóságon.

- Mindenkinek szép délutánt kívánok!

Az Elnök röviden ismét ránézett Linára.

Remélem, nem jön ide, ötleteket begyűjteni. – gondolta Lina - Ha nem Clyde-ék könyvelője és nyomozati logisztikusa leszek, hamarosan el kell helyezkednem valahol. De nagyon átgondolnám, hogy milyen formában csatlakozzak, nehogy utána az én nevem alatt kövessenek el valami gáztettet.

Lináék körül felálltak az emberek.

Gareth morogva megszólalt:

- Csak azért kerülik el a fákat, hogy több emberük maradjon a nyersanyagok minél gyorsabb kitermelésére. Hogy versenytársaikat beelőzzék!

Lina kimérten válaszolt.

- Lehet, de a fák megmaradtak. S miután kimerült a bánya, nem fognak pénzt pazarolni kivágásukra.

Clyde elismerően nézett a lányra és halkán szólt.

- Gratulálok. Lehet, hogy megmentettél egy rakás fát.

Lina bólintott.

- Igen. – válaszolta semlegesen.

- Nem minden hozzászóló tud hasznos ötletet adni, összetételük leképezi a társadalomét. De azt mindenképp el kell ismerni, hogy érdeklődnek a közügyek iránt és szeretnének hatást kifejteni. Szerintem minden fórumon elhangzanak jó ötletek is.

- Mennyi az esély, hogy nem vágják ki a fákat? – kérdezte Gareth. – Amíg a fakitermelők nem lépnek együttműködésre a bányákkal?

- Ezt ne itt mondd! – szólt Lina halkán, de szigorúan. – Ne adjál ötleteket. Egyébként meg tudom, soha semmi nincs előre eldőlve, hogy megvalósul. Mindenkinek, akin múlik, meg kell hoznia napi döntéseit hogy a munka haladjon, mert egyéni döntések valósítják meg a terveket. Persze ha sokan fenyegetik

egymást egy irányba, valószínűtlen, hogy egy célt ne érjenek el, de még ez is megtörténhet: a történelem sok példát mutat teljes társadalmi átrendeződésre is.

Menjünk vissza a Főtérre.

A sátorból kiérve látták, hogy a mellettük lévő szakszervezeti fórumról is most távoztak az emberek.

Lina megkérdezte az egyik távozó, szerény öltözékű férfit:

- Elnézést, miről volt szó?

A férfi határozatlanul ránézett, s lazán mondta:

- Az államilag kiépítendő egészségügyről.

- Köszönöm. – válaszolta Lina tisztelettelően.

Clyde-hoz fordult.

- Kár, hogy már vége van. Az orvoselvándorlás kapcsán mondhattam volna, hogy az orvosok saját tartományuk áraihoz képest szeretnének jó fizetést kapni. S ha segítjük szakmai előrehaladásukat, például a tartomány fizeti továbbképzéseiket, akkor nagyobb eséllyel maradnak itt. Legalább elegendő lesznek az ésszerű szabadidőhöz.

Clyde megértően, türelmesen, de visszafogottan válaszolt.

- Minden rendszert lehet az embereket szolgálva működtetni, valamint öncélúan, a hiányosságait kihasználva. A fizetős egészségüggyel sincs baj, ha az emberek meg tudják fizetni. A parancsuraltat lehet zsarnokságra is használni, a szabad vitakultúrát pedig az emberek hergelésére és a valóság elfedésére.

Alapvető jelentősége annak van, ki mire törekszik saját döntésével. Aki tisztességesen akar eljárni, bármely rendszerben megteheti, s aki a jog által engedetten vagy még azt is áthágva akar erőszakos lenni, meg fogja tenni. A rendszerek lecserélése vagy módosítása önmagában nem gyógyít, legfeljebb gátolja az erőszakos cselekedeteket.

A személyes védőhálót, az érdemi beszélgetést és a szocializációt nem pótolhatja a személytelen intézményrendszer.

A fiatalok már azzal gyógyulhatnak, ha időnként összehívják általános iskolai barátait. Nemsokára társaik fogják kezdeményezni a találkozót. Egymást ismerik, és érdemben beszélgethetnek, hiába szórták szét őket a későbbi iskolák.

- A megbízónk negyedóra múlva, hat órára ér az Álló Idő Fogadóba. – szólta Gareth. – Indulnunk kellene.

Lina és Clyde csendben bólintottak. Gareth vezetni kezdte őket a díszköves téren a Fogadó kovácsoltvas kapuja felé.

Áthaladtak a kerten, s benyitottak a vékony mozaiküveg sávval díszített bejárati ajtón.

A főcsarnok tárult szemük elé, ami fehér terítővel takart körasztalaival és ívelt lábú székeivel egyértelműen étteremként szolgált. Alig néhány személy evett az asztaloknál. A csarnok magasított ablakait fehér díszfüggönyök takarták, rajtuk keresztül frissítően áradt be a nappali fény.

Clyde elgondolkodva nézett körül a teremben.

A levél szerint félig megivott vörösbor lesz megbízónk előtt, egy teli sörösüveg társaságában... ezek szerint a megbízó jártas az összeesküvésben.

Gareth tömören, halkán megszólalt:

- Látom a vendégünket.

Vezetni kezdte társait az étteremben. Az egyik asztal felé haladt, ahol rövid fekete szakállú, zömök szemüveges ember ült, s elgondolkodva forgatta borospoharát.

Amint észrevette Clyde-ékat, röviden biccentett. Mikor asztalához értek, felállt, s kezet fogott velük.

- Kaine Lowell...

- Gareth Inwell, magánnyomozó.

Clyde Lina hátára tette kezét.

- Clyde Inwell... ő itt Lina. Két hónap múlva csatlakozik hozzánk, de már két éve ismerjük.

Kaine éles tekintettel röviden méregette a lányt, majd komoran bólintott.

Mind a négyen leültek az asztalhoz. Lina némán, de komolyan figyelt.

Kaine visszafogott hangon, céltudatos tekintettel beszélni kezdett:

- Hallottam, hogy Önöket bojkottálják a nagy cégek, mert a legtöbb rejtett ügyet ki tudják kutatni. Ezért fordultam Önökhöz.

Jóindulatúan rájuk nézett.

- Egy lányt keresek. Körülbelül 16 éves, Cosa Monas-ból tűnt el. Megmozdulnak körülötte a tárgyak.

Clyde észrevétlenül Linára pillantott... a lány továbbra is nyílt tekintettel, komolyan figyelve hallgatta Kaine-t, de enyhén elsápadt.

Kaine hangja mélyebbé, komollyá vált.

- Ez a jelenség gyakori azoknál az embereknél, akik fejlettebb állapotba születtek. De a lányra valószínűleg egy idegen, gonosz lélek rész ragadt rá. Ez egyedi eset, őt akarom megtisztítani. Végtére is, orvos vagyok.

Clyde érezte, amint szíve hevesen dobogni kezd.

„Az egészséget nem hinném el, ha leírása nem illene pontosan Linára. Az ügy végére kell járnunk, bármi is az igazság. Lináért.”

Gareth-re nézett: a fiúról semmit nem lehetett leolvasni. De karjai feszültek voltak. Összeszűkült szemmel figyelte az orvost.

Kaine komor elszántsággal beszélt tovább:

- Van egy szervezet, ami az ilyen tünetekkel rendelkezőket vadássza le. Talán a Kereskedelmi Tanács próbálja kiirtani őket, hogy ne veszélyeztessék hatalmát.

Közbeszólók, mielőtt Lina túlzottan megrémül. – villant át Clyde-on. – Ha lassabban adagoljuk a közléseket, könnyebben tartja álcáját.

Élénk, elvi érdeklődéssel megszólalt:

- Honnan tud minderről? – kérdezte.

Kaine segítőkész tekintettel, de komor hangvétellel válaszolt:

- A tudományosan nem kezelhető betegségeket kutatva találtam rá a tárgyakat kinetikusán mozgatók esetére, valamint a lelket szennyező testetlen parazitákra. Forrásaim már felfedezték a lelki szennyeződések eltávolításának néhány módját is.

Lelket szennyező testetlen paraziták? – gondolta Clyde - Kaine nem csak az uralkodó tudományt követi, ami direkt tapasztalathoz kötött. Ettől még működhet, amit kutat.

Gareth határozottan szólt, türelmetlen indulat érződött rajta.

- Tehát azt kéri tőlünk, hogy keressük meg az eltűnt lányt.

Kaine röviden bólintott.

- Igen. Tisztává tehetjük őt. Egyedi eset, mert az idegen lélekrész okozza nála a tárgyak mozgását. Ennek eltávolítására még nincs bevett módszer... kivéve az ősi civilizáció tisztítószerekeit.

Hallottam a szóbeszédet, hogy a Kereskedelmi Tanács kifosztja a korábbi korban épült barlangrendszereket. De az egyik tisztítószerezetre még nem találtak rá. Meg kell előznünk őket, a megfelelő barlangba kell minél előbb eljutnunk.

Clyde tettekre aggodalommal társaira nézett.

Az ősi civilizációról sok legenda kering. De Lina körül valóban megmozdulnak a tárgyak. A legendás múltról több szóbeszéd igaz lehet.

A fiú a megbízóhoz fordult.

Kimérten szólt, de hangja remegett.

- Elnézést, Kaine úr, hármunknak meg kell beszélnünk, elvállaljuk-e a feladatot.

Kaine szemei egy pillanatra felcsillantak, s az orvos komoran elmosolyodott.

- Itt várok. – mondta türelmesen.

Clyde kivezette társait a színes virágokkal teleültetett kertbe.

Körülnéztek: senki más nem volt a kertben rajtuk kívül. Az esti nap vörösre festette a nyugati eget.

Linán látszott: próbál objektív maradni és számításba venni a teljes helyzetet. Ridegen kérdezte:

- Most mit tegyünk?

Gareth-ből azonnal kitört a válasz:

- Nincs választásunk. Segítenünk kell a nyomozásban, hogy kiderítsük, mit tud Rólad valójában, és mitől mozdítod meg tényleg a tárgyakat. Nem tudjuk, igazat mond-e. De ő az egyetlen nyom.

Clyde feszülten, de elkötelezetten bólintott.

- Ha felfedjük Linát, rögtön a szerkezet után küld minket. Vagy valódi céljára vált. Csak úgy árulhatjuk el Lina kilétét, ha készen állunk azonnali harcban védeni őt.

Kitapintotta két revolverét, s áttette zsebeibe. Céltudatosan Gareth-re nézett. Bátyja megfogta övére akasztott láncostorát, s bólintott.

- Induljunk. – szólt szárazon.

Ismét beléptek az étterembe. A két fiú egymás mellett, Lina előtt kezdett haladni.

Kaine asztalához értek.

Gareth bólintott öccsének, s Clyde revolvereit kabátja takarásában fogva megszólalt:

- Lina menekült el Cosa Monasból. Körülötte mozdulnak meg a tárgyak.

Mindhárman feszülten néztek Kaine-re, röviden az egész éttermen körbenéztek.

Lina Kaine szemébe nézett, s megérezte...

Valakik harcolnak... a Világ Zsarnoka ellen, aki a távoli jövőben él... visszautazott az időben, hogy a történelem kezdetétől uralkodjon, de túl kevés utat tett meg, s a történelem közepén lépett be ismét a világba... ha sikerül megtalálni, megölhetik, így a jövőben is csak múltba utazásáig tart majd rémuralma...

Kaine maga elé meredve dörmögött:

- Súlyos helyzetben vagyunk. Azonnal meg kell keresnünk a lélektisztító szerkezetet, mielőtt a Kereskedelmi Tanács rátalál.

Úgy tűnik, valóban tud ilyen szerkezetről – gondolta Gareth, hirtelen csörömpölést hallottak a minden irányból: az ablakokat szilánkokra törve berúgták, s vékony szürke egyenruhás katonák ugrottak be rajtuk... kezükben pisztolyt tartottak!

Gareth pisztolyaikra nézett... *változó, ívesen hajlított csövük tökéletes megmunkálásra utal, ami jelenlegi korukban még nem létezhet!*

Clyde ösztönösen előrántotta fegyvereit, de volt annyi lélekjelenléte, hogy a padlót célozza vele. Bátyjára nézett: ő kioldotta láncostorát.

A támadókra nézett: a katonák egy középkorú nőt figyeltek, sötétkék egyenruhája alapján egyértelműen vezetőjük volt.

A nő kinyújtotta kezét, mintha sugárzást keresne... s Linára mutatott.

A lány sebzett tekintettel, de magán uralkodva figyelt. *Mit érez a nő a kezével?*

Clyde és Gareth a lány elé álltak.

A nő keserű határozottsággal rájuk nézett.

- A lánynak meg kell halnia az emberiség érdekében. Őt nem tisztelik, ha hagyják a világméretű zsarnokságot létrejönni.

A nyomozók szemei döbbenetesen kitágultak: *mi köze a kettőnek egymáshoz?*

Clyde nem tudta, hogy menekülhetnek meg. A katonák túlerőben vannak. Csak beszéddel győzheti meg őket.

- Tudjuk, hogy Linát megszállta egy lélekresz. – mondta komolyan, bár hangja remegett. – Megkeressük a szerkezetet, ami eltávolítja...

A nő röviden nemet intett fejével.

- Nem ismerik a helyzetet. Nincs idő megmagyarázni: átadják a lányt, vagy lövünk.

Clyde-ot elborította a düh: lenyomta Linát a padlóra, előrántotta fegyverét, s félreugorva tüzelt... tekintetével még látta, amint Gareth körívesen csap a láncostorral... de nem a padlóra zuhant.

...a faparketták megnyíltak, ők hárman és Kaine csúszós kőalagútba estek....

A nő kiáltott fölöttük:

- Az üzenetet!

Clyde szúrást érzett felkarján, de gyorsulva zuhant a sötét alagútban... egy kanyar után a kőfalak korom sötétségbe zárták.

Vonatút

Hallották egymást csúszni az alagútban, a kiálló kövekben néhányszor önkéntelenül feljajdultak...

„Mind a négyen itt vagyunk!” – Clyde felderült. De nem tudta, beleütköznek-e olyan kőbe, ami betöri fejüket vagy eltöri lábukat.

Csúsztak tovább... nem hallott koppanást, se kiáltást.

Ahogy az alagút vízszintessé vált, megállt csúszásuk. A távolból alkonyati fény áradt rájuk: az alagút növényekkel borított tisztásra vezetett.

Mindannyian lihegtek, csak sötét foltnak látták egymást... de gond nélkül mozogtak. Óvatosan felálltak.

Clyde ránézett szűrő felkarjára: egy üzenetkapszula állt ki belőle!

Összeszorított foggal kihúzta karjából a tűhegyű hengert és zsebre tette... kezét sebére szorította, hogy elállítsa a vérzést.

- Mindenki jól van? – Lina erőteljesen szólt.

- Igen. – válaszolták elhalóan mindhárman.

Kaine morogva kitört:

- Gyerünk!

Rohanni kezdett a zöld növények felé, mindnyájan követték.

Kiértek a tisztásra, s körbenéztek... egyetlen katonát se láttak.

- Tovább, az erdőbe! – morogta halkán Kaine.

Hova vezet minket? – merült fel Clyde-ban.

- Ott kisebb az esély, hogy ránk találjanak. – tette hozzá az orvos.

Végül beértek a fák közé... Gareth letért egy mélyedésbe, s társai követték.

A fenti bokrok levelei által takarva nézték az erdőt... semmi mozgást nem láttak.

Lihegtek.

Lina váratlanul, őrlődve megszólalt:

- Mit jelent, hogy világméretű zsarnokság jön létre? ... Ha életben maradok...

Társai aggódva néztek maguk elé: ilyen törekvésről nem hallottak...

Honnan tudnák a fegyveresek, mi készül? – háborgott magában Gareth – Ha egy önjelölt zsarnok fel akarja használni Linát, annak is sok kimenetele lehet.

Lina igyekezett rendezni légzését.

- Mitől nyíltak meg a padlók? – kérdezte halkán.

Kaine röviden ránézett, lihegve hallgatott... végül kimerülten válaszolt:

- Valószínűleg a pultos nyomta meg a vészpedált. Ezt a fogadót még a Szakszervezet zsarnoksága idején építették. Az étterem alól különböző folyosókon lehet menekülni eltérő irányokba. Üldözőink alatt is megnyílt a padló, de késleltetve. Ők másfelé vezető alagútba estek.

Lina szemei kitágultak, ahogy megértette: megmentették az életét. Tudva, hogy a támadók visszatérhetnek a fogadóba, bosszút állni.

Örök hálálval tartozunk a pincérnek. A dolgozóknak is menekülniük kell a fogadóból, örökre.

Nem mehetnek vissza megköszönni.

Gareth komor meggyőződéssel szólt.

- Titkos állami szervnek tűnt a fegyveres csapat. Nem fordulhatunk a hatóságokhoz: kulcsemberek rendelték el Lina megölését, őket kell levadászunk.

Clyde tömören megrázta fejét. Gondolataiba merült, előrelátó jóindulattal figyelmeztetett.

- A tökéletesen ívelt fegyvereik alapján inkább gazdagok magáncsapata volt. Ezek a gazemberek a saját küzdőterükön gyorsabban mozognak nálunk. Mindenképp védenünk kell Linát, közben nyomukra kell vezetnünk a csendőrséget. De lesz, hogy menekülnünk kell, amíg nem fogják el az elkövetőket. Amit képesek adni: az állandó védelem csak a közelharctól védene, messziről célzott lövéstől nem... Azt is ki kell derítenünk, hogy jutottak Lina nyomára, hogy elfedjük azt.

Tanácsstalanul néztek egymásra: egyiküknek se volt ötlete, amin elindulhattak volna.

Clyde-ot elborította a komorság.

Ideje elővennem az üzenetet.

Bal zsebéből kesztyűket vett magára, majd óvatosan belenyúlt jobb zsebébe.

Előhúzta az üzenetkapszulát. Keserűen, de elemző tekintettel nézett rá.

- Ezt lőtték rám. – mondta visszafogottan. – Nem tudjuk, hiteles-e, s a papír nem-e mérgezett. De segítheti Lina megmentését, meg kell tudnunk, mi van ráírva.

Társainak kitágultak szemei, ahogy rádöbbenek, mit jelentett az asszony kiáltása: „Az üzenetet!”

Linán rémület söpört végig: a kapszula hegye is mérgezett lehet!

- Rád is mérget lőhettek! – harsányan kifakadt.

Kaine intenzíven a lányra nézett... de tekintete nyugtató hatású volt.

- Orvos vagyok. – mondta tömören. – Ha Clyde rosszul lesz, már a tünetekből tudni fogom, milyen ellenszérumra van szüksége.

Lina mélyet sóhajtott, hogy józan maradjon.

Clyde hálásan bólintott a lánynak, s átgondoltan a henger felé fordult. Elővigyázatosan szólt, de elítélő harag érződött hangján.

- Muszáj elolvasnunk. Kesztyűvel fogom meg, senki ne hajoljon közel a papírhoz!

Váratlanul éles tekintettel társaira nézett.

- Vegyetek mély levegőt, s ha vegyszert hallotok előtörni, azonnal rohannunk kell a fák felé.

Társai komolyan bólintottak, s mind beszívták a levegőt.

Clyde messzire tartotta a hengert.

Remélték, nem tör elő mérges gáz.

Clyde átgondoltan, lassan kinyitotta.

A henger hangtalan és mozdulatlan maradt.

Látták: a nyitólemez alatt fehér papírtekercs volt rögzítve.

Megkönnyebbülten kifújták a levegőt.

Clyde átnézett a bokrokon, majd társaihoz fordult. Halkan, komolyan szólt:

- Felolvasom. Figyeljete a környezetünkre, nem közelednek-e támadók. Én is időnként körülnézek. Ha túl hosszú, máshol olvassuk végig.

Lina kezdett megnyugodni: Clyde teljesen egészségesnek tűnik. De nem tudni, a tú mérge mikortól hat...

Clyde óvatosan belenyúlt a hengerbe, s távolra tartva kivette a papírtekercset... az szagtalan, modern terméknek tűnt. A fiú szétnyitotta a tekercset... az üzenetet írógéppel írták, fél oldal volt összesen.

Clyde tisztán, de halkan olvasni kezdett:

A Világ Eljövendő Zsarnoka visszautazott a múltba, hogy a történelem kezdetétől kiterjessze zsarnokságát. De mialatt utazott visszafelé az Időviharban, ami éket tör az idő folyamába, lelke fele levált, így elvesztette tudásának és hatalmának legnagyobb részét.

Nem tudjuk, a Legnagyobb Zsarnok mikor hagyta abba utazását, hogy újra teljessé váljon, mielőtt megkezdte hódítását. Annyit sikerült kiderítenünk, hogy egyetlen célra váltott: felkutatni elvesztett lélekrészét, hogy visszanyerje hatalmát.

Lelke leszakadt része két évvel ezelőtt lépett be a téridőbe, s azonnal egy lányra tapadt: egy 16 éves, Cosa Monas-beli lányra, aki azóta eltűnt falujából. Egész Fraenában nem tudja senki, hová távozhatott. Két hónappal előtte biológiai professzor apja utazott délre, de az ő úticélját sem tudta senki.

A leszakadt lélekrész olyan jelenséggel árulja el magát, ami a fejlettebb állapotba születő egyéneket is körülveszi: a lány körül megmozdulnak a tárgyak. Szervezetünk azért gyűjti össze azokat, akiknél megjelennek a tünetek, hogy a Világ Zsarnoka ne nyerje vissza hatalmát.

Kaine szeme ellenségesen összeszűkül. Zárkózottan maga elé meredt, karjait keresztbe tette. Néma maradt.

Clyde-ot elborította a keserűség.

„Ez magyarázat arra, honnan tudják, mi a zsarnok terve Linával, csak egyáltalán nem hihető.”

Senki soha nem hallott arról, hogy akár csak egyszerű anyagot sikerült volna átküldeni az időben.

Gareth komoran fújtatott.

- Összegyűjtitek, mi? Megölik őket, elárultátok a fogadóban.

Rádöbrent: csak a támadók vezérének elszólása miatt tudták megmenteni Linát... csak azért tudják, hogy menekülniük kell, mert azonnal ki akarták végezni.

Komoran Clyde-ra nézett. A fiú a távolba fókuszált.

Nem adtak meg elérhetőséget. Lina megmentésére se írnak módszert. Fegyvereik megmunkálása az egyetlen árulkodó nyom: korunk polgári technológiájával nem lehet őket létrehozni.

Érezhető volt keserűsége: valószínűleg semmit nem tudtak meg a támadók valódi céljáról.

Gareth lemondóan szólt.

- A plébánián nyomon követik a népi legendákat. Hallottak Legnagyobb Zsarnokról szóló jövődőlésről. Az a hír járja, egy szervezet történelmünk kezdete óta őrzi az időutazás titkát, de senki nem tudja, hogy a Zsarnok hatalomra kerülését akarják megakadályozni, vagy az Ő vezetésével hiúsítják meg folyton, hogy az állami kutatók az idő folyamát balesetek nélkül tanulmányozzák.

Támogatóan Clyde-ra nézett.

- Semmi biztosan nem tudunk meg az üzenetből, de azt se mondhatjuk, hogy alaptalan. Utalhat a szervezet tetteinek hátterére, rejtvényként vagy szószerint. Mást látnak a világból, mint mi.

- Én... - Lina hangja elcsuklott a döbbenettől – pont ezt éreztem a fogadóban: hogy a múltba utazott Zsarnokra vadásznak!

Clyde ösztönösen Lina vállára tette volna kezét... de a kesztyűje mérgezett lehet.

Tiszteletteljes bizalommal Linára nézett.

- Kipihenten lesz érdemes felelevenítenünk, mi történt a fogadóban. Most már összefolyik számunkra, mi mikor történt.

Kaine elszántan végignézett mindannyiukon.

- Jelenleg egyetlen dolgunk van: felkeresni azokat a technológiavadászokat, akik tudhatják, melyik barlangrendszerben keressük a lélektisztító gépet. Ha megtisztítjuk Linát, megszűnik célpont lenni.

Gareth keserűen szusszantott.

Remélem, tényleg azt keresed... azt mondtad, orvos vagy.

Clyde lelkesen szólalt meg, hangján érződött a Lina iránti tettekrekésztség.

- Olivier ilyen kincsvadász. Ő ráadásul emberi minősége alapján is viszonylag megbízható.

Öcsém tehát hisz neki... - gondolta Gareth – legalábbis próbálja egészségessé tenni Linát. Ebben igaza van.

Kaine bólintott.

- Sietnünk kell. – mondta tömören. – Maguk elmondták a katonákat vezető nőnek, hogy ezt a szerkezetet keressük. Őket megelőzve kell a kincsvadászhoz érniük.

Clyde bólintott, s óvatosan kimászott a bokrok alól. Társai lassan követték, körültekintően vezetni kezdte őket.

- Olivier nem gyakorlati személy. – mondta halkán. - Az ősi korokból fennmaradt tárgyakat begyűjtő kutatóexpedíciókat szervez már 15 éve. De mindig az expedíció üzleti hátterét és az ellátmányok szállításának útvonalát tervezte meg, valamint a területek átkutatásának sorrendjére adott javaslatot. A terepen eléggé szerencsétlen.

Kaine nyíltan közölte kétségeit:

- Remélem, azért szakmailag megbízható.

Clyde türelmesen, de meggyőződéssel válaszolt.

- Ha akad valaki, aki kapcsolatai alapján tud ilyen szerkezetről, akkor az ő.

*

Merchenorba beérve tudták: bármikor szembekerülhetnek Lina támadóival. Feszülten nézték a színes ruhájú embereket és az útszéli árusokat, körülöttük lépcsősorok vezettek magasított alapokra épült házakhoz...

Clyde végül megállt az egyik kovácsoltvas kertajtónál.

Csengetésére egy élénk szemű szőke, elegáns ruhát viselő fiatalember nézett ki a ház bejárati ajtaján.

Clyde-ékat meglátva felderült, s a kulcsokkal együtt lépett ki a fogadókertbe.

Ahogy Olivier a kertkapuhoz ért, Clyde ösztönzést érzett, hogy a katonákra hivatkozva sürgesse, kísérje be őket a biztonságot adó házba.

Pont ezt nem szabad megtennem. Talán be se enged minket, ha tudja, hogy méregdrága fegyverzetű magánhadsereg vadászik ránk.

Olivier némán kezet fogott velük, cinkos tekintettel. Majd a ház felé intett kezével.

Meg se kérdezi Kaine nevét, amíg nem értünk a házba. Elég óvatos ahhoz, hogy támaszkodhassunk rá.

Miután beléptek a kertbe, Olivier visszazárta a kovácsoltvas kertkaput. A súlyos fa bejárati ajtón túljutva rögtön az ebédlőbe értek: két függönnyel takart, magas ablakon áradt be a fény, a szoba közepén kör alakú asztal állt székekkel. Egy polcszekrényen gyógynövények és borok sorakoztak.

Olivier bezárta a bejárati ajtót, s kezét nyújtotta Kaine-nek.

- Olivier Stansky, expedíciószervező. Kihez van szerencsém?

Kaine tömören ránézett, s kifejezéstelenül szólt:

- Kaine Lowell, orvos.

Olivier élénken ránézett a nyomozókra és Linára.

- A tea még meleg. – az asztal közepén álló kancsóra és csészékre mutatott.

Helyet foglaltak az asztal körül, Lina tölteni kezdett magának.

Olivier enyhén elmosolyodott.

- Milyen ügyben kerestetek fel?

Clyde nagy levegőt vett, s elszántan belekezdett...

Mialatt beszélt, többször átnézett a világosságot adó két elfüggönyözött ablakon... mikor rátért az Álló Idő Fogadóban átélt támadásra, Olivier az ablakok felé fordult.

Clyde elszánt dühvel gondolta:

Mindenképp meg kell tisztítanunk Linát a lebegéstől! Kaine szerint gonosz lény okozza... elviselhetetlen, ha benne marad!

A rám lött üzenet tartalma komolytalanabbá teszi a támadókat. Olivier könnyebben velünk tarthat, ha elmondom neki, de tudnia is kell róla, ha társunkká válik.

Mély levegőt vett, s elmondta a kapszulában rálőtt üzenet tartalmát. Leszögezte, hogy egyikük se tudja, mire utal. Olivier legyintett, s kifinomult figyelemmel szólt.

- Szerintem csak azért írták, hogy rágódjatok rajta.

Végül Clyde elmondta, hogy egyenesen ide jöttek, s elhallgatott. Olivier éles tekintettel a csipkefüggönyökre nézett, majd maga elé meredve gondolkozott... amikor megszólalt, gondterheltség és enyhén szórakozott mentegetőzés érződött hangján:

- Figyeljete, a lélektisztító az egyik tárgy, amit a leginkább szeretnék megszerezni.

Lina, Clyde és Gareth szemei intenzíven fellángoltak.

Tehát létezik az eszköz!

Olivier bújkáló mosollyal a szemükbe nézett, de egyértelműen kínjában mulatott magán.

- Segítek nektek, de most azonnal nem indulhatok a tárgy keresésére. eltűnésemet a felelősségrevonás előli menekülésnek értelmeznék és elfogatóparancsot adnának ki ellenem.

A legutolsó expedíció, amit McDagobertnek szerveztem, az Északi Hegyek barlangjaiban talált ősi civilizáció szerkezetei és energiakristályai után kutatott. De a résztvevőket pont ilyen kifinomult

fegyverzetű, szürke magánhadsereg verte szét, így nem tudták elhozni a barlangrendszer energiakristályait.

Figyelmesen nézték, hátha tud még valamit a támadókról... ő komoran megrázta fejét.

- A Kereskedelmi Tanács gátlástalanul gyűjti a régi civilizáció szerkezeteit, és megöli azokat, akik gyűjteményét kutatnák, vagy az elveszett eszközök nyomába erednek. A Tanács tudja megrendelni a legjobb fegyvereket, de McDagobert szerint valószínűtlenül fejlettek voltak a támadók fegyverei.

Hozzám is csak néhány szerkezet híre jutott el. Senki, akit ismerek, nem tudta összerakni a korábbi civilizáció felépítését, se történetét. Akik mégis szert tesznek egy régi szerkezetre, s a Tanácsot megelőzve piacra dobják a korunk technikájával készült változatát, azoknak sikerül meggazdagodniuk. Ez a célja McDagobertnek is.

Ő az eredeti expedíció költségének 20%-át adta, hogy helyrehozzam a kudarcot, s ha nem sikerül elhoznom az energiakristályokat, beperel. Kifizetni nem tudom őt, így adósok börtönébe jutok.

Vendégei ledermedtek... az átlagemberek letartóztatása rettenetes. Olivier komolyan rájuk nézett.

- Ennyi pénzből nem tudok toborozni, egyedül pedig nem tudom felkutatni a kristályokat. De ha csatlakoztok, utána rögtön nekiállok felderíteni a lélektisztító gép nyomait.

Megdöbben, de tette készen néztek Olivier-re.

Clyde-ban felmerült a kérdés, engedjék-e Linát résztvenni a kutatásokban... egyértelműen be kellett ismernie: a lányra vadásznak, most már csak mellettük van biztonságban.

Nem várt társaira: felállt, s kezét nyújtotta Olivier felé.

- Ha engeded, hogy Linából eltávolítsuk az idegen lélekrészt, csatlakozunk az energiakristályok felkutatásához.

Olivier kezét fogott vele.

Kaine-nek nem ígértem semmit. – villant fel Clyde elméjében. - Remélem, ettől még velünk tart. Utólag nem módosíthatom a megállapodást... de ő amúgy is megegyezik Olivier-rel, mert a kincsvadász nem ért a gyógyítás tudományához.

Kaine határozottan megmozdult...

Ezek szerint ő is észrevette... maradjon velünk, felkutatni, ami felszabadítja Linát!

...és éles tekintettel nézett mindannyiukra.

- Orvosként szeretnék résztvenni a tisztítógéphez kapcsolódó kutatásokban, amikor már a birtokodban lesz.

Olivier egyetértően bólintott.

- Természetesen. Támogatom, hogy orvosok megértsék és sokszorosítsák az eszközt. Utólag megállapodunk majd a részletekben.

Az expedíciószervező felállt az asztaltól.

- Induljunk most. McDogobert nem osztotta meg velem, hol kutatott csapata, csak a fegyverutánpótlás megrendelését kellett szerveznem. Tehát nekünk kell megtalálnunk a barlangok helyét. Annyit tudok, hogy a Nomádok Országának határvidékén, a hegyek lakható magasságának határán kutattak.

*

Lina nyomott hangulatban nézett ki a vonatablakon a magas nyárfákkal ritkásan szórt tájra. A határőrök kiléptették őket mielőtt felszálltak a kocsira, tehát a fejlett fegyverzetű üldözőik még nem épültek be az államba. Clyde halkán figyelmeztette, hogy a Nomádok Országába belépve is ellenőrzik útleveleiket, így a szürke magáncsapatok is nyomot kaphatnak. Valószínűleg a vonatról szökniük nem kell majd, de megbeszélték, hogy mindannyian harcra készen várják a határőröket.

Lina tudatában volt: lehet, most fog harcolni élesben először. Útjuk során biztosra vehető, hogy ez előbb-utóbb bekövetkezik. Kíváló érzéke volt a darts-hoz, a dobókészlet zsebeiben volt elrejtve. Mielőtt vonatra szálltak, Gareth javasolta török megvásárlását is, de ő legpontosabban a már ismert tárgyakkal tudott célozni.

Könnyen eltalálja a vállat és a térdet.

Megborzongott.

A környező utasok valószínűleg nem tartóztatják majd fel őket... de akik nomádok, önvédelemből megteszik. Mikor menekülnek, a szemük elé kerülő információmorzsákból kell kikövetkeztetniük, merre szabadulhatnak ki.

Olivier váratlanul megszólalt:

- Itt a vonaton ne kérdezősködjünk a kristályok után. – halkán, visszafogottan beszélt. – Nem tudnánk távozni, ha rivális kutató előtt fednék fel kilétünket.

Kaine éles érdeklődéssel nézett körül. Clyde-ék bólintással jelezték, hogy követik Olivier vezetését.

A vonat zakatolása lassulni kezdett... előre néztek: magas szürke hegyek felé közeledtek.

Olivier szétnézett társain.

- Mindjárt az első megállóhoz érünk, ami a határhegyekben van. Amint leszállunk, igazoltatnak a határőrök, egy részük pedig felszáll a vonatra. Azt mondom, menjünk a kijáratához.

Clyde-ék összeszedték csomagjaikat és a kijárat ajtóhoz mentek.

Az ablakon túli fákat egyre lassabban hagyták maguk mögött.

Végül látták, hogy egy állomásra gurultak be, aminek talaja döngölt szalmából állt, a vágányok melletti állomásépület pedig egy széles, de egyszerű, sátoztetű faház volt.

A kijáraton túli fogadóterületen letisztult egyenruhás határőrök várták, hogy a vonat megálljon.

A kocsikat sístergő hang töltötte be, s a táj mozdulatlanra dermedt. Clyde kilökte az ajtót, s lemásztak a fémlépcsőkön.

Négy határőr állt velük szemben, élesen figyelték a társaságot.

- Kérjük az úti okmányait. – szólt az egyikük kimérten.

Clyde-ék odaadták útlevelüket. A határőrök figyelmesen megvizsgálták a dokumentumot, majd szó nélkül visszaadták.

- Milyen céllal érkeztek? – kérdezte érdeklődően a legfiatalabb egyenruhás.

Olivier segítőkészen válaszolt.

- Rokonlátogatás, és néhány apró faragott emléket is megvásárlunk majd.

A fiatal határőr bólintott.

- Az ország területén nincsenek intézmények, a jogos önvédelem tartja fenn a rendet. Ez biztosítja a kereskedelem tisztességét is. Ha beljebb utaznak az országba, eszerint válasszák meg tetteiket.

- Köszönjük. – bólintott Olivier, szerényen a földet nézve. Vezetni kezdte társait a faépület felé.

Halkan a többiekhez fordult.

- A határőrnek igaza van. Családi gazdaságok vannak elszórva a vadonban, valamint több elszórt házból álló, nagyobb termelőközösségek. A lakosok a környező földeken megtermelt ételt eszik, általában egy műhelyként szolgáló épületet is fenntartanak, a famegmunkálására.

A határ mentén van néhány szervezett fafeldolgozó üzem, ami a többi országba exportál. De bent az országban valóban az erő kényszeríti ki az együttműködést: az ország erdőségeiben gyűjtögető, lovas nomádok is élnek, akik a földművesekkel kereskednek. Például vadállatok prémeit adják faeszközökért cserébe.

Clyde-ék körülnéztek: beértek a faépület várócsarnokként szolgáló közepébe.

Gareth körülnézett, majd tömören kérdezte:

- Most merre tovább?

Olivier a távolba meredt, egyértelműen gondolkozott. Végül merengve megszólalt.

- A hegyek menti falvakat kitaposott ösvények kötik össze. Induljunk el a legközelebbi felé, s kérdezzük meg a helyieket, hogy régészek letáboroztak-e a közelben, archeológiai ásatást kezdve.

Fogai összeszorultak.

- Este egy több gazdaságból álló közösségnél kellene megszállnunk, ahol nem engedheti meg magának a vendéglátó, hogy fejbevágjon minket... Kövessetek!

Olivier vezetésével elhagyták a vasútállomás fogadócsarnokát, s körülöttük elterült a nap által sárgára szárított, magasra nőtt fűvel borított táj. Néhány ösvény távolodott a fogadócsarnoktól, az egyik a hegyek irányába vezetett. Olivier elgondolkodva, de könnyed léptekkel haladni kezdett rajta.

Egy óra múlva faházakat láttak meg előttük magasodni, néhányuk teteje szalmával volt befedve. A mozdulatlan tájon feltűnt egy szélmalom forgása, és esővízgyűjtőket is megláttak.

DÖRRENÉS HASÍTOTT A LEVEGŐBE!

A hang irányába néztek, s egy szalmakalapos öregembert láttak meg, *az égnék egy pisztolyt tartott!*

- Mi járatban nálunk? – kérdezte harsányan. A pisztolyt visszaakasztotta övére... *a házak közül helyi földművesek léptek elő!*

Olivier tettekrelesen előrelépett.

- Üdvözlöm! – szólt fennhangon. – Ásatásokat keresünk, letáboroztak a közelben történészek?

Az öregember kifejezéstelenül nézett rájuk... sokáig. Végül átgondoltan nemet intett fejével.

- Nem. Egyikünk se találkozott történészekkel a közelmúltban.

Gyanús a földműves válasza. – gondolta magában Lina. – Ha nem tudna semmit, hamarabb válaszolt volna. Valószínűleg azt mérlegelte, veszélyes-e elmondania.

Gareth riadtan, Clyde tettekreész támogatással nézett Olivier-re.

Olivier tekintete elkomorult. Dühösen kifújta a levegőt, s elővigyázatosan szólt.

- Köszönjük, ez esetben folytatjuk utunkat. Honnan indul ösvény a hegyek lábainál felépített településekhez?

Az öreg komoran a házak közötti egyik hézagra mutatott.

Olivier vezetni kezdte társait, a házak közül előlépett egyik földműves távolról követte őket.

Lina néha nyugtalanul hátratekintett... de a földműves nem közeledett.

Végül maguk mögött hagyták a házakat, s a lakosság visszavonult a munkájához.

Clyde-ék komoran talpaltak a gyéren kitaposott ösvényen.

* * *

További három települést jártak be, de senki nem tudott információval szolgálni. Eredménytelenül vándoroltak tovább a halvány ösvényen.

Megláttak a távolban egy magányos, zsúpfedelű házat.

- Most legyünk nagyon óvatosak! – szólt határozottan Gareth.

Lina mérlegelt... s életében először elővett zsebéből egy darts tűt, hogy védekezésre használja. Érezte, hogy a keze megremeg.

A tűhegyet elrejtette, csak a fekete faroktoll látszott kezén.

Ahogy közeledtek a házhoz, Olivier felkiáltott:

- Hahó! Békével jöttünk! Útbaigazítást kérnénk!

A ház mögül lassan előjött egy hosszú szakállú idős ember.

Amint meglátta a városi, szürke kabátos társaságot, láthatóan megnyugodott.

Mikor a közelükbe ért, mély hangon szólt:

- Miben segíthetek?

Olivier vette kezébe a kezdeményezést.

- Látott történelmi ásatást végző csapatot a közelben?

Az idős férfi egy pillanatra megremegett... majd kifejezéstelen arccal, átgondoltan a házára mutatott.

- Kerüljenek beljebb, közben beszámolok arról, amit tudok.

Lina kihúzta magát és összeszorította fogait... előrelépett, s vezetni kezdte társait a ház felé.

Clyde elismerően nézett a lányra. Nem lépett elé, hagyta fejlődni a tettekézségben. Rápillantott Gareth-re és Olivier-re: mindketten az előttük haladó idős földművest tartották szemmel.

A földműves kinyitotta az ajtót, s beléptek...

egy egyszerű faberendezésű, de hímzett szőnyeggel és falikárpitokkal melegített szoba borult köréjük.

Vendéglátójuk a székekre mutatott, s Gareth-ék helyet foglaltak... természetes testtartásban ültek, de feszült izmaik arra utaltak, továbbra is ugrásra készek voltak.

Az idős úr becsukta az ajtót.

- Tudok az ásatásról. – mondta határozottan, de komoran. – Ahogy mindenki más is. De kockázatos róla beszélni, ezért megkérem az árát.

- 100 aranyat tudunk adni. – szólt nyugodtan Clyde, élesen figyelve a lakos reakcióját.

Az öreg szemei kitágultak...

Gondolkozott, emelje-e az összeget. Ő a környékelieket ismerve legfeljebb 20 aranyra számított, s nem akarta megkockáztatni, hogy a városiak más forrás után induljanak. Valószínűleg eleve azért ajánlottak sokat, hogy elejét vegyék az alkudozásnak, de ebből az is következik, nem valószínű, hogy jelentősen emelhetik az összeget.

...majd lesütötte szemeit és maga elé meredt. Végül úgy tűnt, belső elhatározásra jutott.

- Hát jó. – megborzongott. – Elmondom.

- A hegyvonulat legközelebbi nyílásán kell bemenni. – hangja rekedté vált és elhalkult. – Ott táboroztak le kutatók egy csapat fegyverrel. S most várom a fizetséget.

Éles tekintettel nézte Clyde-ékat.

Clyde figyelte az öreget, közben rászánta az időt a gondolkozásra.

„Csak a házban mondta el. Azzal kezdte, hogy sokan tudnak róla, de kevesen mernék elárulni. Valószínűleg nem hazudik, létezik az ásatás... vagy profi csaló. Most akkor is ez az egyetlen nyomunk! Remélem, valóban a közelben táboroznak.”

„Jobb, ha tartom magam az alkuhoz. Kint még dönthettünk volna úgy, hogy nem hallgatjuk meg.”

Clyde tarisznyájához nyúlt, elővett 100 aranyat és letette az ablak előtt álló asztalra. Az öregember odalépett, s megsámolta az érméket.

Az ajtajára mutatott.

- Vizontlátásra! – szólt komoran, s zsebeibe tette az érméket. Váratlanul megremegett. Feszülten nézett ki az ablakon.

Clyde-ék távoztak, s a hegyvonulat legközelebbi törése felé indultak.

Váratlan találkozás

Ahogy haladtak előre a fenyőfákkal ritkásan teleszórt tájon, tekintetükkel figyelték a hegyek egyre közeledő lábait, s megéreztek, ahogy az idő hűvösebbé válik...

Beértek a hegyek lábai közé... feszülten figyeltek minden irányba, nehogy előbb észrevegyék őket az ásatások őrei.

S ekkor meglátták: szekérkaraván nyomai vezettek fel az egyik, fenyőfákkal dúsan borított hegyszorosba. Felderültek.

Tehát valóban jártak erre csoportosan! Archeológusok csapata is lehet!

Olivier az élre állt, egyértelművé tette: ő vezet. Lelassította lépteit, s viszonylag halkán haladtak fölfelé.

Mozgást láttak meg maguk előtt!

Azonnal lebújtak az aljnövényzetbe.

Clyde élesen figyelt... már ki tudta venni: fémpikkelyekbe burkolt, revolverrel felszerelt elitkatonákat látnak. Csak a Kereskedelmi Tanács elitkatonái kapnak ilyen jó felszerelést!

Mögöttük, a távolban fehér sátrak voltak felállítva.

Olivier éles tekintettel társaira nézett. Bátorító, visszafogott hangon szólalt meg.

- Van nálam biztonsági gyertya. Ha a táborhelyen be tudunk vele robbantani egy olajtartályt, utána a kavardást elkerülve eljuthatunk az ásatás helyszínére.

- Biztonsági gyertya... - Gareth maga elé meredt – ...tehát nem alszik el, és elég hosszan ég ahhoz, hogy eltávolodhassunk a közelgő robbanástól.

Olivier tömören bólintott.

- Igen. – válaszolta türelmesen.

Fogai összeszorultak, koncentrálni kezdett, s egyre feszültebbé vált.

- Várjatok meg itt.

Lina remegve bólintott... társai másolták.

Olivier óvatosan haladni kezdett a tábor felé.

Honnan tudjuk, hogy nem fognak el? – gondolta magában Clyde. De nem volt mit tenniük. A biztonsági gyertyával végrehajtott merénylet adta a legnagyobb esélyt, hogy eljussanak az ásatásig és begyűjtsék az energiakristályokat.

Clyde és két társa nyugtalanul várokoztak az aljnövényzetben...

DÖRRENÉS HASÍTOTT A LEVEGŐBE... a fenyőfák tompán visszaverték egymás között a hanghatást.

Clyde-ék figyelni kezdtek a hangforrás irányába. A pikkelyes katonák elrohantak a sátrak felé.

Az aljnövényszet halkán surrogott...

Lina megcélozta darts-al, erre Clyde és Gareth is elővonta fegyverét!

...de csak Olivier érkezett vissza.

Áthatóan rájuk nézett.

- Gyertek! – szólította fel őket halkán, majd vezetni kezdett felfelé, a katonákat nagy ívben elkerülve.

Megkerülték a füstöt, hallották az oltással küzdők kiáltásait... elértek a tábor túloldalához.

Minden néptelen volt. A sziklás hegyoldal tövében fehér sátrak álltak, köztük a legkülönbélebb fém kutatóeszközöket és térképeket láttak, sőt egy szállítható könyvtárat is.

Egyre gyanúsabb, hogy tényleg a Kereskedelmi Tanács expedícióját látjuk. – gondolta Clyde. – Ami eltűri a Kontinentális Kongresszus létét, mert törvényei alatt biztonsággal gazdagodhat. De önszántából nem támogatja se a környezetvédelmet, se a tartós fejlődést.

Itt pedig saját hatáskörben kutat. Semmi nem kényszeríti, hogy a hosszútávú biztonságra figyelve használja fel, amit talál.

Olivier sietve haladni kezdett a hegyoldal és a sátrak között, Clyde-ék alig bírták követni... egyelőre senkit nem láttak.

Elértek egy barlangnyíláshoz, amibe acél ajtószárnyak voltak belépítve... az ajtószárnyak félre voltak húzva, lehetővé tették a belépést a barlangba.

Clyde ismét előhúzta revolverét, s gyorsan besurrant a nyíláson... társai aggódva vártak.

- *Jöhettek!* – hallották bentről.

Azonnal beléptek ők is, s a kapuszárnyak fedezékébe rejtőztek.

Furcsa szag ütötte meg orrukat... nem tudták mihez kötni, de nagyon rossz előjelnek tűnt.

Mindenképp meg kell találniuk az energiakristályokat. Lináért.

Kaine komoran Olivier-re nézett. Zord hangon szólt.

- Sejttem, mit érzünk. Nem robbanó gáz, gyújts fényt!

Kaine orvos, tudja mit beszél. - gondolta Olivier. Bólintott, s meggyújtott egy biztonsági gyertyát. s az egész folyosó kivilágosodott előttük: fényt visszatükröző, fémfalú labirintus tárult a szemük elé!

Körülnéztek, s nem láttak se emberalakot, se mozgást a tükröző fémfelületen.

Olivier szó nélkül törtetni kezdett előre.

Ahogy haladtak a labirintusban, a falakból kiszélesedő oldalszobákban otthonos, pihenésre szolgáló párnázott bútorokat láttak, *de bennük halott civilek feküdtek saját vérükben. Férfiak, nők, gyerekek vegyesen.*

Ezt az expedíció tehette. Clyde-ék dermedten nézték a mészárlás áldozatait.

Kik ők? Rivális archeológusok? Beköltözött rejtőzködők? A régiek örökösei?

Mai ruhát hordanak, és gyerekek is vannak köztük. Úgy tűnik, hosszútávra költöztek be.

Ismerték a régi technikát? Ha igen, tudósaikat elfogta a Kereskedelmi Tanács.

Egyvalami világos: a barlang előtt táborozók Clyde-ékat ugyanilyen gátlástalanul lemészárolnák. De meg kell találniuk a fénylő kristályokat, hogy megtisztítsák Linát!

Clyde-ék alig kaptak levegőt, s rohantak tovább... tekintetükkel keresték a kristályokat. Üres fémfolyosókon rohantak keresztül, lapos oldalaik siváran verték vissza Olivier fáklyafényét...

Elérkeztek a műhelyekig.

A legtöbb terem ki volt fosztva. Csak a padlóba épített acélsínek és néhány apró, földre esett fémalkatrész utalt a csarnokok feladatára.

Olivier dühösen sóhajtott, s továbbvezette társait egy hosszú folyosón a következő kereszteződés felé.

- Senki nem élte túl. Meg kell vinnünk a hírt a Központnak. – Ez idegen ember hangja!

Egy női hang.

De nem volt idegen.

Már hallották valahol.

Ha csak rövid időre is.

Súlyos, döngő lépteket hallottak a kereszteződés felől. Több, páncélba burkolt ember lépteit. Clyde-ék körülnéztek, hova bújhatnának, de csak visszafelé menekülhettek...

Egy középkorú nő fordult be a folyosóra, szürke páncélzatú férfiak követték... kezükben kifinomult íves pisztolyokat tartottak!

Már nem volt idejük visszafordulni.

Gareth azonnal rájuk hajította pörgő láncostorát, ez időt hagyott Clyde-nak, hogy pontosan célozzon, s lőjön.

- A LÁNYT LŐJÉTEK!

Olivier azonnal lerántotta Linát a földre, közben egy égő tekercset dobott az ellenséges csapat mögé...

... dörrenés hasított keresztül az alagúton, mindenki ösztönösen becsukta szemét, testek zuhantak a földre...

Lina égett szagot érzett, kaparta torkát. Nehezen kinyitotta szemét és körülnézett, feje még zúgott a robbanástól. Előtte Olivier elejtett fáklyája égett, forróságot árasztva.

Látta, amint Clyde és Olivier is körbenéz, s nehezen fölállnak.

Valaki átvágott közöttük!

Előre néztek, s a szürke páncélosok kitört nyakakkal, holtan feküdtek a padlón.

Maguk mögött hallották a futó léptekeket távolodni. Utánanéztek, s a nőt látták menekülni, amint befordul az acélkapu felé vezető folyosóra.

Gareth megragadta láncostorát. Az kormos, de ép volt.

Olivier tapsolt egyet, hogy felélenkítse magát és rá figyeljenek.

- Minél gyorsabban meg kell találnunk az energiakristályokat, mielőtt másik csapatba botlunk, vagy a nő erősítéssel visszaérkezik!

A támadó Központnak dolgozik. Tehát jelenkori hálózat van mögötte, bármi is a céljuk.

Olivier felvette fáklyáját, s rohantak tovább az acél folyosókon... kilátástalanul bolyongtak a kereszteződésekben, semmi nem utalt arra, hol találhatnának kristályokat.

Ha még egyáltalán itt vannak. – merült fel bennük vészként.

Az egyik folyosó végén valami csillogott... egyértelműen nem Olivier biztonsági gyertyájának tükörképe volt.

Körülnéztek, nem láttak fenyegetést. Rohanni kezdtek a csillogás felé.

Egy oldalajtó sincs a közelben, könnyen csapdába kerülhetünk. – gondolta Kaine.

Beérkeztek egy kisebb, harang alakú kamrába, aminek oldalába csövek voltak vályva, s közepükben színesen világító energiakristályokat tartottak.

El szabad vennünk? – gondolta magában Clyde – Mikor azt se tudjuk, mit teszünk tönkre? A labirintus tulajdonosait se ismerjük, csak azt, hogy a Kereskedő Szövetség gátlástalanul megölte őket.

Eszébe villant: ezt az egy módot ismerik Lina megtisztítására. Elszánta magát, megragadta a sárga energiakristályt s erőből kitépte.

- Várj, kesztyűvel tépd ki őket! – szólt féltően Olivier, s kesztyűket osztott mindannyiuknak.

Kitépték az energiakristályokat... miután az utolsót is megszerezték, félve néztek körül, mintha a labirintus beomolhatna. A kezükben tartott kristályok zavartalanul ragyogtak tovább.

Talán már eleve nem volt mit működtetniük.

Hátizsákjaikba tették a kristályokat, majd Olivier vezetésével visszaindultak az acélkapuhoz.

Csak sejtették, merre van a kijárat.

Olivier eltakarta kezével a biztonsági gyertya lángját, s előttük, a folyosó egyik kereszteződésébe oldalról fehér fényt láttak beszűrődni.

Futottak a kereszteződésig és befordultak. A fehér fény erősebben szűrődött be a következő kereszteződés másik nyílásából.

Követték az egyre erősebbé váló fehér fényt.

Végül meglátták a résnyire nyílt acélkaput... kiléptek rajta

s tűző meleg omlott rájuk.

Előttük lángokban állt az erdő, a gallyak fülsüketítően ropogtak.

Szóval a tartály folyadéká begyulladt. Mi okoztuk a tűzvészt.

Oliviert lesulytotta a bűnbánat. Körülnézett, s nem látta sehol a Kereskedelmi Tanács elit katonáit.

Oldalra fordult, s a tűztől távolabb vezette társait. Csak remélni tudták, hogy az égő erdőt elkerülve sikerül lejutniuk a hegyről... lehetőleg a katlan kivezető nyílásán keresztül, mert a völgyet közrefogó vonulatok gerincét nem biztos, hogy meg tudják mászni.

Mély patakra bukkantak.

Olivier azonnal beleugrott, s úszni kezdett a folyásiránnyal megegyezően.

Társai másolták. Hideg víz mart beléjük, sebesen sodorni kezdte őket.

Nem tudták, nem botlanak-e kereskedelmi elitosztagosokba.

Remélték, hogy nem fulladnak meg az erdőtűzben. A csípős füstben próbálták figyelni, nem lóg-e égő növény a patak fölé. Nem tudták, meddig sikerül pontosan navigálni.

... a patak kiszélesedett. Az erdőtűzet maguk mögött hagyták. Most már biztos nem fog körük borulni a sűrű füst, és a lángok se kapnak beléjük.

A keresett kincs

A patakból kimászva gyorsan száradni kezdtek a forró levegőn. Siettek tovább a vasútállomás felé.

Olivier lelki szemei elé borult az egész katlan, amit felperzselt a biztonsági fáklyája által indított erdőtűz.

Élénken, de sírós hangon szólalt meg:

- Hatalmas kárt okoztunk a növényekben és rengeteg apró állatban, az egész katlan élővilága elpusztult!

Lina kimerülten, de belső meggyőződéssel szólt.

- Nem szándékosan tetted... a tűz terjedése megreked a katlan bejáratánál, mert az pusztára nyílik. A hegyerinc pedig sziklás, azon se csap át a tűz. Egymást védtük az akcióval, s embereknek többel tartozunk, mint állatoknak. Persze általában pont ezért kell óvnunk a természetet.

A távolban meglátták a vasútállomás hosszú, fa épületét. Egymásra néztek, s rádöbbenek: zilált külsejük elárulja, hogy vesz elől menekülnek. S ez általuk keltett vesz is lehet: például magukra haragított nomádok, akik joggal üldözik őket.

- Álljunk meg, és hozzuk rendbe magunkat! – szólt Lina csengő hangon. Az előrelátás és a feszültség egyszerre érződött hangján.

Társai keserűen bólintottak, s körülnéztek: magas, sárga aljnövényzet vette körül őket, biztonsággal megálhattak.

Gareth kinyitotta apró hátizsákját, társai másolták. Segítettek egymásnak ápolttá tenni megjelenésüket.

Végül Gareth éles tekintettel végignézett mindannyiukon.

- Induljunk, de lassan. – vakkantotta.

Előre lépett, s diktálni kezdte a tempót. Egyértelműen el akarta kerülni, hogy nagyon megizzadjanak.

A látóhatáron az állomásépület egyre nagyobb lett, Clyde-ék körül zsongtak az aljnövényzetben élő bogarak... végül beléptek a faépület kapuján, s a fogadócsarnokba érkeztek.

Egymásra néztek: meg kellett beszélniük, meddig vegyenek jegyet.

Olivier megértően bólintott, s bocsánatkérően, halkán szólt:

- Merchenorban ránk támadtak, de ott laknak ismerőseim, akik ismerhetik a lélekelszívó berendezést. S McDagobertnek is ott kell leadnom a kristályokat, hogy ne indítson ellenem hajtóvadászatot.

Clyde lassan, elgondolkozva bólintott.

Visszafogott hangon válaszolt:

- Nagyvárosban nehezebben találunk ránk, s lehet, hogy pont az előző támadás miatt valószínűtlennek tartják visszatérésünket... nem tudjuk elkerülni a Fővárost.

Lina megremegett...

Gareth-re néztek. Ő fogát csikorgatta, majd belátóan bólintott.

- Jegyet kell vennünk. – mondta fojtott hangon. Kaine komoran bólintott.

* * *

Lina, Clyde, Gareth és Kaine Olivier Merchenor-beli rezidenciáján várták, hogy az expedíciótervező visszaérkezzen. A kovácsoltvas kerítéssel védett kertre nyíló ablakok fehér függönyein világos napfény áradt be, s ők az ebédlőasztal félig üres tányérjai fölött csendben olvasták az újságokat.

De feszültek voltak. Korábbi támadóik bármikor betörhetnek a házba. Nem is akarták, hogy a tettekrekszség elhagyja őket.

Megszólaltak a csengők... azonnal felkapták fejüket, s az áttetsző függönyökön át a kinyíló kertkapura néztek: annak mozgása szólaltatta meg a csengőket.

A kertbe Olivier lépett be... ruganyos léptekkel, felszabadultan. Arcán visszafojtott mosoly érződött.

Lina felpattant, és kinyitotta neki az ajtót... *Clyde felugrott, hogy elrántsa onnan Linát...* de a lány az ajtószárnyak takarásába lépett, kívülről senki nem láthatta.

Olivier belépett, s riadtan körülnézett... de meglátta Clyde-ékat, így megnyugodott.

Lina visszazárta az ajtót.

Olivier elmosolyodott.

- McDagobertnek 8 energiakristályt adtam le, a maradék hármat meghagytam nekünk: egyik az enyém.

Levette kabátját, s felakasztotta a fogasra. Végül fürge léptekkel az ebédlőasztalhoz ment, s leült. Lina helyet foglalt Clyde mellett.

- Örök hálával tartozom. – tört ki Olivier megkönnyebbülten, de elhalóan. – Ha nem vizitek sikerre ezt az expedíciót, McDagobert a házamat is elperelte volna tőlem.

- Az univerzális törvények szerint jogtalanul. – morogta Gareth. – Az ügyvédek a civilizált törvények átértelmezésével részérdeket képviselnek erőszakosan, ezzel csak tönkreteszik a civilizáció alapjait. A vitázó feleknek belátóan kellene keresniük az igazságos megoldást, ekkor peren kívül megegyezhetnek.

Olivier végignézett mindannyiukon: tekintetével elővigyázatosságot kért.

- Megkérdeztem az expedíciószervezésben aktív ismerőseimet a lélekelszívó gépről. – mondta komolyan.

- Azt mondták, itt Themsában, a központi kereskedőországban hasonló katonai akció folyt magas technológiájú, ősi szerkezetek megszerzésére. Az északi hegyek egyik csúcsánál szintén találtak acélkapuval őrzött barlangrendszert, ami egykor település vagy tábor lehetett.

Egyik barátom titokban megadta a katonai akció pontos koordinátáit. Ha még nem szállítottak el mindent, a barlangokba lopózva megszerezhetjük a szerkezetet.

Határozottan rájuk nézett, de érzékeny lelkivilága így is érződött rajta.

- Egy narancssárga csiga alakú tárgyat kell keresnünk, kéz nagyságú... Minél előbb útnak indulunk, annál jobb.

Mindannyian egymásra néztek.

Tehát sokak szerint létezik az eszköz.

Tettekrekeszen bólintottak.

Lina felállt, s elkezdte összeszedni a tányérokat. Clyde beállt segíteni.

- Tisztán kell itthagynunk a házat, hogy megmaradjon fedezéknek. – szólt a fiú.

Nemsokára elindultak... szándékosan eltérő színű öltözékben, hogy Merchenor pályaudvarán korábbi támadóik ne ismerjék fel őket... az ívelt kovácsoltvas vázszerkezettel tartott üvegcsarnokban vonatjegyet váltottak Themsa északi hegyeiig, Olivier koordinátái alapján néhány órába telik majd gyalog eljutni a hegycsúcsához... mindenképp a megfelelő csúcsot kell megtalálniuk.

Délután a vonatablkból meglátták az Északi Hegyek havas ormait... de estére járt, mire odaértek.

Az állomásra érve szó nélkül leszálltak a vonatról, s csak azután szóltak egymáshoz, hogy eltávolodtak a pályaudvaron várakozó emberektől.

Olivier komoly tekintettel szólalt meg.

- Éjszaka nagyon hideg lesz. Még sötétedés előtt megtalálhatjuk az acélkaput. Ha éjszaka hatolunk be, nehezebben vesznek észre.

Egymásra néztek: az életüket kockáztatják, ha sötétedéskor indulnak. A hideg és a szakadékok miatt is. De minél tovább maradnak egy helyen, annál nagyobb esélyt hagynak üldözőiknek, hogy rájuk találjanak.

Mindannyian egyszerre bólintottak. Ezek szerint elszánták magukat: Lina feszülten sóhajtott, s enyhén megremegett, Gareth pedig a fogát csikorgatta. Olivier üveges szemei s Clyde távoli tekintete is határozott akaratról árulkodott. Kaine dermedten, komoran nézett maga elé.

Olivier elnézően megcsóválta fejét, s szótlánul a hegyek irányába fordult.

Sötétedett, s ők felfelé küzdötték magukat az Olivier által kiválasztott hegyen... egyre nehezebben látták a térképet, de életbevágó volt, hogy mindig a helyes csúcs felé vezető ösvényt válasszák.

... Megnyugodtak: az utolsó elágazást is maguk mögött hagyták, már csak fel kell érniük időben.

Egyre hidegebb lett... fagyos szél csípett arcukba, s a kihalt tájon semmi hangot nem hallottak, csak a sziklák között fúvó szelet.

Már csak az esti égbolt adott vörös fényt, s körülöttük hó kezdett szállingózni...

Semmi emberi zajt nem hallunk. – gondolta Lina – Ha a katonai tábor még itt van, az emberek valószínűleg zajt keltenének... ha már elvonultak, az egész barlangot kifosztották.

Bármilyen is volt a csönd oka, közeledtek a hegytetőhöz: *semmiképp nem árulhatták el közeledésüket.*

Az egyik kanyarulat után szemük elé került a nyitott Acélkapu.

Előtte csak a kihalt magaslat állt.

A talajon nemrég levert sátrak és szekerek nyomait látták.

Kaine végignézett az alattuk elterülő tájon: sehol nem láttak mozgó karavánt, fáklyák lángolását se.

Olivier azonnal felismerte: a keréknyomok a Kereskedelmi Tanács szabvány méreteit tükrözték.

Clyde-ot vörös düh árasztotta el:

Nem vallhatunk kudarcot, Linát meg kell tisztítanunk az idegen lélekrésztől!

Összeszorította fogait, előhúzta pisztolyát és belépett a barlangnyíláson.

Társai követték.

A kinti havas táj hidegét fülledt, sziklapor szagú levegő váltotta fel. Clyde óvatosan vezette társait előre, a lehető legkisebb zajt keltve. Feszülten füleltek, de nem hallottak semmi neszt. Tehát a járatokban nem mozogtak katonák.... de némán lesben állhattak.

Akár a kereskedelmi tanács zsoldosai, akár a kifinomult fegyvereket használó ismeretlen katonák, halálos veszélyt jelentettek.

Beértek a barlangba annyira, hogy már csak halványan látták maguk körül környezetüket.

Clyde suttogva megszólalt:

- Célszerű végigjárni a folyosókat. Nem biztos, hogy a katonák minden eszközt elvittek.

Olivier végighúzott egy biztonsági gyertyát a kőfalon, s az lángra kapott, aranyló fényt sugározva szerteszét.

Riadtan körbenéztek, fegyvereiket szorították.

Senki nem támadt rájuk.

Látták: a múltkorihoz hasonló, kiépített barlangrendszer vette körbe őket.

Ugyanaz a kultúra formálhatta ezeket a járatokat is. – állapította meg Lina.

Olivier magasra tartotta a fényforrást, s vezetni kezdte társait.

Elővigyázatosan haladtak végig a folyosókon, hátha idegen lépteket hallanak meg... Clyde-ot feszültté tette, hogy percekre lehetnek a Linát megszabadító tengericsiga alakú szerkezettől, de azt se tudják, még itt van-e a barlangrendszerben.

Két oldalt kamrák nyíltak a folyosókból... *de mind üres volt!*

Olivier dühösen felszisszent, s futni kezdett a szobák között... a kamrákba lépve mindig gondosan körbenéztek, de nem láttak tengericsigákat... a kamrákból csak egyetlen kijárat vezetett ki, a korábban Linára támadó nő tudhat erről a rejtekhelyről, s már a nyomukban lehet...

Lina haja enyhén lebegni kezdett, a nyakában lógó fémmédál pattogott a feszültségtől...

Mindenképpen meg kell tisztítaniuk Linát, de nem tudják, mekkora veszéllyel állnak szemben... nem is kell ellenséges csapattal találkozniuk: lehet, hogy azt se élik túl, ha csapdába sétálnak.

Clyde szigorúan, de halkán szólt:

- Olivier, lassíts! Minden kanyart meg kell jegyeznünk, hogy ne tévedjünk el.

Olivier dühösen kifújta a levegőt, de elismerően Clyde-ra nézett és szerényen bólintott.

Lassabb tempóban, de még mindig sietve vezette tovább társait a járatokban.

...Ahogy fordultak a kanyarulatokban, rádöbbenek: a korábbi folyosószakaszokat járják végig.

Lina szeme elkomorult: hogyan fogják kiűzni belőle az idegen lelket?

Olivier léptein pedáns határozottság érződött, váratlanul elfordult egy korábban kihagyott mellékjáratba, s új termeket láttak meg... de a kamrákba lépve csak kongó ürességet találtak.

...Olivier elszántan fordult újabb és újabb mellékfolyosókba, de egyre hamarabb visszaértek már látott járatokba ... hallották egymás dühös sóhajtásait... időnként megálltak fűlelni, de nem hallották a múltkor rájuk törő páncélosok lépteit...

Végül Olivier megtorpant, s feszülten maga elé meredt.

A többiek ránéztek: fogai összeszorultak az indulattól.

Társaihoz fordult. Szemei izzottak a dühtől. De szerényen szólalt meg.

- Nem maradhatunk tovább a járatokban. – bocsánatkérően Linára nézett és megrázta a fejét. - Előbb-utóbb ideérnek a ránk vadászó páncélosok. Tudniuk kell erről a rejtekhelyről.

A távolba meredt, majd ismét rájuk nézett, s pörgetni kezdte a szavakat.

- Komoly tábor nyomait láttuk a kapu előtt, tehát kevés az esélye, hogy a Kereskedelmi Tanács katonái érintetlenül hagyták a kevés maradék járatot: szerintem azokat is kiürítették. Napokig kutathatták a barlangrendszert. Több esélyünk van megtalálni a lélektisztító gépet, ha megtudjuk, hová szállítják a termekből elrabolt eszközöket.

Társaira nézett.

Forrt bennük az indulat.

Linára néztek, haja enyhén lebegett... a lány tekintetén látszott, hogy mérlegel, majd támogatóan bólintott.

Ösztönösen együttműködött.

Olivier elszántan sóhajtott, s nagy tempóval megindult a kijáratához vezető járatokban.

Nemes hangon, de az aggodalomtól elszorult torokkal szólalt meg:

- A legközelebbi településen jó eséllyel megtudjuk, merre halad a katonai konvoj.

Lina röviden megszorította kezét. Olivier megértette: a lány bízik benne és bátorítja.

Harcra készen haladtak tovább a járatokban, s remélték, hogy senki nem állja útjukat.

* * *

Mikor kikeveredtek a hegyekből, meglátták a Holdat magasan az égbolton. Az előttük ágaskodó, napfakította aljnövényzeten hideg éjszakai szél fújta át. Olivier vékony ösvényen vezette őket, s elmondta társainak, hogy Sleepy Hill-hez közelednek, ami bár kis falu, az összes fontos szolgáltatás kiépült benne.

Elgondolkozva, halvány hangon beszélt:

- Késő éjszaka egyedül a Fogadó áll nyitva előttünk. Nappal a házak között kellene a konvoj felől érdeklődnünk, hogy kevesebben hallják. Most remélhetőleg az ivóban is csak néhányan vannak. Ha fülelünk, talán meghalljuk, merre halad a konvoj.

Szemben, a látóhatár felett narancssárgán izzó pontot láttak meg.

Olivier lelkesen előremutatott.

- Az Sleepy Hill Fogadója. A jelzőfényvel igyekeznek a lehető legtöbb vándort magukhoz vonzani.

Sietős tempóra váltottak, s sötét házakat láttak növekedni a látóhatáron.

Végül beértek a házak közé... a holdfényben látták, hogy a kőházak ablakait erős zsalugáterek védik, ami Thensa egész országára jellemző volt.

Kövezett utcán haladtak végig, s egy széles útra befordulva *meglátták a fogadót!*

Olivier lelassította lépteit, s elgondolkodva sóhajtott.

Majd felszegte fejét, s megfontoltan a bejárat felé indult.

Amint beléptek, díszesen szőtt barna szőnyeggel és sötétvörös falikárpitokkal burkolt vendéglőbe értek, amit számos gyertya barátságos fényvel világított meg.

Az egyik sarokban egy szakállas idős ember ült, előtte az asztalon félig elfogyasztott töltöttkáposzta és borospohár állt.

Olivier szemlélődve vizsgálta az öreg urat, de igyekezett gyorsan dönteni.

Öltözéke alapján nomád, leglábbis sokat jár a Nomádok Országába. Esélyes, hogy a Kereskedelmi Tanács nem félemlíti meg, hanem saját meggyőződésből cselekszik.

Olivier óvatosan, de céltudatosan közelíteni kezdett az asztalhoz, a fogadós a szemközti pult mögül figyelte a társaságot... Olivier komoly, de tisztelettudó hangon megszólalt.

- Üdvözlöm, arról érdeklődnénk... - az idős ember komoran rájuk nézett, tekintetében megdöbbenően erős tűz égett. – látott-e a közelben kereskedelmi konvojt a hegyektől távolodni.

Az idős ember halványan elmosolyodott.

Tudta, hogy a karavánok az idegeneket csak az eladási pontokról értesítik, tehát Clyde-ék megtámadni akarják a konvojt.

Döntött: segít megnyírni a Kereskedelmi tanácsot. Komoly határozottsággal szólalt meg:

- Azok az ismeretlen nem tisztelő rablók délre haladtak kocsikkal, a vasúti sínek mellett. Amíg teherpályaudvaron nem pakolják a zsákmányt vonatra, addig utasszállító gőzmozdonnyal beérhetik őket.

Rájuk nézett, elmosolyodott, s folytott nevetéssel kifakadt:

- Rúgják fel azoknak a gazembereknek a terveit!

Olivier figyelmét csak távoli céljuk kötötte le. Az idős úr bátorítását észre se véve társaihoz fordult, s halkan szólt:

- Induljunk a vasútállomáshoz. A vonaton is aludhatunk, s felváltva figyelünk majd az ablakon át.

Társai komolyan bólintottak, s sietve távoztak a vasútállomás felé.

A legdélebbi állomásig vettek jegyet. Szerencsájük volt: az egyik vágányon délre induló vonat várakozott, nem kellett a hideg padokon aludniuk. De egyiküknek így is mindig ébren kellett lennie.

Végül hajnalban lökést éreztek, s az ablakokon kinézve látták, hogy a vonat megindult... órákon át figyelték a tájat, de csak a fákkal ritkásan teleszórt pusztaság tárult szemük elé...

Clyde levett egy újságot a polcról, s szeme megakadt a címlapon:

Shieldin Arigo nomádot tegnap este a határvidéki Lierin folyóba fúlva találták meg, szája be volt kötve és érmekkel volt feltöltve. Arigo úr magányosan élt a puszta közepén, a határmenti csendőrség értesítette rokonait a halálesetről.

Clyde a helyszínrre gondolt...

Őt kérdeztük az ásatást végző expedícióról! ... A csendőrség nem ígéri az elkövetők kézrekerítését: még csak nem is tesz úgy, mintha gátat szabna a gengszterek önbíráskodásának... a hír azt is jelenti, hogy az expedíciók megrendelői a nyomunkban vannak.

Sötétedni kezdett, s még mindig nem látták meg a ponyvázott szekerekből álló konvoltyt... Napnyugta után éjjeli sötétség borult a vonat köré: különösen nehézé vált számukra elalvás nélkül, társaikat őrizve figyelni a kinti tájat...

Második nap délelőtt eseménytelenül emelkedett a nap az égen... *megláttak egy fehér ponyvás szekerekből álló konvoltyt, amit csillogó fémpáncélosok védtek!*

Egymásranéztek. Csak ők voltak a vonatkocsiban: nyíltan beszélhettek. Clyde az ablakok közé kifüggesztett térképet nézte. Féltő aggodalommal kitört:

- A következő állomás egyben teherpályaudvar is! Ott le kell szállnunk, és visszafelé kell lopakodnunk.

Gareth a vészfék felé nyúlt.

Kaine megrökönyödötten nézte.

- *Gareth, ne!* – csendült Lina hangja. – Azonnal észreveszi a konvoj, ha megáll a vonat, s mindkettő őrei keresni kezdenek minket, elveszik a meglepetés ereje.

Gareth fogai összeszorultak, halkan, de harsány éllel válaszolt.

- Ők nagyobb hátrányba kerülnek, mert eltűnik a rutinjuk, váratlan környezetben kell cselekedniük.

Clyde döbbenten nézett bátyjára, mérlegelt...

s a vészfék fogantyúja felé nyúlt.

Lina kitágult szemekkel Clyde-ra nézett... tőle nem számított törvényszegésre.

Clyde megragadta a vészféket, összeszorította fogait és hirtelen meghúzta!

Fülsüketítő csikorgás ütötte meg fülüket, a vonat lökésszerűen lassulni kezdett, Kaine-ék nekiestek a kapaszkodó oszlopoknak, majd megragadták azokat.

A fémek sikoltása egyre halkult... csend terült szét körülöttük. Csak a fülük csengett tovább.

Lihegve egymásra néztek.

- Megállt a vonat! – szólt tömören Kaine. – Siessünk!

Zömök testével meglepően élénken mozogva kilökte a vonatajtót és kiugrott a magas aljnövényzetbe.

Társai követték, s gyorsan távolodni kezdtek a vonattól... a konvoj felé néztek, s az volt a benyomásuk, a páncélosok egy része elindult a vonat felé, segítséget adni...

A konvoly megállt. A legtöbb kocsit ponyva burkolta. Kaine komoran társaira nézett, s az egyik távoli lovaskocsira mutatott...

Meglátták: a kocsi a konvoj közepén állt, a fiáker ülése mellett, két oldalt üvegbúrákkal védett apró tárgyak voltak rögzítve... bizonyára a gazdag megrendelők dísz tárgyai.

A nagyméretű bokrok alatt óvatosan közelíteni kezdtek a kocsi felé.

Meglátták: az egyik üvegbúra alatt *kéz nagyságú narancssárga csigaház pihent!*

A karaván vezetői nem tudhatták, milyen értékes, különben az oldalt haladó őrség ellenére se tették volna láthatóvá.

De a hintón továbbra is ott ült a kocsis: várta, hogy a konvoj továbbinduljon.

Clyde társaira nézett... megértően, de végtelenül határozottan.

- Kövessetek az aljnövényzet széléig, s várjatok, amíg megszerzem a csigát. Ha rám támadnak, lőjétek őket!

Vezetni kezdte társait... megközelítették a hintót, s látták: a dús növények majdnem elértek a poros útig. Körbenéztek, s nem láttak páncélosokat egyik irányba se.

Lina Clyde-ra nézett, a fiú visszanézett a szemébe, s látszott rajta: nem tudja, Lina mire készül.

Lina elővett zsebéből egy darts tűt, fa faroktollával megcélozta a kocsis tarkóját, s *elhajította a tűt...*

A kocsis hangtalanul lefordult a székről.

Kaine-ék riadtan körbenéztek... nem láttak mozgást a konvojban. Továbbra is csönd terült köréjük.

Clyde gyorsan lélegzett, váratlanul kilépett az aljnövényzetből, s letépte a hintóról a rárögzített csigalakú eszközt.

Hirtelen ötlettel arrébb húzta az elájult embert, el a kocsikerekek útjából...

...majd visszalépett társai közé.

- Siessünk! – suttogta.

Kaine komoran intett kezével, s határozottan szólt:

- Kövessetek!

Kaine után indultak, aki az aljnövényzetben egyre távolabb vezette társait a konvojtól... *előttük, a látóhatáron a főváros, Merchenor épületei magasodtak!*

Kaine halkan morogni kezdett, de egyértelműen távoli célra figyelt.

- Merchenorhoz közel van egy barlang, ahol nem vesznek észre, ha fénnel jár a szerkezet használata. Ott meg tudjuk szabadítani Linát az idegen lélekrésztől.

Clyde-ot meleg nyugalom töltötte el.

Merchenor az északi hegyek lábaihoz közel terült el, így közeli kapcsolatban állt a bányákkal. Kaine a hegyek egyik előretörő nyúlványa felé fordult.

Nem sokkal később helyenként sziklák törtek elő a fűből, Kaine az egyik nagyobb szikla tövét vette célba.

Amint odaértek, meglátták: a szikla aljában sötét barlang nyílt.

Kaine mérlegelően ránézett.

- Ez az... - mondta elgondolkodva.

Elővette fegyverét, társai másolták.

Komor tekintettel rájuk nézett.

- Múltkor még lakatlan volt, azóta beköltöztek vadállatok vagy törvényen kívüliek. Olivier, szükségünk van a biztonsági gyertyádra.

Olivier figyelmes tekintettel bólintott, s elővett egyet.

A sűrű sziklafalon végighúzta az eszközt, s amint kigyulladt, bedobta a barlangba.

A sötét nyílásban narancssárga fény áradt szét, s megvilágította az addig látókörükön kívülre eső barlangfalat.

Látták: kényelmesen elférnének benne...

semmilyen hang nem szűrődött ki a barlangból.

- Nincs benne vadállat. – állapította meg Clyde nyugodt hangon.

Kaine türelmetlenül megmozdult, s elszánta magát:

- Induljunk! – szólt.

Belépett a barlangba, társai követték.

Látták: a harang alakú kamrából nem vezetett tovább folyosónyílás.

Lina türelmesen a Clyde táskazsebében lévő Csigaház felé nyúlt, kiszedte, majd együttműködően társai felé nyújtotta.

- Mi a teendő vele? – kérdezte lelkes, csengő hangon. Nem tudta, mire számíton.

Kaine komoran megrázta a fejét, s figyelmesen Linára nézett.

- A fejed tetejére kell tennünk, s egy energiakristállyal működtetnünk. Kutatásom szerint egy perc alatt eltávolítja az idegen lelki szennyeződések, s közben egyre jobban érzed magad: az eszköz nem okoz sérülést.

Lina koncentrálni bólintott... de megremegett.

- Ugyanezt hallottam. – szólt Olivier rekedten, de határozottan.

Clyde komor aggodalommal gondolkodott.

„Remélem, tényleg erre való az eszköz és jól működik... Olivier kutatótársai szerint igen. Náluk jobb forrást nem találhatunk, hogy megtisztítsuk Linát... ha már külső hatás nem lebegtetni haját, megszűnik célpont lenni.”

Tiszta felismerés tört rá:

„Az ősi civilizáció biztos eltérő formát adott más eszközöknek, hogy elkerülje a baleseteket.”

Clyde elővette az első barlangban szerzett energiakristályát, másik kezét Lina felé nyújtotta... tekintetén komoly elszántság és féltés tükröződött.

Lina bólintott, s Clyde kezébe adta a Csigaházat...

Lina érezte, amint Clyde a fejére helyezi a Csigát... társai feszülten állták körbe... koccanás hallatszott: Clyde hozzáért Csigához az Energiakristállyal...

Linát frissítő, pörgő energia árasztotta el, úgy érezte fekete szennyeződést szed ki belőle...

... de kifulladt... nem távozott belőle minden.

- Egy része még bennem van... - mondta bocsánatkérően... de ösztönösen, frissen sóhajtott.

Olivier döbbsen vizsgálódással nézte a lányt.

„Ténynek tartottam az ősi legendákat, de most látom először: az eszköz tényleg gyógyít... akár idegen lélektől, akár belső lelki görcstől tisztít. A legendák szerint idegen lelket távolít el.”

- Az energiakristályom kimerült. – Clyde hangja komoran hasított a levegőbe, az új közérzetét vizsgáló Lina számára váratlanul.

- Itt az enyém... - Gareth lelkesen előlépett, majd határozottan Olivier-re nézett. – Odaadod a tiedet? Akkor egyszerre kettőt érinthetünk az eszközhöz.

Olivier ösztönösen bólintott. Sóhajtott, s halvány, nemesi hangon szólt:

- Tudom, hogy a lelki egészség fontosabb az anyagi gazdagságnál. Ezt a vagyontárgyamat arra költöm, hogy Lina megtisztuljon.

Belenyúlt saját táskájába és élénk mozdulatokkal kitapogatta kristályát... majd előhúzta, s Clyde-nak adta. Ő a kezét nyújtotta Gareth-nek, s megkapta a másik kristályt is.

Linára nézett, s karjait fölé helyezte.

Linát megint elárasztotta a frissítő forgás, az a benyomása, a fekete szennyből füstként szabadul meg... Valami komoly mérég megmozdult benne! ... De nem távozott belőle.

... Clyde leeresztette karjait, s két fény nélküli kristályt fogott kezében. Kérdő tekintettel, komolyan nézett Linára.

A lány hálás bizalommal körbenézett, s szégyellve mondta:

- Megmozdult a teljes idegen lélek rész, de csak a felszíne távozott belőlem... ezt érzem. Bármilyen is van bennem.

Hirtelen gondolattal levette fém nyakláncát, s figyelte, mennyire emelkedik meg haja... az csak néha mozdult meg.

Az idegen hatás tehát részben még valóban benne volt.

- Erős energiakristály kell. – Kaine rutinos szavai dörrenésnek hatottak a barlangban. Elszántan folytatta: - Fraenea régi bányáiban termelték ki az erős energiakristályokat, amikor még sűrűn voltak a földben.

Lángoló szemekkel társaira nézett.

- Ez az utolsó esélyünk. Az utolsó lehetséges lépésünk, s ezzel még sikerrel járhatunk.

Clyde elismerően bólintott Kaine felé. Az orvos tehát fontosnak tartotta, hogy sikerrel megtisztítsák Linát.

Gareth megcsóválta fejét.

- Induljunk. Clyde, a Csigát tedd a táskád mélyére!

Clyde eltette a lélektisztító gépet. A kimerült energiakristályokat a barlangban hagyták.

Eltűnésükből tudni fogják, ha mások is használják a barlangot.

Az utolsó kihívás

A társaság vonattal robogott Fraena Királyi Székhelye felé.

Linát hála töltötte el, amiért mind a négy társa kitart érte az úton. Olivier persze sokat érő energiakristályokat is keres, de minősíti, hogy az ő gyógyításával köti ezt egybe... remélte, küldetésük sikere után Kaine-nel is kapcsolatban maradnak majd.

Kinézett a vonatablakon a távoli mezőkre...

Tudta, célállomásukon mire számítsen. Legalábbis könyvekben olvasott róla: 400 éve bányászok alapították Fraenát, akik vitás ügyeik rendezésére Királyt választottak maguknak. De a Királyt a többség lecserélhette, még a Királyság Alapító Okmányába is belefoglalták, hogy ez esetben a hadvezérek a nép mellé állhatnak. Alapesetben a legidősebb utód örökölte a Királyságot... de volt rá példa, hogy a közakaratra engedve egy alkalmasabb testvérének adta át a hatalmat.

Erőszakos forradalom viszont még nem volt: egyik király se ragaszkodott pozíciójához annyira, hogy ne jusson országa jobb állapotba.

Az évszázadok során a városba vezető kereskedelmi utak között kibányásztak minden ércet, így a város külsőbb kerületei a kőfejtőkbe vezető lejtőkre épültek, lépcsőzetesen a mélybe tartó települést formázva.

Egy idő után a bányászok elértek a környező hegyek lábáig, s a földalatti patakok befolytak a kőfejtők területére... ezért le kellett állniuk a munkával, s a közeli hegyekben kellett klasszikus bányákat nyitniuk. A bányákat kiszolgáló településeket közvetlenül a kitermelt kövekből építették.

Az elhagyott kőfejtőkből szivárgó csermelyek lassan elkezdtek feltölteni a mesterséges mélyedést, a helyi lakosság ezért a közeli bányatelepekre költözött... de a Királyi Székhely továbbra is vonzotta a kereskedőket és a megbízásokat keresőket, így a település ismét terjeszkedni kezdett: ezúttal fa cölöpökre építettek köztereket és könnyű faházakat, hogy az építmények ne kerüljenek víz alá.

Linának korábban a tó vize már elérte a szárazföldi felszínt: az egész Királyi Székhelyt körbekerítette. A vízszint további emelkedését a környező szántóföldek öntözőcsatornáival akadályozták meg.

- ...Lina, tudod, hova utazunk? – Gareth gúnyos mosollyal nézett rá.

Linát elöntötte a pulykaméreg.

- Mivel most gondoltam át, hogyan változott a település az évszázadokon át a mesterséges tó miatt, valószínű! Olvasok, ezt mindenki megteheti. Ne sorolj a csőlátó barbárok közé!

Gareth együttérzően legyintett.

- Jól van, csak be akartam számolni a városról, ha nem ismered.

Lina lesütötte szemeit.

- Értem, köszönöm, sokat olvastam földrajzból. Most inkább pihenek.

Gareth visszafogottan válaszolt.

- Ahogy gondolod.

Az ablakok körül fémháló siklott el...

A vonat rácsszerkezetű hídon haladt át: a tó fölé ért, s közeledett Fraena pályaudvarához.

A mérnökök az utóbbi évtizedekben elég tapasztalatot szereztek a fémszerkezetek teherbírásáról ahhoz, hogy biztonsággal építhessenek fémhidakat.

Mikor megérkeztek, siettek kijutni a Pályaudvar kapuján, hogy minél hamarabb szállást találjanak.

Kiérték a főtérre: vízzel töltött kanális vette körül, amin íves fahidak vezettek át.

A főtér egyik sátrán ez a felirat állt: Bányászok Szakszervezete.

Gareth szemei felcsillantak.

- A legjobbkor találunk rájuk!

Társaihoz fordult.

- Gyertek! Megtudhatjuk, hol találhatóunk erős energiakristályt!

S lelkesen a sátor felé indult.

Clyde elismerően bólintott, s társait Gareth után vezette.

Tehát elismeri mások tudását, senkit nem tart teljesen rossznak.

Beléptek a sátorba: rengeteg bányász sörözött benne, kártyázókat és sakkozókat is láttak.

Gareth szemeivel komolyabb megjelenésű embereket keresett, s tekintete megakadt egy idősebb asztaltársaságon: nyugodtak és vizsgálódóak voltak, alkoholból se fogyaszthattak még sokat.

Elővigyázatosan feléjük indult, társai követték.

Odaértek az asztalhoz, Clyde rájuk köszönt.

- Üdvözlöm mindnyájukat, Clyde Inwell vagyok. Tapasztalt bányászokat keresünk, mert nagyméretű energiakristályok után kutatunk. Esetleg tudnak nekünk segíteni?

Az asztalnál ülőket komorság borította el. Clyde türelmesen folytatta:

- Önök még bányászhattak ilyeneket, a fiatalokat hiába kérdeznénk. Elismerem, hogy kemény és hasznos munka évtizedeken át bányászni.

Az egyik idős bányász halványan elmosolyodott.

- Még most is van olyan tárna, ami nem került víz alá, de nagy mennyiségben már nem merik kifejteni a kristályokat. Egy-egy nagyot elvétele talán kiállhat a falból kiállni, a falak felszínét még most is sok kis kristály borítja.

Eszébe jutott: az iparmágnások használják a régi nagy kristályokat, azokat csak ők tudják megvenni. Az asztalukat felkeresett átlagemberek nem üzemeltetnek olyan gyártósorokat, amiknek a működtetéséhez szükséges.

Határozottan Linákra nézett.

- Mire kellene nagy energiakristály?

Kaine közvetlen hangon válaszolt... csak aki ismerte őt, annak tűnt fel, hogy mesterségesen higgadtan.

- Kísérleti gyógyító eszközt működtetnék vele.

Az idős bányász mérlegelően maga elé meredt, majd kimerően bólintott.

- Odavezethetem magukat a szellőzőaknához, amin át létra vezet a járatokba. Ne bontsák meg a falat: betörhet a víz. Ez a felszíni lakosságnak nem árt, de maguk megfulladnak.

A csapatot stressz árasztotta el... eszükbe jutott Kaine megállapítása: „Ez az utolsó esélyünk, amivel még sikerrel járhatunk!”

Clyde-ban felvillant: csak két éve ismeri Linát. Erősödött benne az elszántság: nem hagyja cserben. Ebbe a veszélybe is belemegy érte.

Olivierben felmerült: a víz alá nem került járat felszínét végigfejezheti, így sok kis kristályhoz jut érdemi kockázat nélkül. Évekre biztossá válna vagyoni helyzete.

Gareth egyszerre tartotta kihívásnak túlélni a bányát, és megtisztítani Linát: kitartani a hosszútávú cél mellett. Clyde-ot egyébként se hagyhatja cserben.

Kaine bólintott. Tudta: csak ezen az úton érhet célt.

- Mikor tud odavezetni minket?

Az idős bányász elkomorult.

- Akár most is. De a vizet kerüljék el.

Egyik társa váratlanul közbevágtott.

- Mondd el, mit láttál a vízben. Ezek az uraknak fontos tudni! – s érthetetlenül lángoló tekintettel Clyde-ékra nézett.

Az idős bányász komolyan bólintott.

- A vízben egy nagy, sok ragadós csáppal rendelkező szörnyeteg vadászik. Ha valamelyik folyosó tóba torkollik, azonnal forduljanak vissza.

Az új hozzászóló gúnyos arccal fordult Clyde-ék felé.

- E szavak alapján mérlegeljék, amit hallottak.

Kaine-t vörös düh árasztotta el: tehát képzelgés minden, amit a bányász mondott?

... Clyde érezte a fenyegetést, ami egyre valószínűbb, hogy kétségbe ejti: nem tudják Linát megtisztítani? Nincs is kristályfalú tárna?

Gareth ösztönösen megragadta láncosorát.

Ha őrült az illető, legalább ne legyen közveszélyes. Öten leszünk ellene, amikor távoli helyre vezet.

Az idős bányász bánatos tekintettel nézett rájuk.

- Tudom, hogy örültnek tarthatnak, de fontos volt elmondanom, hol kell elővigyázatosnak lenni.
Döntsenek: vezessem magukat a lejáráthoz?

Szájához emelte söröskorsóját, s egész tartalmát megitta.

Lina és társai egymásra néztek... komoran bólintottak. Mozgásukon bizonytalanság érződött.

„Ha nem lesz hasznunkra a fickó, találunk valaki mást!” – gondolta dühösen Clyde.

A bányász hátratolta székét és felállt.

Váratlanul elmosolyodott.

- Az egyetlen kérésem az, tanúskodjanak majd mellettem, ha társaimmal összefutnak.

Kezét kézfogásra nyújtotta.

- Alion Exetos, szolgálatukra.

* * *

Alion átvezette Lináékat az egyik töltésen, ami a tavat kettéválasztva kereskedelmi utakat kötött össze. A közelben magasodó hegyoldalak felé vezette őket, majd elfordult egy sziklás dombság felé.

Gareth feszülten figyelte az öregot, s gondolatban bemérte láncostorát.

A dombság egyértelműen mesterséges volt: a bányák egyik bejárataként építhették ki.

Napszárította fű borította be a területet, de egyértelmű volt: az öreg bányász valódi bejárathoz vezeti őket.

Végül megindult a legnagyobb dombra felvezető ösvényen, Lináék követték.

... A bányász léptei lelassultak... erősebben, mint amit az emelkedőnek lehetett tulajdonítani. *Lináék figyelni kezdték, az öreg nem jelent-e veszélyt.*

Végül felértek a dombtetőre... megláttak egy fémmel fedett kőkéthoz hasonló építményt.

Az öreg a fedett kőkörre mutatott.

- Az ott a lejárat. – komoran suttogott, lesütött szemekkel. – Én nem megyek le, mert nem akarok találkozni a szörnyel. Itt elköszönök.

Rájuk nézett feszült tekintettel... semmi hamisat nem láttak benne.

- Sok szerencsét!

Valóban visszaindult a lefelé vezető ösvényen.

Megvárták, amíg hallótávolságon kívülre ér.

Lina komoly tekintettel társaira nézett.

- Most mi legyen? – kérdezte halkán.

Gareth a távolba fókuszálva szólalt meg.

- Ketten őrizzük a feljáratot, hátha az öreg visszatérne lezárni azt. Hárman pedig lemehetnek... Olivier, te tudod kezelni a biztonsági gyertyákat, tehát érdemes lemenned.

Olivier váratlanul elmosolyodott, s élénken bólintott. Gareth folytatta:

- Az a legjobb, ha én és Kaine maradunk őrizni a kijáratot... és Olivier: ne legyél olyan, mint a gyújtógető szarka. Máskor is visszatérhetsz, hogy egy-két kristályt lepattints a falakról.

Olivier dühösen kifújta a levegőt... de tudta, hogy Gareth-nek igaza van. Szavain hallatszott, hogy szégyelli magát:

- A nagy kristály megtalálása után a leghamarabb távoznunk kell, hogy megtudjuk, biztonságos-e a kijutás. Később még visszatérhetünk.

Clyde elszánta magát... s félretolta a kőkört lezáró fémlapot.

Ő, Lina és Olivier óvatosan belenéztek a kútba... fémlétrát láttak meg valóban, ami a mélybe vezetett!

Olivier elővett egy biztonsági gyertyát, Clyde mérlegelve a kincsvadászra nézett... *kérhetném, hogy menjen előre, mert ért a világításhoz. Így maradhatok Linát védeni ... ha pedig Oliviert elkapja a szörny, én megmaradok, hogy tartósan védjem Linát.*

De Olivier nem harcolna Lináért: nekem kell előre mennem. Ha most nem védem, talán soha nem tehetem jóvá.

Kinyújtotta kezét a fáklyáért... Olivier megrökönyödötten nézett rá.

Majd elismerően bólintott, s átadta a fényforrást Clyde-nak.

Clyde komoly hangon figyelmeztetett:

- Várjátok meg, amíg teljesen leérek. Ha többen mászunk a régi létrára, széteshet alattunk. Szólni fogok, amikor indulhattok.

Társai bólintottak. Szemükön látszott, hogy koncentrálnak.

Clyde mélyet sóhajtott, s végignézett a sötétbe vezető létrán... fogai összeszorultak, s ő elítélően megcsóválta fejét. Belépett a sötét járatba... s mászni kezdett lefelé a fémlétrán.

A szűk lejáróban érezte, amint körbezárja a sötét földtömeg... bal kezében a fáklyát tartotta, de karjával és jobb kezével erősen kapaszkodott a létra fokaiba, hogy ha leszakad a lába alatt, vissza tudjon mászni... lépteit fémesen koppantak a létra fokain, s bármikor lábaiba marhat a szörny...

Próbált lefelé nézni, de ezt csak időnként tehetette meg... nem tudta, hol fog földet érni, s azt se zárhatta ki, hogy a létra szétesik, mikor felfelé másznak majd rajta...

Végül csillogást látott meg maga alatt... remélte, hogy nem vizet. Idővel a közelébe ért, és ki tudta venni: *egy járat padlója csillogott a félig felszínre került kristályoktól!*

Leért a járatba: a földes padló nedvesen csikorgott lépteitől.

Felnézett, hogy lehívja társait...

De először kit? Oliviert? Ő tudna védekezni a szörny ellen. De ha Lina jön le utoljára és fölötte szétesik a létra, nincs, aki lemásszon érte és fölhúzza... de igen! Gareth és Kaine!

Clyde ösztönösen bólintott.

Olivier-t hívom le először.

Felnézett a függőleges járatba, s határozott hangon szólt:

- Olivier, te gyere le először. Lina, szólunk, amikor indulhatsz!

... Meghallotta Olivier fémes lépteit.... feszülten figyelt, hátha más hangot is meghall az oldalra vezető járatokból...

De egyelőre nem hallott semmi neszt.

Végül leért Olivier... Lina is elindult hívásukra, tettekre hallgatták lépteit... a lány is leért közéjük.

Apró, csillogó kristályok vették körül őket, amik a járat falából álltak ki.

Olivier magához ragadta a kezdeményezést:

- Jó... nagyméretű kristályt kell keresnünk. Rögtön fölismerem, tehát tempósan tudunk haladni. Egyelőre egyet se látok ezen a folyosón. Kövessetek!

Harcra készen haladtak előre a járatokban... de bármerre fordultak, Olivier elutasító mozdulattal elvetette a kristályokat, amiket Clyde vagy Lina kiszedett volna a földből... egyik sem volt elég nagy.

Ahogy a bánya mélyébe hatoltak, Olivier egyre komorabb és elszántabb lett. Fogai összeszorultak, s éles tekintettel nézett végig a csillogó kristályokon.

Néhányszor nagyméretű vízfelszínre eső cseppek hangját hallották a folyosók vége felől, ezután nemsokkal a földalatti tó távoli partját is meglátták... de soha nem közelítették meg.

Linának fájni kezdett a lába... Clyde-ra nézett, s látta, hogy a fiú kimerülten lélegzik.

Lina megtorpant, Clyde rögtön megállt vele... néhány lépés múlva Olivier is reagált.

- Mi történt? – kérdezte komolyan. De egyértelműen kifulladásra.

Lina Clyde-ra nézett... nem tudta, javasolja-e a vizek megközelítését.

Clyde komor tekintettel bólintott, átgondoltan szólt.

- Nem találunk nagy kristályokat a víztől távol. Valószínűleg azokért már lejöttek a mágások emberei és elvitték őket.

Fogai összeszorultak... *biztos jót javasol? Nem viszi társait a halálba?*

... Nem tehet mást. Valószínűtlen, hogy száraz járatban nagy kristályt találnak, s csak mégfáradtabban mennének végül a földalatti tóhoz... ahol lehet, hogy harcolniuk kell.

Komolyan Olivier szemébe nézett.

- Próbáljunk a vízparton találni nagy energiakristályt. Most még elég erősek vagyunk ahhoz, hogy legyőzzük a szörnyet. Mindkettőnknek van revolvere.

Olivier szemei döbbsen kitágultak, tekintete a távolba révedt...

... majd látszott rajta, hogy gondolatban körbejárja lehetőségeiket...

... nagy sokára bólintott.

Morogva, feszülten válaszolt.

- Induljunk, hogy túl legyünk rajta minél előbb.

Elindultak a legközelebbi partszakasz felé... amint a közelébe értek, meglátták: a sekély víztükrök alatt nagyméretű, vörösen izzó kristályok lapulnak!

Clyde határozottan megindult a kristályok felé... *minél előbb tisztítsuk meg Linát!*

Olivier éles figyelemmel előhúzza pisztolyát, s izzó tekintettel nézett a földalatti tóra nyíló kijáratra...

Linán remegés futott végig... *gondolkozott, hogy Olivier-rel maradjon darts dobásra készen, vagy Clyde után menjen... döntött: Clyde után sietett, közben előhúzza darts tűit.*

Clyde elért a víz széléig: kiért a járatból, s egy hatalmas, fekete föld alatti tó tárult elé.

Lina mellé ért.

Clyde nem hangoskodhat: nem visszaküldi a lányt, hanem azonnal elhozza a kristályokat.

Leguggolt és lenyúlt a sekély víz alatti tómederbe a nagyméretű vörös izzás felé: kiemelt három nagy energiakristályt, s a zsebeibe tette.

Látta: a lány még mindig a tavat figyeli, kezeiben dobótűket tart hajításra készen.

Tehát nem csak támogató érzélemmel jött utánam: tényleg véd.

Bízón Lina szemébe nézett, s így szólt:

- Gyerünk.

Két lépést tettek meg.

Éles hang hasított a levegőbe, valami pontszerűen áttörte a víztükröt.

Clyde maró csípést érzett homlokán, s valami hátrarántotta fejét.

Fordulva hasravezette magát, hallotta, amint Lina is a földre esik mellette.

A fájdalomtól vakon tüzelni kezdett a tó felé, háta mögül Olivier fülsüketítő lövései hallatszottak...

Mély, vadállati hörgés tört feléjük, de a hang elhalványult...

Clyde kinyitotta szemét, s egy golyók által lyuggatott, benuktá váló csápos óriáshalat látott feléjük siklani... az általa keltett hullámok súlyos vizet zúdítottak rá és Linára... de a csápos hal élettelenül sodródott a part közelébe.

Clyde erőt vett magán. Érezte, hogy remeg a hideg víztől, de felugrott, és felrántotta Linát.

Támogatóan nézett rá.

- Gyorsan, a kijáratához! Mielőtt másik hal támad ránk!

Lina karját fogva futni kezdett a fémlétra felé...

Olivier bevárta őket, majd hátrvédtként csatlakozott, pisztolyával tüzelésre készen időnként hátrafordult...

Clyde észrevette: Linát rázza a sírás.

Ismét a földes járatok vették körbe őket minden irányból, a járatokból kitüremkedő apró kristályok ezernyi árnyékot vetve szórták szét Olivier gyertyájának fényét...

Clyde támogatóan megszorította Lina karját.

- Nyugi.

- *Megvakítottam!* – szólt élesen Lina. – *Az állatot, megvakítottam!*

Clyde-nak eszébe jutott a hal szemei alatt végigfolyó folyadék, s megértette, amit Lina mondott:

Darts-ot dobott rá, ezért nem célzott többször a hal.

- Nyugi. – mondta Linának meggyőződéssel. – Már lelőttük, meghalt. A túlvilágon van, nem kell vakon élnie.

Lina bólintott, s remegése eltűnt.

Mélyet sóhajtott.

- Menjünk a létrához!

Olivier szokatlanul feszülten szólalt meg, a jövőn gondolkozott:

- Nem tudjuk, Gareth-ék őrzik-e még a kijáratot. Én megyek fel először, pisztollyal, hátha vissza kell vernem a támadókat.

Clyde elismerően nézett rá. *Olivier tehát összeszedi bátorságát.*

- Egyesével másszunk fel. – szólt Clyde tisztán, érthetően. – Akkor nem esik alattunk szét a létra.

Visszaérkeztek a szellőzőjárathoz... annak teteje felől fény áradt be, tehát a fémlapok még nyitva voltak.

Olivier halkán szólalt meg:

- Nem kiálthatunk. Vagy Gareth-ék őrzik a kijáratot, vagy ellenség. Azzal nem kerülünk biztonságba, hogy őket hívjuk, csak elárulnánk magunkat ellenségeink előtt... észrevétlenül kell eljutnom a felszínig.

Lina és Clyde némán bólintottak... Olivier amennyire halkán csak tudott, elkezdett felmászni a létrán.

Linának egy idő után már csak sötét foltnak látták.

Végül a sötét folt eltűnt a kék ég elől... Olivier ezek szerint kimászott a felszínre.

Meghallották hangját:

- Jöhettek!

Clyde Linához fordult:

- Nem tudjuk, halálos fenyegetés alatt mondja-e. Átadom az egyik pisztolyom.

Tudta, szavai mit okoznak a lányban. Bízó tekintettel Linára nézett.

- Védj meg minket. Próbáld meg. Őrzöm a létra alját. Itt tudjuk, hogy veszélyes lények élnek.

Lina bólintott, s az egyik darts tűt Clyde szabad kezébe tette.

Mély hangon szólt a fiúhoz.

- Ha azt, mondom: „Jöhetsz, minden rendben!”, akkor támadók fenyegetnek. Ha máshogy mondom ugyanezt, akkor nincs veszély.

Clyde szemébe nézett és bólintott.

- Sietek – szólt halkán, s tempósan mászni kezdett felfelé a létrán.

Clyde elismerően nézte a lányt. Valóban a gyorsaság ad most biztonságot: akik a felszínen várják őket, mindenképpen tudják, hogy további emberek érkeznek a járatból.

Végül meghallotta Lina hangját.

- Gyere gyorsan, hogy minél előbb kiérj!

Nyugalom töltötte el.

Mászni kezdett a kék ég felé.

Nem tudta, elszakad-e alatta a létra.

Végül kiért a kőkör fölé... a napsütötte domb vette körül, meleg szél fújt arcába. Azonnal körülnézett.

Csak Linát, Olivier-t, Gareth-et és Kaine-t látta.

Lelépett a kőkörrel a fűre.

Megkönnyebbültség árasztotta el.

Kaine tettekre készen lépett mellé.

- Most rögtön végezzük el a lélektisztítást. A barlangban láttuk, hogy nem jár fénnel. Egyetlen nagy energiakristály kell hozzá, a három már kárt okozna.

Kaine és Clyde Linára nézett kérdően... a lány lelkesen bólintott.

Clyde elővette a narancssárga csigaházat táskája mélyéről, s az egyik vörös energiakristályt is.

Lina elállt, s széttárta karjait.

Koccanást hallott: Clyde hozzáértette az energiakristályt a csigához.

Lina érezte, hogy a fekete lélek rész ezúttal gyökerestül távozik belőle... Ahogy tudata kitisztult, átélte:

... a Világ Zsarnoka visszaszerezte tudatának a másik felét! Az egyenesen őbelé áramlott... visszaszerezte emlékeit, ez elbizonytalanította... visszaszerezte képességeit, s tettekretebbé vált... és immáron tudta, kik törnek majd vesztére, akik elől a múltba menekült...

Rádöbbsent a valós rettenetre:

Létezik a Zsarnok!

Teljesen magához tért. Tömörnek látta a környező tikkadt dombságot.

A Zsarnok már egyáltalán nem volt benne jelen. Tartósan stabillá vált.

Clyde-ra nézett, a fiú kérdőn nézett vissza rá... Lina türelmesen bólintott.

A Zsarnokról majd később beszélek nekik.

Clyde elvette az energiakristályt, majd a csigaházat is.

Lina ellépett, friss erő töltötte el.

Látta: a vörös energiakristály Clyde kezében halványabban, de szünet nélkül világított.

Kaine döbbsent arckifejezéssel nézett egyik társáról a másikra, majd röviden megrázta fejét és tanácstalanul leült az egyik sziklára.

- Kaine, jól vagy? – kérdezte Lina.

- Igen, csak nem tudom, most mit tegyek. – szemei fellángoltak. – Azzal foglalkoztam, vigyük véghez a küldetést, további terveim nincsenek.

Clyde elismerően felé nyújtotta a lélektisztító gépet és az energiakristályokat.

- Más betegnél is használható majd. S idővel kifejleszthetsz energiahatékonyabb megoldást.

Kaine mérlegelt... majd hirtelen elmosolyodott.

- Segítettetek megtalálni a lélektisztító gépet. 300 aranyat adok viszonzásul. Így nyugodtabban telnek napjaitok, nem kell azonnal új megbízás után néznetek.

Régi feljegyzések

A társaság tagjai felszabadultan indultak vissza a vasútállomáshoz. Tudták: a vágányok előtt fognak elbúcsúzni, mert Kaine és Olivier Merchenorba tartott.

Clyde váratlanul Linához fordult.

- Egy időre megoldódtak anyagi gondjaink, felkutathatjuk édesapádat.

Lina szemei döbbenetesen kitágultak. Clyde folytatta:

- Először menjünk vissza a házatokba, hátha találunk jelet, hogy hova indult.

Lina hálásan bólintott. Tudta: Clyde és Gareth magánnyomozóként felfedezhetnek olyan nyomot, ami az ő figyelmét elkerülte.

Odamentek az induló vonatokat feltüntető kiírásig, s látták: a Cosa Monasba tartó szerelvény néhány perc múlva indul a hatos vágányról.

Clyde lelkesen Kaine és Olivier felé fordult.

- Ha később hallotok ígéretes megbízásról, nyugodtan üzenjete!

- Meglesz! – szólt Kaine tömören.

Olivier oldottan, de udvariasan fejet hajtott.

Clyde vezetni kezdte Linát és Gareth-et a hatos vágány felé.

...Miután felszálltak, egy lökéssel elindult a vonat... Lina figyelte a hátrafelé elsuhanó tájat, s elöntötte a nyugtalanság: visszatérni készül oda, ahol utoljára látta apját... ahol élete eddigi legnagyobb bukását szenvedte el.

Másnap reggel a vonat lassítani kezdett... s ablakaiból egy hegyek közé ékelődött tengeri kikötőt láttak meg, közepén színes hajóárbócok ágaskodtak a magasba. Tudták: elérkeztek Cosa Monas-ba.

Leszálltak a vonatról, a nyílt pályaudvaron hideg tengeri szél fújt keresztül. Lina átvette a vezetést: elhaladtak a kikötő mellett, majd kövezett utcákon vezette előre társait.

Clyde tudta, hogy Linának érzelmi támogatást kell adnia. De ha nyíltan beszél hozzá, a lány kiborulhat... ezért csendben haladt mellette, s folyamatosan figyelt rá.

Gareth is tudta, hogy Lina gondban van. De nem tudta, hogyan tehetné tettekésszé. Ha muszáj, szembesíti a külső követelményekkel... de remélte, hogy erre nem kerül sor.

...Lina érezte, amint a gyász próbálja elborítani. De Papa megkeresésére indultak! Cselekvőképesség kell maradnia. Figyelmét a színes utcák forgalmára irányította, sietve közelítette régi otthonát.

Befordultak utcájukba... a járdát követve elhaladtak az egykori szomszédok házai mellett... Megérkeztek! A kőház kopott, masszív faajtaja állt velük szemben. Rég nem takarította le róla senki a port.

Lina mély lélegzetet vett, kizárta és kinyitotta az ajtót...

... amint belépett, érezte, hogy könnyezni kezd és elszorult a torka.

Minden bűrtort és szőnyeget úgy látott, ahogy útrakelésekor hagyta... s ahogy sok éven át látta, mikor Papával a házban élt.

Gareth baljós tekintettel Linához fordult.

- Nekem és Clyde-nak át kell fésülnünk a házat... különben nem érünk célt.

Lina lassan bólintott.

- Papa megmentése ezt kívánja... nyugodtan forgassatok fel mindent.

- Először kutassuk át a házat behatolók után. – zengett fel Clyde hangja. – Addig ne váljunk szét.

Gareth komoran bólintott, s előhúzta pisztolyát.

A rablókat könnyebben megállítja a lövés fenyegetésével, mint a láncostorral.

* * *

A Világ Zsarnoka gondolkozott: már tudta, hogy a magánnyomozók és az ifjú lány támadt rá a jövőben, siettetve múltba utazását. Jelenleg leköti őket Papa megtalálása, de nem támadhatja meg őket.

Emlékezett: nem bírt velük a székhelyéül szolgáló Zigguratának laboratóriumában sem, egyedül csak öngyilkosságot követne el. Miután megérkezett ebbe a régi korba, éveken át kivégzéseket rendelt meg az alvilági szervezetektől: jól kiismerte magát köztük. Most is ezt kell tennie: megrendeli három ellensége megölését.

* * *

- *Megtaláltam!* – Gareth torz örömkialtása az egész házban szétterjedt.

Clyde és Lina rohanva léptek be a nappaliba: Gareth a cserépkályha mögül egy fekete borítójú kis könyvet tartott eléjük.

- Ez Papád naplója!

Lina azonnal a kezébe vette... átlapozta, s Papa kézírását látva eleredtek könnyei... de egyedül az utolsó bejegyzés adott váratlan tartalmat:

Lina, ha nem térek vissza két éven belül, tudnod kell, hogy délre indultam, felkeresni Alexos Brentet. A világot a pusztulás fenyegeti, Brent ismeri küldetésemet, amivel szervezetünk megbízott. Mindenképp próbálok sikerrel járni, de ha elbuktam, vele utánam indulhattok. S ha megmentitek a világot, magatok is megmenekültök.

Figyeljete a váratlan támadókra!

Szeretettel,

Papa

Clyde elgondolkodva olvasta végig a levelet...

- Alexos Brent... a Merchenori csendőrségtől lekérhetem bárki lakcímét az országban, magánnyomozóként teljesen jogszerűen. Csak nyomozóirodánk hivatalos pecsétjét kell a levelünkre tennünk.

- De hova küldjék a választ? – kérdezte indulatosan Gareth.

Clyde komoran megrázta fejét.

- Themsába, a nyomozóirodánkba. Úgyis vissza kell térnünk oda, ha sok déli vasútvonalat el akarunk érn.

Lina izzó tekintettel, de a távolba fókuszálva szólalt meg:

- Ha Papa egyedül ezt az üzenetet írta le nyíltan, akkor hiába kutatunk tovább. Minél előbb Brent után kell indulnunk.

Clyde megrázta fejét.

- Este indul vonat Themsába, addig kutathatjuk a házat. Ráérünk napnyugtakor elindulni a pályaudvar felé.

* * *

Lina olvasott a fiúk nappalijában, míg Clyde és Gareth sakkoztak. Kint kezdett besötétedni. Tudták, hogy két-három napot kell várniuk a címközlő levél megérkezésére.

Lina hallgatta az ingaóra egyhangú kattánásait... de rossz érzés töltötte el. A házban szokásos nyugalmat látta maga körül mindenhol, mégis úgy érezte, veszély közeledik.

Nem szólt Clyde-éknak, mert semmi nem indokolta. Ő maga próbált megszabadulni rossz előérzetétől.

Dörrenést hallottak...

...s CSÖRÖMPÖLVE BETÖRT AZ ELŐTÉR ABLAKA!

Clyde előrántotta pisztolyait, Gareth felkapta és elhajította a sakktáblát a szemközti konyhába, közben a földre vetődött...

Lina a fotel mögé ugrott és összehúzta magát.

A szemközti konyhába vezető folyosón fegyveresek jelentek meg.

Látták: a polcokról lezúdultak a fűszerek, s egy felborított sakktábla hevert a padlón.

- *A konyhán túl lesznek!* – továbbsiettek befelé a házba.

Clyde-ot rémület töltötte el: a saját házukban törtek rájuk.

Gareth halkán kinyitotta a nappali ablakát s intett társainak...

...gyorsan kiugrottak a sötét utcára... hideg borult köréjük.

Igazolványaik és meleg kabát nélkül érkeztek az utcára.

Lina zsebéhez kapott... társai másolták.

Irataik mégis náluk voltak!

Gareth szó nélkül vezetni kezdte társait a kockaköves főút felé, s mikor odaértek, a hintókkal átláthatatlanná tett, legsűrűbb városi forgatag irányába fordult.

Betértek a legelső kabátüzletbe. Gyorsan vettek három kabátot, s mielőtt ismét kiléptek az utcára, Clyde tömören megkérdezte:

- Hogy vegyük át Brent nyilvántartott címét?

- Sehogy. – tört ki Gareth komoran. – Lina talán tudja, Papa hova utazott időnként.

Lina maga elé meredt... szemei lelkesen fellángoltak, úgy tűnt, felismert emlékeiben valami nyomot... de végül bizonytalanul nézett társaira.

- Papa néha elutazott délre, társaival találkozni. Brentet is megemlítette néhányszor. Az Estra-Nor sivatagba induló karavánokat kiszolgáló Napóra Fogadóban gyűltek össze, a fogadós ismerheti, Brent úr merre lakik.

Clyde szó nélkül bólintott.

Vezetni kezdte társait a vasútállomás felé.

- Mindenképp el kell hagynunk a várost. – morogta higgadtan maga elé, társait bátorítva. – Ne nézzetek állandóan körül, mert üldözőink észrevehetnek.

Linára nézett.

Megállapította: Elsődlegesen az a fontos, hogy át tudja látni helyzetüket.

A stressz ellenére nyugató, bízó hangon szólt hozzá.

- Korábban is költöztünk már bérgyilkosok miatt, és azóta is élünk. Tudunk hosszútávú biztonságot teremteni. A magánnyomozók címét például nem tartalmazza a legtöbb állami adatbázis.

Szavai után mindannyian nyugtalanul figyelték az előttük kavargó embertömeget. Mi alapján találták meg üldözőik a címüket?

Linának eszébe villant: *átélte a Világ Zsarnokának gondolatait!*

Halkan szólt:

- Szerintem létezik a Zsarnok. Amikor megtisztítottatok az idegen lélektől, éreztem. – mély, visszafogott hangra váltott, hogy biztos csak társai hallják. – Lehet, hogy ő vadászik ránk.

Clyde higgadtan válaszolt.

- Azt valószínűsítem, üldözőink megtudták, hogy Brentet keressük. Ehhez szervezeten kell jelen lenniük az államban... azt akarják, ne találjunk nyomokat... de lehet, hogy a Zsarnokhoz is köthetőek.

* * *

Átvágtak a pályaudvar előtt várakozó hintók között, s meglátták az íves fémrudakkal tartott hatalmas csarnokot... komor határozottsággal természetes nyugalmat erőltettek magukra, s elindultak a bejárat felé... egyre sűrűbben vették körül őket az átutazók...

A csarnok nagy terébe érve védtelennek érezték magukat, de szünet nélkül rengeteg utazó haladt minden irányba... több sarokban réztáblák jelezték a pénztárakat. Mikor megvették jegyüket, nem kellett megadniuk nevüket, de a pályaudvar kézenfekvő hely távozásukra... ha ebben a kavargásban bárki ki tudná őket szűrni.

Nem nyugodtak meg, csak mert a vonat elindult velük. Mikor már fél órája úton voltak, jövőjük reménytelibbnek tűnt. A halálos veszély okozta stresszt keserű kimerültség váltotta fel.

Házukban csak egy pillanatra látták támadóikat: közismert fegyvereket viseltek, s kortárs ruházatuk volt. Lehet, hogy eltérnek a fogadóban rájuk tört csapattól. De csak olyanok támadhattak rájuk, akik igazságtalanul túlterjeszkednek. Az átlagpolgároknak nincs baja nyomozói munkájukkal.

Eseménytelenül teltek a délelőtti órák. A fülledt levegőjű kabinban ülve nyomott hangulatban hallgatták a vonat zakatolását. Ahogy utaztak délre, egyre élesebben tűzött a nap át az ablakon.

Végül megérkeztek a Napóra Fogadó állomásra... s elámultak!

Egész falunyi kiszolgálóépület fogta körbe a tágas utakkal rendezett fogadóterületet. Praktikus lehetőséget adtak a szállítmányok átpakolására különböző szállítási módok között. A Napóra Fogadó egyértelműen azért épült, hogy egyszerre szolgálja ki a távoli tájakról érkező karavánokat, köztük a Tábornok országából küldött konvolyokat, amik délen kitermelt kristályokat és fémeket hoznak.

Lina felismerte: ebben a forgatagban itt tényleg rejtve marad, aki nem akarja, hogy észrevegyék. Akiről ellenségei nem tudják, hol keressék.

Clyde végigfuttatta tekintetét a tér szélén sorakozó vendéglőkön... az egyikén meglátta a „Napóra Fogadó” kiírást.

Linához fordult. Halkan, komolyan szólt hozzá:

- Papád és társai több napot töltöttek itt, tehát a fogadós emlékezhet rájuk. Jó eséllyel szerzünk híreket.

Gareth hirtelen az élre tört, és a fogadó felé indult.

Beléptek, s sötét parkettával és falikárpitokkal borított, de otthonos vendéglőbe érkeztek.

Gareth egyenesen a kiszolgálópulthoz ment. A pult mögött a barna bajszerű fogadós állt. Élénk tekintettel, de kimerülten nézett a három emberre.

Gareth szokatlanul civilizáltan szólt a fogadóshoz.

- Üdvözltem, Alexos Brentet szeretnénk elérni. A címét természetesen nem adhatja ki, de amennyiben el tudja érni, szeretnénk idehívni tárgyalni.

A fogadós komoran elmosolyodott.

- Nem tudom, milyen okból keresik őt, de két hónapja meghalt... azt tanácsolom, Önök is hagyják békén a Tábornok kristályait. A szóbeszéd szerint Brent társaival együtt kutatni kezdte, milyen forrás alapján végzi a Tábornok a technológiai fejlesztéseit. Ez lett mindannyiuk veszte.

Lina Clyde-ra nézett... a fiú gondolataiba merült.

Lina apja nem írta volna, hogy a világot végveszély fenyegeti, ha nem gondolja komolyan. S ő egy racionális biológiai professzor volt, hihetünk szavainak.

Fel kell kutatnunk, milyen veszélyt jelentenek a Tábornok laboratóriumai, ha tartósan életben akarunk maradni.

Clyde komoran nézett a fogadóra. Gondolkodás nélkül válaszolt:

- Eddig se volt dolgunk a Tábornokkal.

Rádöbbsent: ezúttal igazat mondott, pedig csak biztonságukat akarta megőrizni.

Ezek után nem tanácsos itt szobát kivennünk. De a vasútállomás közelében is dönthetünk a következő lépcsőről... éjszaka a vonat egyik kabinjában részletesen kidolgozhatjuk, mit tegyünk.

Komoran kifújta a levegőt.

- Köszönjük, akkor hiába érkeztünk.

Röviden társaira nézett.

- Sétáljunk, közben tekintsük át az új helyzetet.

Társai szó nélkül bólintottak. Tempósan, de gondolataikba merülve távoztak a fogadóból.

Gareth erősen figyelt a zajokra. Remélte, hogy a fogadás nem támad rájuk hátulról... de el kellett ismernie: még a Tábornok embereinek is leplezniük kell tevékenységüket, nem szennyezhetik be egy forgalmas fogadó éttermét.

Lináék észrevették, Clyde egyenesen a délre továbbinduló vonathoz vezeti vissza őket... megkönnyebbülten szálltak rá fel.

Üres kabint kerestek, de mind tele volt... végül rátaláltak egy üresre.

Miután leültek, becsukták az ajtót, de csak halkán szóltak egymáshoz.

- Tehát mindannyian utazunk tovább. – állapította meg Lina.

- A városnézés sosem árt. – jegyezte meg felderülten Clyde.

Lina hang nélkül a falakra mutatott, mintha lyukak lennének rajta.

A Tábornok üzemeihez közel érve már nem volt tanácsos nyíltan beszélniük.

Csak a kevés kárörvendő besúgóktól kell tartanunk. – gondolta Lina - A Tábornok besúgóinak nagy része megfélemlített ember, akiket családjukkal fenyegetnek. De még így is használhatatlan jelentéseket írnak, apró kisiklásokról adnak csak hírt. Aki belegondol a helyzetükbe, tudja: nem ők döntöttek arról, milyen rendszer áll fenn, és nem tekintheti az összeset pénzéhes gátlástalan állatnak.

Sokáig észrevétlenek maradhatunk. Az erősebb állami megfigyelés könnyebben vált ki forradalmat.

... Késő délután a vonat lassítani kezdett, majd egy rándulással megállt.

Clyde kinézett az ablakon: határőrök hosszú, párhuzamos házait látta meg.

Fémes nyikorgást hallottak: a vonatajtók kinyíltak, s a folyosókat komótos léptek töltötték be.

Egyenruhás határőrök közeledtek mindkét ajtó felől.

Gazdagon színezett egyenruhát hordtak, mellükön a Tábornokvédők Jelvénye függött: a masszív ágyút és a gyökvonás jelét ábrázoló kitűző.

Egyiküknek társainál is színesebb egyenruhája volt: egyértelműen ő a rajparancsnok.

Gareth éles tekintettel, alig palástolt gúnnyal nézett a Tábornokvédőkre.

Lina Gareth-re pillantott, s elítélően szusszantott. Clyde-ra nézett: a fiú nyugodt pókerarcot vett fel, s türelmesen figyelte a közeledő határőröket.

A rajpcsarancsnok követte Sol-Tech egyedi előírásait: először szándékosan kérdéseket tett fel, s csak az utasok reakciója után vizsgálta meg okmányait. Ez a többi ország eljárásnak fordítottja volt, s ha egy utas túlzottan megkönnyebbül, az ugyanúgy feltűnik, mint ha idegesen válaszol.

A rajparancsnok megállt kabinjuk ajtajában, öt társával együtt nézett az ülésekről figyelőkre.

- Milyen ügyben utaznak Sol-Techbe? – kérdezte lemondóan, de éles tekintettel.

Gareth komor gúnnyal válaszolt.

- A Tábornokkal szeretnénk beszélni, a gyors fejlődést lehetővé tevő kristályok ügyében.

A Tábornokvédő előhúzta revolverét, alárendeltjei másolták.

- Le vannak tartóztatva! Vigyék őket!

Egyik alárendeltje bátortalanul megszólalt:

- Rajparancsnok, nem kellene a jogaitak elm...

- Csend! - szólt vészjósló határozottsággal a vezető. - Az ellen küzdünk, hogy visszatérjen a Szakszervezet rémuralma. Jegyezze meg: nem értesítheti a gyanúsítottvédelmet!

A Tábornokvédő alázatosan lesütötte szemeit és értetlenül bólintott.

... Tudta, hogy a legnagyobb veszély, ha képtelen fellépni az igazságért. Példát kell vennie bátor és bölcs vezetőiről: ki kell állnia a civilizációért, amit a Tábornok hatalmas tudásával biztosít. A helyzeteket nehezebben ismeri fel, de nem késlekedhet: azonnal rendet teremt, lesúlyt minden káoszkeltőre.

Társaival együtt sötét fejkendőket vett elő, s közelíteni kezdtek, hogy Clyde-ék fejére húzzák.

Linát és Clyde-ot elborította a düh: nem ilyen utat terveztek a Tábornokig.

... miután mindhármuk fejét eltakarták a zsákokkal, ütést éreztek tarkójukon, s eszméletüket veszítették...

Lina sötét cellában tért magához. Érezte: nem volt leláncolva. Körülnézett, s meglátta *Gareth-et és Clyde-ot! Együtt voltak, s rajtuk kívül senki nem volt a cellában!*

Őrzők valamiért fontosnak tartották, hogy ne válasszák szét őket.

Csak a fém cellaajtó üreges teteje felől áradt be fény... egyenletesen lobogó gázfáklyák narancssárga fénye.

Lina Gareth-re szegezte tekintetét a halvány fényben... lassan felállt, és kezét ökölbe szorítva közeledni kezdett hozzá. A fiú megrökönyödötten hátrált.

- Lina! – hasított a csöndbe Clyde komoly hangja – Én már megvertem Gareth-et, de túl kell élnie ezt a börtönt. Uralkodj magadon!

A cellaajtó nyikorgással kinyílt...

Két ór lépett be masszív fabotokkal felszerelve, őket vékony, öltönyös alak követte. Zakóján megcsillant a Tábournokvédők címere.

Lina ránézett az öltönyös vállatúra, s elárasztotta a megvetés.

„Ismered a verőembereidet? Nem. Bízatsz a veled egyenrangúakban? Nem. Honnan tudod, hogy a feletteseid nem adnak a kezükre, ha félreértenek? Akik embereket veretnek, rád is veszélyesek!”

- Szakszervezetis besúgók! – az öltönyös alak élvezettel szólt, de hangja enyhén remegett: nemrég kezdhetette el ezt a munkát. – Kitől hallottatok kristályokról?

Linát elárasztotta a düh. Szembeállt a három emberrel és lassú megvetéssel szólt.

- Szadista patkány kussoljon. Hordd el magad!

Tudta mire számíton: szeme sarkából látta Gareth döbbenetét, Clyde pókerarccal palástolt féltő tekintetét... *ki nem szökhettek a többi ór miatt, s ha rátámad az örökre, megölhetik vagy társait is megverhetik...*

- *Támadni!* – kiáltotta kíméletlenül az öltönyös vállatúra.

A két verőember hátralendítette masszív fabotjait, s nekiestek Linának...

A lány megfeszítette testét, hogy kiállja az ütéseket, de csillagokat látott... s a sokadiknál összeesett.

Még néhány ütést érzett magán, s utána valami meleg test befedte őt...

- Elég! – ez Clyde könnyörgő hangja volt.

Ő borult Linára.

- Csak egy kocsmában hallottunk a szóbeszédről, valójában csak egy embert keresünk... ennek a lánynak az apját! – direkt nem fogadót mondott, hogy a Napóra Fogadót ne követhessék vissza szavai alapján. *De azt elárulta, hogy átlagemberek tudnak erről a szóbeszédről...*

- Apja a társaival együtt elindult elhárítani a világot délen fenyegető veszélyt... egyik társáról útközben hallottuk, hogy a Tábournok kristályai iránt is érdeklődött... de mi nem is őt keressük!

Clyde látta: a vékony alak elkomorodott... fogait csikorgatta, s dühösen kifújta a levegőt. Mintha megfosztották volna a jogtól, hogy őket megveresse.

Hideg határozottsággal szólt:

- Szedjék rendbe magukat, mire visszajövök. – meglendítette karját, s kíméletlenül Linára mutatott. - Hős Amazon, még egy beszólás és halálra veretem a fiúdat!

Lina elsápadt.

A három ember indulatosan kivonult a cellából, s Clyde-ékra vágta a cellaajtót.

Lina bűnbánóan Clyde-ra nézett.

- Bocsánat. – szólt. – Nem akartalak bajba sodorni.

Clyde szemei komolyan fellángoltak.

- Soha többet ne szólj be nekik, nem öletheted meg magad. Gondolj rám!

Lina némán bólintott.

Clyde elgondolkozva maga elé meredt.

- Valami fontosat mondhattam nekik, különben nem menne jelentést tenni és utasítást kérni.

Komorán megrázta fejét.

- Ettől még kivallathatna, de feletteseinek fontos, hogy ne verjenek félholtra. A két verőember is hallotta, amit mondtam... tehát büntetlenül nem vallathatott tovább minket.

- Kiderül, mikor visszajön. – szólt rekedten Lina.

... Nemsokára nyílt az ajtó... a verőemberek fejszákokat hoztak, s kérdés nélkül ráterítették Clyde-ék fejére... ütést éreztek tarkójukon, s még halványan észlelték, amint eldőlnék...

Egy csövekkel és különböző színű folyadéktartályokkal beépített csarnokban tértek magukhoz... szűk fémketrec vette körül őket. Nem láttak őroket maguk körül.

Mindhárman felismerték: A Tábornok fogadócsarnokába érkeztek! Akinek agyát gépek táplálják, s aki emberi testét már évtizedekkel ezelőtt a csarnok létfenntartó eszközeire cserélte!

Clyde végigpörgette maga előtt a lehetőségeit:

Megtervezhetnék valami hazugságot, vagy erőltetett indoklást, hogy miért keressük a déli katasztrófa forrását. De semmi értelme: Lina iránti szeretetem, valamint a teljes közérdek keresése kell, hogy meghatározza szavaimat.

Clyde végignézett a Tábornok Fogadócsarnokán... majd döntött.

Nem hatásvadász beszédet tartok. Őszintén elmondom, mi a gondunk és mit látok mindenkire előnyösnek, törekszek teljeskörű lenni.

- FELÉBREDTETEK! – fémesen zengő hang áradt szét a csarnokban.

Lináék mindenre felkészülten néztek körül.

- A VÉSZ FORRÁSA, AMIT KERESTEK, S AMIÉRT LINA AEGWOEN APJA ÚTNAK INDULT, AZ IDŐ NÉPÉVEL KAPCSOLATOS. – Clyde minden terve füstbe ment, s mindannyian hallgatták a szavakat. Nem értették, miért kapnak nyílt beszámolót... ha az nem félrevezetés. De hideg nevetést hallottak a szavak mögött.

- RÓLUK ENNYIT TUDOK: FOLYAMATOSAN SZABOTÁLJÁK AZ IDŐUTAZÁS KUTATÁSÁT, EZÉRT TÖRTÉNIK MINDIG LABORBALESET AZOKKAL, AKIK AZ IDŐ VIZSGÁLATÁRA VÁLLALKOZNAK. 1200 ÉVVEL EZELŐTT AZ IDŐ NÉPE OKOZTA A TERMÉSZETI KATASZTRÓFÁT, AMI MIATT MAJDNEM KIHALT A CIVILIZÁCIÓ. 600 ÉVENTE AZ IDŐUTAZÁSHOZ SZÜKSÉGES FÓKUSZÁLT ENERGIA ÉRKEZIK A FÖLDRE. HA „PAPA” AZ IDŐ NÉPÉNEK MEGBÍZÁSÁBÓL DOLGOZOTT, ISMERNIE KELLETT A VESZÉLY KONKRÉT MIVOLTÁT. TI FÉLIG BENNFENTESEKKÉNT INDULHATTOK AZ IDŐ NÉPE UTÁN, ERRE SOL-TECH-NEK NINCSEN LEHETŐSÉGE.

MINKET RENDSZERESEN ELLÁT AZ IDŐ NÉPE 1200 ÉVNÉL RÉGEBBI TECHNOLÓGIAI FEJLESZTÉSEKSEL. EZEKET AZ ESZKÖZÖKET AZÉRT TERJESZTJÜK A VILÁGBAN, HOGY A MÉRNÖKÖK A JÓLÉT EMELÉSÉVEL FOGLALKOZZANAK, ÍGY BIZTOSÍTSÁK A BÉKÉT. AZ IDŐ NÉPE EZZEL AZT IS ELÉRI, HOGY SENKIT NE ÉRDEKELJEN AZ IDŐUTAZÁS. NEKÜNK AZT MONDJÁK, A TOVÁBBI KATASZTRÓFÁKAT AKARJÁK ELKERÜLNI. KÖVETEIK ÚTJÁBÓL ARRA KÖVETKEZTETEK, KÖZPONTJUK BHONIWE-TŐL DÉRLE TALÁLHATÓ. ARRA KELL INDULNOTOK.

Lina gondolatai forogni kezdtek: a sivatagi kristálybányász várostól délre már csak egyvalami található: az elátkozott terület! Ahol a trópusi éghajlat ellenére se nő esőerdő, ehelyett fehér sziklák és por borít be mindent... egy el nem múló természeti katasztrófa nyomaként, ami még az életet is elszívja.

SEGÍTSETEK MEGMENTENI A VILÁGOT... BENNE MINKET IS.

Sziréna harsant fel... Clyde-ék a csarnok falai felől súlyos léptek trappolását hallották meg, s dühösen néztek Gareth-re... de a fiú nem csinált semmi gyanúsat. Páncélozott őnök jelentek meg, s fekete leplet borítottak a ketrecre. *Clyde-ékat rettegés töltötte el...* A fémrácsot lapos kocsi emelték, s Clyde-ék a kerekek gurulásából hallották, hogy az őnök kiviszik őket a csarnokból.

* * *

Lináék egykedvűen nézték a vonatablakon kívül elterülő sivatagot... forró napfény tűzött a kabinba, s ők egyszerre éreztek izgatottságot, amiért konkrét nyomra leltek Papa küldetéséről, s bénult elkeseredést amiatt, ahogyan a Tábornok páncélosai bántak velük.

A páncélosok közvetlenül ehhez a vonathoz kísérték őket, ami egészen délre, Bhoniwe-be tartott.

Némán ültek az üléseken... a kerekek dögése halkán hallatszott. A mozdonyt Sol-Tech gyártotta: magas kéményei messze a személykocsik fölé eregették a gőzt. A sivatag elterült a látóhatárig, teljesen változatlanul látszott.

Gareth elhalóan megszólalt.

- A Tábornok arról beszélt bővebben, ami a levélben állt, amit Clyde karjának lőttek az Álló Idő Fogadóban, mikor megnyílt a padló... Lehet, hogy a Tábornok küldte ránk a fegyvereseket.

Clyde önmagán uralkodva, bátorító hangon válaszolt.

- Továbbra se tudjuk, mit jelent a történet. De ha az elátkozott területre érünk, a végére járhatunk.

Lina érezte, amint páni félelem keríti hatalmába... a jelenben lévő veszély miatt!

Múltkor nem szólt Clyde-nak rossz előérzete miatt.

Döntött: figyelmezteti társait!

- Azonnal menekülnünk kell. – szólt mély hangon, komolyan. Társai ránéztek, ő határozott tekintettel nézett vissza rájuk.

Gareth zaklatottan körbenézett, de nem látott senkit...

Clyde elgondolkozva megrázta fejét.

- Hogyan? – kérdezte feszülten.

- Előre kell mennünk, amennyire lehet! – Lina hallotta előtörni magából a szavakat, pedig végig se gondolta őket.

Gareth határozottan, de megtévesztően lassan felállt.

- Induljunk. – szólt nyugodtan.

Előrementek a kocsiatjáráig, hangos zakatolás ütötte meg fülüket... átmentek a mozdonyhoz közelebbi kocsiba... visszacsukták maguk mögött az ajtót... s a maguk mögött hagyott kocsijából tompán hasonló ajtócsattanást hallottak...

Nem néztek hátra, tempósan haladtak előre.

Siettek át a vonatkocsikon, végül kiértek a széntartályt hátulján hordó mozdonyhoz... a vonat nem lassított.

Messze még az állomás.

Lina hirtelen gondolattal társaihoz fordult, s ezt mondta:

- Figyeljetek, nehogy bedaráljon titeket a vonat. – komoly tekintetén zord határozottság érződött.

Leguggolt, megragadta a vonat rögzítő fémeit, s gördülékeny mozgással, de átgondoltan bemászott a kerekek közé.

Clyde és Gareth döbbenetesen néztek egymásra... sietniük kellett.

Mindketteket követték Linát.

A fémrudak közé érve süvíteni kezdett körülöttük a szél, s hangosan zakatoltak a kerekek.

A talpfák halálos sebességgel száguldottak el alattuk.

Clyde érezte magán: remegett.

Fölöttük ismét kicsapódott az ajtó...

- Nincs itt senki. – szólt valaki figyelmes hangon, amin kegyetlen határozottság sütött át.

Mélyebb, tettekredez, de alázatos hang válaszolt:

- Nézzük át mégegyszer a kocsikat?

...ismét csak a kerekek zakatolása hallatszott...

- Ne! Itt a létra, átmászhattak a vezetőkhöz. Induljunk!

Clyde-ék biztosak voltak benne: rájuk vadásznak. Lina tehát valós veszélyt érzett meg.

Fülsüketítően zakatoltak körülöttük a kerekek... nem tudták, a Bhoniwe-i állomásra érve hogyan fognak észrevétlenül távozni, de tudták: hallaniuk kell üldözőik további terveit. Azt valószínűleg nem a masinisták füle hallatára beszélük meg, hanem amikor újra a rögzítőfémekhez érnek.

...a zakatoló kerekek és a száguldó talpfák között végtelennek tűnt minden lélegzetvétel ideje...

- Bezárkóztak talán az egyik mellékhelyiségbe? – zendült fel a mély hang.

Nem volt válasz.

EGY PISZTOLYT FOGÓ KÉZ NYÚLT A KEREKEK KÖZÉ!

Lina azonnal megragadta a kart és lerántotta a talpfákra.

Egy elszánt tekintetű, szálkás fiatalembert láttak maguk alatt elsuhanni... Lina könnyei elárulták, hogy sír, de Gareth-ék csak a kegyetlen fémszakatolást hallották.

LÖVÉSEK ÁTSZAKÍTOTTÁK A FÉMPADLÓT A FEJÜK FÖLÖTT!

Clyde előrántotta fegyverét, s vaktában felfelé lövöldözött... valami ráesett a fémpadlóra, s a lyukakon vér csöpögött át.

Mindannyiukat letaglózta a látvány.

Clyde érezte, amint fogai összeszorulnak.

Nem maradhatunk itt. Egy másik kocsi vissza kell másznunk, hogy ne köthessenek a gyilkossághoz... Minél hamarabb Bhoniwébe kell jutnunk. Ha másik vonatra szállunk, csak azt kockáztatjuk, hogy további üldözők érnek be minket.

Megragadta Linát és Gareth-et.

- KÖVESSETEK! VISSZAMÁSZUNK A MÁSODIK KOCSIHOZ! MINDIG FIGYELJÉTEK, NE FOROGJON AMIT MEGFOGTOK!

Átgondoltan hátranézett, s óvatosan próbált megfordulni. Sikerült neki.

Nem tudta, eljuthatnak-e a következő kocsi csatlakozásáig.

Tettrekészen figyelte társait amíg megfordulnak, végül megbizonyosodott róla, hogy szilárdan kapaszkodnak.

Mély levegőt vett, fémpor és olaj szagát szívta be... óvatosan, keze kinyújtása előtt minden fémrudat alaposan megnézve kúszott előre, vezette társait a kocsi hátulja felé.

Mindig csak a következő fogásra figyelt... bármennyi időt rászánt a gondolkozásra. Egyszer se hibázhatott: nem foghatott meg forgó alkatrészt. Nem törődött vele, mennyi időbe telhet kiérni a csatlakozásig, a fülét bántó zakatolás se érdekelte. Társainak érteniük kellett lassúsága okát, és muszáj volt másolniuk.

Végül fényt látott meg felülről a kerekek közé szűrődni.

Nem gyorsított. Mindig pontosan kell megállapítania, hogy biztos mozdulatlan alkatrész felé nyúl. Azt is meggátolja, hogy mögötte társai sietségre váltsanak.

Végül kiért a fém csatlakozókhöz... felnézett, és senkit nem látott a kocsik között.

Óvatosan kimászott a kerekek közül. Egy utas se vette őt észre. Lehajolt, és segített kimászni Linának, majd ketten figyelték, amíg Gareth is megérkezik.

Linán semmi érzelem nem látszott. De Clyde halkán füléhez hajolt.

- Nem követtél el e gyilkosságot. Ha kikerülhetetlen az ártatlanok védelméhez vagy az önvédelemhez, akkor nem bűn.

Most csak ez érdekli Linát, de ismerem a rendfenntartók gondolkozását is. Nem számít, mennyire szűklátókörűek a pillanatnyi törvények. A bírók a kivételek megítélésekor figyelmebe veszik az államot fenntartó összes törvény együttes szándékát.

Végignézték egymáson: nem volt rajtuk sérülés, s a Clyde által lelőtt bérgyilkos vére se csöpögött rájuk. Nem értek forgó alkatrészhöz, így alig volt rajtuk olajfolt. De kabátjuk nagy részét és arcukat fekete por borította.

Gondolkoztak: a csatlakozásban állni gyanút kelt, koszosan az utasok közé menni szintén.

Clyde levette kabátját, megtörölte vele fejét, majd karjára hajtotta, elrejtve a ráakódott kormot. Társai másolták.

Végignézték egymáson: tűrhető állapotban voltak. Viharvert megjelenésüket a több napos utazás is okozhatta volna.

Bólintottak egymásnak, s Clyde benyitott a nyikorgó kocsiajtón: átlagos kinézetű utasokat látott, senki nem nézett felé.

Clyde természetes lassúsággal a legközelebbi szabad ülésekhez ment, s társaival együtt helyet foglalt.

Érezte, hogy a stressztől nehezen vesz levegőt.

Nem nézhetek állandóan körül, támadókra számítva. De nem zárhatjuk ki, hogy mások is vadásznak ránk a vonaton... mikor mozognak, hozzánk hasonlóan elrejtik szándékukat, nem adnak árulkodó zajt. Lina a korábbi támadókat megérezte, de erre nem építhetünk. Minél előbb érünk Bhoniwébe, annál jobb.

Linához hajolt, s tisztelettel szólt:

- Működik a megérzésed. Azonnal szólj, ha ismét okát látod.

Lina fásultan bólintott.

Elfelejtett történelem

A vonat fehér sziklás tájra ért be, s egyhangúan haladt tovább. Órák teltek el.

Lináék hirtelen megéreztek, amint a szerelvény erőteljesen lassítani kezd.

Clyde kedvetlenül kitekintett az ablakon... lelkét remény töltötte el. A maguk mögött hagyott állomástáblán ez a felirat állt: BHONIWE.

Lelkesen ránézett társaira, s felpattant az ülésről. Mindannyian a kijáráshoz vonultak... néhány utas már ott várakozott...

Clyde-éknak eszükbe jutott, hogy merénylők támadhatnak rájuk, de próbáltak természetesen viselkedni. Csak hallásukkal tudják folyamatosan figyelni, felbukkan-e veszélyforrás.

S ez nem biztos, hogy elég.

Végül a vonat egy rándulással megállt, s utastársaik kinyitották az ajtót.

Tűző nap és sivatagi levegő tört be a vonatba, szél süvített a környező sziklákon.

Clyde leszálláskor körülnézett, s ösztönösen zsebébe nyúlt pisztolyáért... páran várakoztak a peronon, de úgy tűnt, egyikük se őket figyeli. Néhány túlevelű cserepes növény díszítette a vágányok melletti peronokat, kövekből emelt kerítés védte a pályaudvart.

Clyde vezetni kezdte bátyját és Linát, az állomásról kivezető legrövidebb úton. Az állomásépület hatalmas, templomhoz hasonló várócsarnok volt, rajta keresztül tudtak távozni a településre. Beléptek a kőcsarnokba, s barátságos hűvös borult köréjük.

Határozottan, de feltűnésmentesen áthaladtak a tömegben, s átléptek a túloldali kijáraton.

Szemük elé tárult Bhaniwe: keskeny kövezett utcák futottak háromszintes kőházak között, amik a járókelők fölé tornyosulva adtak árnyékot és tompították a sivatagi szelet. Keletre fehér sziklás hegység magasodott.

A kristálybányák hegylánca. – állapította meg magában Lina.

- Térjünk be egy fogadóba. – szólt Gareth komoran és kimerülten. – Nem hiszem, hogy sokat találunk.

Lina bólintott, s megindult az egyik árnyékkal borított köves utcán.

A kirakatokat mozaik fakeretes üveglablakok borították... bennük Lináék csak átlagos tárgyakat láttak. Néhány boltban faragott kristályokkal díszített áruk is kaphatók voltak.

Lina a kínálatot nézve gondolkozni kezdett.

A kristályok legnagyobb részét tehát elszállítják, nem helyben adják el. Így a település is nagyobb biztonságban marad.

Figyelték a fölöttük lógó cégéereket... végül meglátták egy fogadó címerét:

„A Fekete Medve – a hűsölés és felfrissülés fogadója”

Sötétzöld faajtó nyílt balra. Lina átgondoltan kinyitotta, s étteremmel egybekötött fogadócsarnok tárult szeme elé. Az asztalok körül növénymintás kárpitokkal borított, vékony és szellős székek álltak, s világos faborítás élénkítette a hűvös termet, ami csak szűrt vényt kapott. Néhány asztalnál vendégek ültek, de senki nem figyelt fel rájuk.

Lina körültekintően elindult az érkezőket fogadó pulthoz. Mögötte egy igényes öltönyt viselő, dús barna bajszú úr olvasta a Continental Times-t. Clyde Lina elévágott, gyorsan szétnézett, s ő vezette társait a fogadóshoz.

Az életerős fogadós rájuk nézett, tekintete megakadt Lina medálján!

Clyde visszanézett rá... a fogadós magába mélyedt, szótlánul gondolkozott.

Clyde fogai összeszorultak.

Már itt is keresnek minket? El kell rejtenünk a medált, minden ismertetőjelünket magunk mögött kell hagynunk!

A bajszos úr végül megszólalt.

- Háromszemélyes szobánk is van, amennyiben szeretnének megszállni. – ráérős magabiztossággal szólt.
– Megkérdezhetem vendégeink nevét?

- Lina Aegwoen... - Lina zárkózottan, de tettekre készen figyelte a fogadóst.

A férfi lassan bólintott.

Clyde-ék még mindig nem tudták, milyen reakcióra számíthatnak.

- Ez esetben át kell adnom egy levelet, amit az Ön édesapja írt. – távolságtartó, de támogató hangon beszélt a fogadós.

Hátravonult az egyik szekrényhez, s kihúzta az egyik fiókot. Iratok között keresgélt.

Lináék egymásra néztek... Clyde a biztonság kedvéért kezét zsebébe téve szorította pisztolyát, de semmi gyanúsat nem láttak.

A bajszos ember kezében megsárgult levéllel érkezett vissza.

Lina ránézett, s gondterhelten szólt.

- Köszönjük. Elvonulunk elolvasni, s utána döntünk foglalásunkról.

A fogadós határozottan bólintott, s átadta a levelet.

Lináék távol vonultak a vendégektől. Az egyik olyan asztalt választották ki, ami kőfal mellett állt, s nem az ablakok előtt.

Lina megvizsgálta a levelet.

Helyi pecsét volt rajta, de címezését *Papa írta!*

Lina nehezen vett levegőt. Felbontotta a levelet, s előretartotta, így két oldalán ülő társai is elolvashatták.

Papa egyértelműen komoly időt szánt a levél megírására, mert a betűk tiszták és szépek voltak. A biológiai professzor a jó megvilágításra is figyelhetett.

Kedves Lina!

Ha ezt a levelet olvasod, én már valószínűleg nem élek. Kudarcot vallottam küldetésemben.

Egy védelmező titkos társaság tagja vagyok, de irtóháború folyik ellenünk. Nem írhatom le küldetésünket, de ha továbbmentek délre, az elátkozott területen egy kövezett utat fogtok találni. Az út végéhez érve mindenre választ kaptok. Társaimhoz juttok el, akik érdemi segítséget adnak.

Társaságunk sikerén a történelem sorsa múlik. Kérlek, vedd komolyan amit megtudsz tőlük, s felelősen mérlegelve dönts további tetteidről!

Szeretlek Örökké,

Papa

Clyde Linára nézett... nem tudta megállapítani, a lány mikor ért a levél végére. Már a végére kellett érnie. Nem remegett, nem látszott rajta semmilyen érzélem. De mozdulatlanul tartotta maga elé a levelet továbbra is, s nem fordult egyik társa felé sem.

Clyde óvatosan rátette Lina vállára a kezét, s együttérző tisztelettel szólt:

- Vegyünk ki szobát. Ma már úgyse megyünk sehova. Cselekvőképesen kell Papa küldetését követnünk.

Lina szótlánul bólintott. Nem tudott beszélni.

Hirtelen indulattal ránézett Clyde-ra. Hadarni kezdett.

- Lehet, hogy még életben van, ekkor minden perc számít! Minél előbb be kell érünk! Vagy a bérnyilkosok érnek be minket.

Gareth kétségekkel eltelve kitört.

- Tudsz józan maradni az úton? Ha nem, az életünket kockáztatod.

Lina ridegen bólintott.

- Igen.

Egyértelmű volt: Papa megmentéséért cselekvőképes marad.

Clyde komolyan, együttérzően bólintott, s felállt. A pultozhoz indult, társai szótlánul követték.

Az erős úr érdeklődve nézett rájuk, mozdulatain határozottság érződött.

Állandóan készen áll rá, hogy rendet tartson. – állapította meg Clyde ösztönösen. Érezte, ahogy torka elszorul az izgalomtól.

- Köszönjük a levelet, ezen a napon nem veszünk ki szobát. Lehet, hogy máskor betérünk majd vacsorára. Viszont szeretnénk venni 15 liter vizet.

A pultos mély hangon válaszolt.

- Máris hozom, összesen öt kulacsban.

Mikor visszaérkezett, Clyde-ék szétszították egymás között a kulacsokat.

A vendéglős komor, de támogató hangon köszönt el tőlük.

- Szerencsésen érkezzenek meg, bárhová is tartanak.

Clyde bólintott, majd kivezette társait az utcára.

Megrohanták az emlékek: Lina a vonat rögzítőfémein állva ránéz, s lemászik a fémkerekek közé... most pedig a levelet elolvasva is tettekre kész maradt, s rokona után indult.

„Ezt a lányt meg kell szereznem páromnak! Hozzám hasonlóan kezeli a vészhelyzeteket, s mikor mások a védelmére szorulnak, átveszi a vezetést.”

Hirtelen jött az ötlet. De be kellett látnia: ki kell tartania mellette.

Délre tartottak az árnyékos utcákon, fejük fölött száradó ruhák lógtak. Időnként megcsúsztak a sok évtizedes kőlapokon, amiket a járókelők és a csapadék simára koptatott. A házak kőfalai felől sziklapor szagát érezték enyhén feléjük szűrődni.

Végül kiértek a háztömbök közül. Látták: a nap már a látóhatár felé járt. Clyde megnyugodott.

- Nem fogunk megsülni. Van esélyünk elérni az úticélunkat... bármi is az.

Sziklás tájon haladtak keresztül, a túlevelű kórókból forró pára áradt feléjük... de a nap egyre kevésbé tűzött jobb felől. Néhány szikla tövében áttetsző, világoskék kristályokat láttak meg... végül maguk mögött hagyták a növényeket, s már csak fehér színű, élettelen sziklák terültek el minden irányban. De a különböző színű kristályok sűrűbben szórták tele a tájat.

Egyértelművé vált számukra: megérkeztek a sziklasivatagba, amit elátkozott területnek hívnak.

Élesen figyeltek minden irányba. Nem tudták, miért nem tért innen vissza senki.

Remélem, csak azért nem, mert hívatlan vendégek voltak. – gondolta magában Gareth. – Különböző természeti csapás sújthat le ránk.

A táj enyhén hullámozott... felértek egy magaslatra, s kopott, sárga téglás utat láttak meg maguk alatt!

Lina komoran előretört, s reménytelenül megcsóválta a fejét. Átgondoltan ereszkedni kezdett lefelé, közben kitartóan figyelt minden irányba. Clyde és Gareth kimerülten követte.

Lina leért a téglákból kirakott útra, s minden irányba figyelt, amíg társai is leérkeztek.

Az útra érve meglátták: az ősi volt és gondozatlan, kövezete hiányos. Lina vezetni kezdte társait a hézagos téglákon át, s ők küzdöttek, hogy lépést tartsanak vele.

A nap lassan lenyugodott mögöttük.

Az út elkanyarodott az egyik domb mögött, a kanyarulatba érve hatalmas fémkaput láttak meg, az út a nyílásába vezetett!

Furcsa szagot érezték... talán vér és belsőségek szagát.

A kapu környezetében fémcsővek csillogtak... eldobott fegyverek maradványai.

Clyde szó nélkül előhúzta pisztolyát... erre Gareth kioldotta láncostorát, Lina a zsebéből darts tűt vett elő.

A barlangból halvány fény áradt.

Elértek a kapuig.

Clyde óvatosan belépett, társai követték...

... bent tükörszerű, világító lemezeket láttak meg, amik a falakhoz rögzítve mozgó betűket jelenítettek meg.

Az egyik irányból elkeseredett férfihang beszélt.

- Ez volt az egyik legvédelettebb bázisunk. A Kereskedelmi Szövetség mégis kifosztotta, mindenkit lemészároltak.

- Kivéve, akiket vallasni vittek. – hallották egy középkorú nő hangját... ismerősen csengett. – Ez akkora csapás, hogy újra kell terveznünk maradék bázisaink védelmét.

Clyde-ék a hangok felé fordultak, s meglátták: az egyik lemezt a kifinomult fegyverzetű, szürke egyenruhás katonák olvasták... vezetőjük a tükör előtti tekerceket kezelte. Clyde-ék ránéztek, és felismerték: *ő a Lina elleni támadást vezető korábbi nő!*

Az egyik egyenruhás a fegyveréhez kapott, s megcélozta Linát.

- PARANCSNOK! – kiáltotta.

Az összes fegyveres felé fordult, meglátták merre céloz, s azonnal másolták mozdulatát.

Tüzelésre készen álltak.

Clyde kétségbeesetten kiáltott.

- Linából már kiűztük a gonosz lelket, már tiszta! ...

A középkorú nő elsápadt, úgy tűnt, lepereg előtte élete.

- ...Nem jelent már semmilyen veszélyt!

A nő hangja komoran lesulytott.

- Eresszék le a fegyvert! Csapatom tagjai, ez nektek is szól.

A katonák immár a földet célozták fegyverükkel, Clyde-ék is leeresztették kezeiket.

A középkorú nő együttérzően rájuk nézett.

- Segíteni akartak, de csak még nagyobb bajt okoztak. Az a gonosz lélek nem a túlvilágra távozott: újra egyesült a Világ Zsarnokával, így ő visszakapta emlékeit és képességeit. Már csak az Időviharra nyíló kapura van szüksége, hogy ismét utazni tudjon az időben... s történelmünk kezdetétől kiterjeszthesse zsarnokságát.

Ez már a sokadik beszámoló ugyanarról. De nem tudják: tény, vagy csak eltorzult legenda.

„Kérek, vedd komolyan amit megtudsz tőlük, s felelősen mérlegelve dönts további tetteidről!

Szeretlek Örökké,

Papa”

Linát hirtelen ötlet szállta meg... élesen figyelte a fegyvereseket, s még nem tudta: Papa szövetségeseire bukkantak, vagy ellenségeire?

Mérlegelt, s döntött. Kockázatot vállal, de csak így juthatnak előre.

Lassan mozdult meg, hogy ne tartsák fenyegetőnek.

Előhúzta nyakláncát.

- Artemis Aegwoent keressük, az édesapámat. Ezt a medált ő hagyta rám. Azt mondta, itt mindent megtudhatunk.

Kifejezéstelenül nézett a fegyveresekre... *bárhogy reagálhatnak!*

A parancsnok átható tekintettel nézett rá.

- Ön Lina Aegwoen, a félvér?

...

Milyen szempontból? Mit jelentek számukra, amiről nem is tudok?

- Megmozdulnak maga körül a tárgyak? – a nő hangja elkomorult. – Megérez eseményeket, amiket ha nem hárít el, bekövetkeznek?

Lina döbbenetén bólintott. Majd megdermedt.

Mit árultam el magamról?

Nem tudta, hogyan reagálnak rá.

A nő keserűen megrázta a fejét.

- Ha Artemis tudná, hogy a lányát azonosítottuk halálos veszélyként... ebben is elbuktunk, nem csak a professzor megmentésében.

Linára sivár keserűség sulytott le... de az események folytatódtak.

A fegyvereseket vezető nő előlépett, s előrenyújtotta kezét.

- Erine Locos vagyok. Szükségünk van a segítségükre, ezért mindent elmondok.

Körbenézett.

- Ez nem biztonságos hely, és sietnünk kell. Ha csatlakoznak, útközben felkészítem magukat, s utána is dönthetnek úgy, hogy távoznak. Óráink vannak hátra, kérem kövessenek.

Elindult a kijárat felé, hátat fordítva Clyde-éknak... alárendeltjei döbbenetén összenéztek, majd követték.

Clyde-on nyugalom áradt szét.

Most csak mi lőhetnénk feljűk. Tényleg nem akar csapdába csalni. Legalábbis nagyon valószínűtlen.

Linára nézett. A lány arca zord keserűségről árulkodott, de a céltudatos figyelem változatlanul éberem tartotta.

Papát tehát nem tudjuk megmenteni. De küldetését még sikerre vihetjűk.

Lina elindult a csapat után, Clyde-ék követték. Kiléptek a barlangkapun, s a csapatparancsnok délkelet felé fordult... nem vezetett arra út, s a terepviszonyok is kedvezőbbek voltak más irányokban. De Clyde-ék számára úgy tűnt, alárendeltjei ismerik úticélját, mert az apróbb dombok megkerűlése után pontosan tartották a kítűzött irányt.

Erine határozottan, de magába temetett izgalommal beszélni kezdett.

- Hatszáz évenként földűnkön áthalad egy energiasugár fókusza. Ha ekkor mágneses hullámokat sugárzunk rá, megnyitható az Idűvihar, ami egy kapu a múltba és a jövőbe. Elűdeink, az Idű Népének alapítói 1200 évvel ezelűtt megnyitották az első átjárót, hogy a múltba utazzanak, de az idűviharban beeláttak a jövőbe is: látták, amint a Világ Eljűvendű Zsarnoka a múltba indul, hogy zsarnokságát kiterjessze a történelem kezdetétűl... elűdeink beléptek az Idűviharba, és sikerűlt kilűkniűk a múltba utazó zsarnokot. Tehát nem tudott eljűtni a történelem kezdetéhez, hanem visszaérkezett a történelembe néhány évszázaddal a mi korunk elűtt.

Clyde-ék hallották, amint talpuk alatt megcsikordulnak az apró kűvek. Hihetetlen volt a beszámoló... de kibűvítette a Kaine által elmondott mítoszt. S Kaine-t jűzan embernek ismerték meg.

Az Idű Népének tagjai áthaladtak az Idűviharon, emiatt részben egyűé váltak az idűvel. Létrejűtt az a képessűgűk, hogy megérzik a jövő eseményeit, vagy a múlt olyan összefűggéseit, amirűl még nem láttak jelet. Mi az Idű Népének leszűrmazottai vagyunk, elűdeinktűl megűrűkűltűk ezt a képessűget. Rejtekhelyeinken nűttűnk fűl, amik már több, mint ezer éve fennállnak. Artemis Aegwoen volt az egyik kapcsolattartónk a jelenkor civilizációival. Az ő lánya, Lina szintén az Idű Népének örűkűse.

Elűdeink használták képessűgeiket az évszázadokkal ezelűtt lezajlott hajtűvadászat során, amit az Idűviharbűl kítaszított Zsarnok ellen indítottak. A Zsarnok is áthaladt az Idűviharon, ezért részben ő is egyűé vált az idűvel. De mikor alapítűink rátámadtak az Idűviharban, lelke egy része azonnal levált rűla, s a mi jelenűnkben tért vissza a történelembe. A Zsarnok így elvesztette a jűvűrűl szűlű legtöbb tudását, s meggyengűlt. Alapítűink így már le tudták őt gyűrűni, bár a Zsarnok utazott még néhány évszázadot a múlt felé, mire sikerűlt kilűkni őt az Idűviharbűl.

A történelembe visszaérkezve a Zsarnok megtudta, hogy századokat kell várnia, míg a galaktikus energia újra fűkuszba sűrűsűdik földűnkön, s ő folytathatja utazását a történelem kezdetéhez. Kénytelen volt hibernációba vonulni. Aműg aludt, elűdeink nem észlelték őt, s végűl kudarcot vallottak a kézre kerítésében. A Zsarnok ébredésűt néhány évtizeddel korábbra idűzítette, mint mikor az újabb fűkuszált energia megjelenik.

Ezalatt a néhány évtized alatt bűnűzűi hálűzatot épített ki maga alá, s feltűzelte a Kereskedelmi Tanácsot és az összes jelentűs pénzűhes szervezetet, hogy kutassák fel és fosszák ki rejtekhelyeinket. Őt magát nem a technológiai zsűkmányok érdeklík: irtűhábűrűt folytat népűnk ellen. Ezért a legtöbb rejtekhelyűnket kiűrűtettűk, de már azzal se tudjuk őrűzni biztonságunkat, hogy erűinket néhány nagyobb bázisba vontuk össze.

A Zsarnoknak le kell számolnia az Idő Népével, különben azt kockáztatja, hogy csapataink rátámadnak, mikor megérkezik az energia és ő újra megnyitja az Idővihart.

Nem tudtuk pontosan, melyik földrészre fog érkezni az energia. Népünk egy részét kénytelenek voltunk szétszórni a világban, hogy hírszerzőként és harcosokként álljanak készen, bárhová is érkezik a fókuszpont. A Zsarnok pedig bérgyilkosokkal kutatott hőseink után, akik vállalták e szerepeket.

De néhány órája sikerült bemérnünk, hova fog érkezni az energia. Csak ennek a bázisnak a csapatai tudtak volna időben odaérni... de ők meghaltak. Csak mi tudjuk elkapni a Zsarnokot, aki a kihalt sziklás táj egyik pontja felé igyekszik. Úticélunk felé.

Erine komoran megcsóválta fejét.

A Tábournok az Idő Népének maradékával együtt tereli a technológiai fejlődést, megakadályozva a Kontinens Vállalatait abban, hogy felfedezhessék az időutazás technológiáját. A világ tudósainak újra és újra felmutat olyan technológiát, ami más irányba tereli gondolkodásukat. A Tábournok katonái pedig segítettek őrizni rejtekhelyeinket... de együtt se tudtuk bebiztosítani túlélésünket.

Erine komoly tekintettel nézett Linákra.

Nem mondhatjátok el senkinek, hogy az időutazás lehetséges.

Amikor alapítóink átjárót nyitottak a múltba, azzal tudták kilököni a Zsarnokot útvonalából, hogy beleütköztek abba az Időviharba, ami csak jövőbeli uralma alatt érkezik majd meg. Ez vezet vissza a sokkal távolabbi múltba. De az ütközés alapítóink korából az elszívta életenergiát, és majdnem teljesen elpusztult a civilizációnk. Ezért vált pusztasággá a kontinens déli része. Csak így tudták megakadályozni, hogy a Zsarnok a történelem kezdetétől kiépíthesse rémuralmát.

Egyes tagjaink látomásokat éltek át arról, honnan és hová vezet a hosszabb idővihar: a Világ Eljövendő Zsarnokának laboratóriumában hozták létre, s ő az univerzum energiáját megcsapolva örök életre akart szert tenni.

De alapítóink, akik a Zsarnok után eredtek, a vihar nélkül ugyanúgy képtelenek utazni az időben, mint bármely más ember. A hamarosan megérkező Idővihar lesz népem túlélőinek első lehetősége, hogy helyrehozzuk a kárt. Talán sikerül elérnünk, hogy a Zsarnok meg se nyissa az időhasadást jövőbeli Laboratóriumában. Visszamenőlegesen törölhetjük a tragédiát a történelemből.

De azok, akik mindezt meg tudják tenni, Ti vagytok és öt fegyveres társam. Magunkra vagyunk utalva. Az idővihar tíz perc múlva fog megjelenni...

az egyik dombtetőre mutatott

... azon a dombon.

Váratlanul rájuk nézett.

- Hogy üzték ki Linából a Zsarnok lelkének a felét?

Lina merengő hangon válaszolt, de tettekre az alaptermészete még így is érződött szavain.

- Kaine, az orvos számolt be az ősi eszközről, amit végül megtaláltunk az egyik ilyen barlangrendszerben.

Erine megtorpant. Társai szintjén.

Némán állt. Majd erőt vett magán, s tempósabban sietett a dombtető felé.

- Csak egyetlen ember ismerheti a technológiát, aki nem közülünk való: A Zsarnok Maga!

Az Idővihar

A csikorgó sziklákon lépkedve közelítettek a dombtető felé.

Két homályos emberalakot láttak meg. Az egyik vékony volt, s alacsonyabban állt. Zömök társa a dombtető felé fordult, s X-et formázott karjaival. Vele szemben felizzott a levegő, s *fénylő tornádó kezdett forogni!* ... Kavargó pornak látszott, de nem keltett szelet.

Az alak hirtelen indulattal megfordult és társára mutatott. Az megdermedt.

Clyde-ék a sziklás dombtető közelébe értek. Látták:

A tornádót létrehozó alak Kaine volt. Olivier-el nézett farkasszemet. Hideg megvetéssel szólt:

- Vesztedre ragaszkodtál ahhoz, hogy segítesz. Magadat okold, amiért egy megoldás maradt.

Pisztolyával célba vette Oliviert.

Clyde-nak nem volt ideje célozni: előrántotta pisztolyát és a levegőbe lőtt.

Kaine harcra készen megpördült, s amint meglátta őket, szemeit riadalom töltötte el.

Tekintete elvetemültté vált, s komor határozottsággal szólalt meg.

- Már a laboratóriumban kudarcot vallottatok. Visszamenőlegesen töröllek titeket az univerzumból!

Oldalra fordult, s elrugaszkodott a tornádó felé...

- TŰZ! – kiáltotta Erine.

Kaine-t elnyelte a fénylő porfelhő, az egyenruhások zölden izzó lövedékeket lőtték kavargó porba...

- ÁLLJ! – kiáltott újra Erine.

A lövések elhallgattak, Lináék rémülten néztek egymásra.

Létezik az időutazás! Kaine kitöröl minket az univerzumból, ha azonnal nem lépünk!

- Követnünk kell őt az Időviharba! – hadarta haragosan Erine - Nem győzhet a történelem felett!

Társaira nézett.

- Kövessetek!

Beleugrott a fénylő porfelhőbe. Letisztult egyenruhájú fegyveresei követték.

Lina megfogta Clyde kezét. Komolyan a szemébe nézett.

- Muszáj. – nyögte bocsánatkérően.

Clyde bólíntott, majd Gareth-re nézett. Bátyja összeszorította fogait s gúnyos magabiztossággal bólíntott.

- Gyerünk! – kiáltotta tettekrekeszen.

Beleugrott a porfelhőbe.

Olivier követte! ... De nem tudták, mi lehetett rá az oka.

Clyde megragadta Linát és behatoltak a kavargó forgatagba... az fájdalommentesen borult köréjük.

...Csavarodó fraktálok vették körül, de csak homályosan látott. Életében most érezte a legjobb ízeket és illatokat!

... Csokit! Legerősebben a csokoládé ízét érezte.

Clyde kezdte befogadni az új ingereket...

... s hirtelen hűvös erdei levegő vette körbe. A kék eget látta maga fölött, ami felé hatalmas, ősi növények ágaskodtak.

Lábaival szilárdan állt a talajon, körülötte rovarok zsongtak.

A dús esőerdei növényzet bántóan ordította: *más korba érkezett!* Társai nem voltak vele.

Nem dermeszthet le az időutazás ténye: el kell jutnom hozzájuk!

Körbenézett, és sehol nem látott embert. Csak óriási fákat és hatalmas bokrokat.

Hirtelen bevillant elméjébe:

Más évszázadokba szóródtunk szét?!

Hideg rémület töltötte el. Érezte, amint megdermed, szíve hevesen kalapált.

Talpraesettnek kell lennem, hogy életben maradjak és segíthessek nekik!

Összeszedte magát, s figyelni kezdett... se ember, se állat nem közeledett. Csak a rovarok zsongását hallotta.

Sebzett tettekrekeszséggel szétnézett az égbolton: a fénylő Idővihar nem látszott sehol!

Hogy fogok eljutni hozzájuk?!

Elárvult. Belegázolt az ősi fűzfák alatt magasodó aljnövényzetbe, de mindenhol csak széles levelű növényeket talált. Eredménytelenül bolyongott. Ekkor eszébe jutott, amit a templomban tanult:

„Világképünk összefoglalható ezzel a két ponttal:

- 1. Lesz Utolsó Ítélet, és a Mennyországba kerülésnek feltételei vannak.*
- 2. Isten lát minket belülről is, ezért folyamatosan próbálnunk kell tisztulni, minden méregtől.”*

... s ez utóbbi a feladatunk marad, körülményektől függetlenül.

Kesernyésen elmosolyodott.

Értem. Ragaszkodnom kell társaimhoz. Csak átmeneti nehézség a jelenlegi magányom. Úgy kell cselekednem, hogy lehetőleg még ebben az életben visszataláljak Hozzájuk!

... A plébániára még Gareth rángatott el. Most már látom: volt értelme.

Körülnézett, s próbált fülelni is, hogy észrevegye, ha vadállatok közelítenek. Csak a rovarok zsongását hallotta. Kezdett tudatosulni benne: mindenét elvesztette: történelmi korát, korának városait, s ruházata se számít már jellegtelennek, ami biztonságot ad. Talán az általa beszélt nyelvekkel se védheti magát, ha beér egy településre.

Rátalált egy patakra: az óriási fűzfák gyökérzetén könnyen átkelhetett volna, de nem volt értelme.

Követe amerről folyt, s nemsokára zuhogást hallott meg: egy párás sziklarakáshoz érkezett. Nem tudott rá felmászni. Visszafordult a folyó folyásának irányába.

A partvonal mentén szokott lenni település.

Most már Gareth szavait is meg tudta becsülni.

„Az élet az örökkévalóságból nézve értelmet nyer: a következő univerzumokban is tanulhatok, s ott már azonnal megkapom tetteim igazságos következményét. A következő univerzumokban is a teljes tudásból kell minél többet tanulnom. A korallzátonyokat is hosszan vizsgálhatom majd.

S aki a teremtés kozmikus szakaszaiból kiindulva szemléli az életet, azt a földi háborúk és szerencsétlenségek nem teszik se depresszióssá, se magatehetetlenné.”

Nyugalom árasztotta el... *de figyelnie kell környezetére, hogy megtalálja társait! Tettekésszé vált.*

Nem tudta, hogyan juthatna vissza hozzájuk. Azt se tudta, a múltba érkezett vagy a jövőbe.

Bármilyen, amit megtud, kiránthatja lábai alól a talajt.

A dús aljnövényzet kerítette be mindenhol, s akármerre tört utat, nem ért ki a növények közül.

Aggodalom töltötte el: nem tud felkészülni arra, ami az első településen fogadja majd... ha már léteznek egyáltalán települések.

Lelki szemei előtt megjelentek társai... Hirtelen elszántság töltötte el és megrázta magát.

Nem hagyhatom őket cserben! Hűségese erőfeszítéssel érdemlem csak ki őket!

Továbbra is érezte az aggodalmat, de csak rajta kívülálló fenyegetésként, ami saját cselekedeteit nem gátolja... meg kell oldania a kihívást. Rajta múlik, kiemelkedik-e a bajból.

Kiért egy sziklakiszögellésre... s lába alatt *agyagházakat látott meg, egyszerű kerek ablakkal!*

...Szerintem emberekkel fogok találkozni, de nem tudom, rám támadnak-e.

Emlékeiben a plébános hangja szólt:

„Ha hiszünk a Mennyországban, az garantált, hogy kitarthatunk mellette, nem az, hogy győzünk.”

Megszorította mindkét pisztolyát... de úgy döntött, a zsebében hagyja őket.

Nem biztos, hogy felismerik a fegyvert, de először békés úton közeledek. Készen kell állnom a harcra is.

Kezeit zsebei mellé tette, hogy gyorsan előránthassa pisztolyát, s körülnézett. A kiszögelléstől nem messze a sziklafalba épített keskeny lépcsősort látott meg, ami levezetett a faluba. Clyde körültekintően, lassan elindult az ösvény felé...

kiért a magasra nyúló növények közül, odaért a lépcsősor tetejéhez... nem találkozott őrökkel. Lépteire figyelve ereszkedni kezdett a sziklákba vájt lépcsőkön. A mélyben magasodó házakat egyre nagyobbak látta.

Leért a lépcsősor aljára, s ismét magasszárú növények vették körül... de szórt kővel borított ösvény vezetett át közöttük.

Most már nincs messze a falu.

Lassan haladni kezdett rajta, próbált oldottnak látszani.

Hirtelen kiért a növények közül egy lekaszált füves területre, mindkét oldalt agyagházakat látott meg.

Az egyik ház előtt, egy esőtető alatt kaszák függtek, s egy izmos, bajszos ember élezte őket.

Clyde-ra nézett... tekintetén se riadalom, se támadó szándék nem érződött.

- Üdvözlöm. – mondta barátságosan. *Saját nyelvén szól Clyde-hoz!* – Kihez van szerencsém?

Clyde határozatlanságot erőltetett magára.

Tekintetével segítséget kérve szólt.

- Nem tudom. Semmire nem emlékszek. Arra se, mi van a környező tájon.

A bajszos úr komoran elmosolyodott.

- Lehet, hogy egy erdei gombától átmenetileg elvesztette emlékezetét. Örülhet, mert gombászunk már van. – segítőkész türelemmel Clyde-ra nézett. – Csak tömören tudom elmondani, mi történt: 150 éve végigsöpört a világon a Katasztrófa, aminek senki nem ismeri az okát. Azóta gyorsan nő a növényzet, ezért sok országnyi őserdő vesz minket körül. Folyamatosan küzdenünk kell a vadállatok ellen, s közös erőfeszítéssel gyűjtenünk kell a gyümölcsöket.

Nagyanyáink nagyanyái azt mesélték, korábban virágzó civilizáció töltötte be a kontinenst, de a történelem önző csoportok vetélkedéséből állt. A Pusztulás véget vetett ennek a történelemnek...

„Hová érkeztem?” – villant át Clyde-on – „A régi katasztrófa utáni időbe? A jövőbeli katasztrófa után?”

„Hány évet utaztam az időben? Ha lehet, támpontot kell találnom!”

...az emberek száma az őskor szintjére esett vissza, s a kevés túlélő csak agyagházakat tudott felépíteni. A néhány megmaradt falu több napnyi járásra van egymástól, s alig tartják a kapcsolatot... - együttérzően megcsóválta a fejét. – Egyesek csápos mutánsokká váltak, s el kellett különülniük, hogy az átlagembert ne mérgezzék nyálkájukkal.

A bajszos úr lazán intett kezével.

- Jőjjön be a főtérre, hátha találkozik egy rokonával!

Elindult a házak felé, Clyde követte. Igyekezett figyelni a veszélyforrásokat.

Nem zavarja, hogy mögötte haladok. Barátságos, és nem tesz fel kérdéseket. A falusiaknak valószínűleg össze kell tartaniuk, hogy fennmaradjanak a dzsungelben... de a falu szélén pont egy erős, középkorú férfi lakik. Tehát a védelmüket azért biztosítják.

... Meg kell találnom Linát és Gareth-et! Hogy tudom meg, hová kerültek? ... Erine azt mondta, az Időviharban látták a Zsarnokot utazni... ez alapján beérhetem társaimat... csak el kell jutnom egy Időviharhoz!

Beértek a főtérre, ablaküveg nélküli vályogházak nyíltak rá körben.

Sátrak árnyékában gyümölcsök heverték halmokban, mellettük néhány idős falusi beszélgetett.

Clyde-ra néztek, s szemük megcsillant a felismeréstől.

Az egyik asszony gondoskodásra készen szólt:

- Gaus, nem emlékszel, mit mondott a tanító sámán?

Tanító sámán? – Clyde figyelni kezdett.

A bajszos ember megrázta a fejét. Az asszony folytatta:

- Aki járja a falvakat, hogy több gyümölcsöt szüretelhessünk, s kosárfonást, erősebb csónakok építését tanítja.

Gaus tömör kétkedéssel válaszolt.

- Beszélte vendégek érkezéséről?

Egy másik asszony lelkesen hadarni kezdett:

- Azt mondta, négy ember érkezik az elkövetkező években, mind furcsa ruházatban. Közülük két fiatalember jellegtelen szürke öltözéket fog viselni. Ezek szerint a sámánnak még a jóslatai is igazak! A csillogó hajcsattos lány, akiről beszélt, múlt héten érkezett meg hozzá Downenbe!

Clyde bántottan felkapta a fejét, sírósan szipogott egyet.

- Downen? - riadtan nézett.

A bajszos férfi megértően bólintott, s nyugtatóan szólt, de szavain lelkesedés sütött át.

- Igen. Az egy ősi település, közepének romjait több nemzedékkal ezelőtt szilárd kövekből építették. A régiek tudtak építeni! A még fennálló falakon van, hogy három sor ablaküreg fut egymás felett.

Clyde gondolatai megindultak: nyomot találhat, ami segít rájönni, hány évet utazott a jövőbe... Azt is megtudhatja, Downen milyen technológiát elérve pusztult el... a romok állapota utalhat rá, mikor történt a katasztrófa.

Felélénkületen kérdezte:

- Merre van Downen?

Gaus ráé erősen válaszolt.

- A közeli öböl túlsó végén. Ide a tenger nyúlik be, tehát a vadon ragadozói nem mennek a partjára inni. Ha van fegyvere, elindulhat egyedül is, vagy vár néhány napot, amíg néhányunk meglátogatja a várost.

Az asszony lányt említett, akinek hajcsattja számukra feltűnően csillog: Lina az?

Azonnal indulnom kell!

... A sámán négy vendéget jövendölt. Ha mi vagyunk azok, nem is szóródtunk nagyon szét az időben.

Összeszorult a torka.

De hány évesen látom viszont őket?

- Vezet ösvény Downig? – kérdezte, sejtve, hogy igen.

Az egyik asszony nyugatra mutatott karjával, a házak közötti útra.

- Az az út egészen Downig vezet. De vigyázat! Az ösvény nagyon gyatra állapotban van. Fák gyökerei és vízmosások is nehezítik az utat!

Clyde-nak eszébe jutott, amit saját korában tapasztalt: a falusiak általában megértően együttműködnek és figyelmesek. A valódi érzelmekre figyelnek, nem takarják el mesterséges előírásokkal, amik csak az igazságtalanságot erőltetik.

Elmosolyodott.

- Indulok Downbe.

Hálásan intett a falusiaknak, s követni kezdte a szórt köves utat. Ahogy haladt a faluban, néhány helybéli figyelmesen ránézett, de senki nem közelítette meg ellenségesen. Hamarosan kiért a házak közül.

Beért az ösvény fölé hajló dzsungelbe. Valóban kihívás volt követnie az utat, de legnagyobb félelmével: elágazással nem találkozott.

Elért jobb oldalt egy fák közti hézagot, s szeme elé tárult az öböl: partján kőromok sorakoztak.

Clyde érezte, hogy torka kaparni kezd.

Down!

Sose gondolta volna, hogy elpusztultan fogja látni szülővárosát.

A város nyugati szélén új építésű, egyszintes kerek agyagházak sorakoztak.

Találjam meg társaimat! Ők szeretnek, nem a város!

Erőt vett magán. Mélyet sóhajtott, s tempós léptekkel továbbhaladt.

Minél előbb az agyagházakhoz érek, annál hamarabb viszontlátom őket. Legalább hírt kapjak, merre mentek!

Az ösvény végén egymásra tornyosuló formátlan köveket látott meg.

Ezek már a házak lesznek! ... Vagyis a romok.

Nem tévedett: amint beért a kövekhez, saját korabeli településének szélére érkezett.

Az utcák pont arra vezettek, mint emlékeiben... *a romok saját korának maradványai.*

Hirtelen rádöbbsent: megtalálhatja saját házukat!

Társaim üzenetet hagyhattak ott, de talán várnak is rám!

Rohanni kezdett hazafelé...

...komor fenyegetést érzett... hamarosan meglátja, mi maradt házukból...

Befordult saját utcájuk sarkán, s otthonukra nézett... a cserepes tető teljesen beomlott, s a kőfalak egyenetlen, omladozó rommá váltak.

Óvatosan megközelítette a romot, s megszorította fegyverét.

Dowennek van lakott része, de a romokban gyakran rablók bújkálnak!

Óvatosan közelíteni kezdett a magas ablaknyílás felé, majd oldalról átnézett rajta...

homályos kőtörmelékeket látott meg. Az egykor a fal mellett álló könyvespolcok deszkái a padlón heverték korhadtan, a szoba közepén a kanapé teljesen szétmállott.

De ezek saját bútoraink! ... Még ha utánunk más is használta őket.

Tehát a katasztrófa a mi generációnkat pusztította el.

Kaine tehette.

Elkomorult a felismeréstől.

Ismerősei közül hányan éltek túl a katasztrófát? ... 150 évvel ezelőtt.

A csillogó hajcsattos lány... Lina? Meg kell találnom a sámánt! Talán ő többet tud arról, mi történt!

Rohant nyugatnak, oda se figyelve környezetére... rájött, hogy a kereszteződésben oldalra kell néznie, nehogy törvényen kívüliek eredjenek nyomába...

Meglátta az utca végén a barna agyagos házakat... lelassított, de türelmetlen indulat árasztotta el.

Nem hátráltathatnak, Linához kell jutnom! De csak akkor sikerül, ha nem látnak fenyegetőnek.

Amint belépett a házak közé, színes vászonruhás falusiakat látott meg... ők döbbsenten hátrahőköltek.

- A második megjövendölt vándor!

Egy idős férfi előlépett, s határozottan szólt.

- A Sámánnő azt kéri, haladéktalanul keresse fel.

A bal oldalra nyíló utcára mutatott.

- Háza ezen az utcán található, a legnagyobb épület az. A múlt héten érkezett jövevényt ápolja.

Clyde komoran bólintott.

Sámán? Ha Lina van nála, felkészülten kell érkeznem! Látnom kell: gyógyítja, vagy kísérletezik rajta!

Tempósan haladni kezdett a házak között.

Bízhatok benne?

S ekkor eszébe jutott, amit a plébániai foglalkozáson hallott:

„Az ezotérikusok minden földrészen eltérnek a vallástól, s a helyi papok mindenkit felszólítanak, hogy kerüljék a kuruzslókat. Utóbbiak szerint bármely célod jó lehet, s azt állítják, túlvilági erőt idéznek meg, hogy gátlástalanul segítsen. De valószínűtlen, hogy a Teremtő szándékosan tőle távol élő lényeket és világokat teremtené. Ha nem vele élnek közösségben, akkor elfordultak tőle. Ezzel elővigyázatosságból számolnunk kell.

A vallás nem kommunikál a túlvilágiakkal, nem kéri támogatásukat: ezt egyenesen tiltja, hogy az emberek ne váljanak kiszolgáltatottá. Egy szavahihető túlvilági lény azonnal a Teremtőhöz irányítana, mert csak ő tud mindent, így azt is, mennyi küzdelemre van szükségünk, vagy merre tereljen, hogy másoknak is hasznára legyünk. A vallások hívei egyedül a főhatalomhoz fordulhatnak, s a teljes tudást közelítve kell bírálniuk.

Egyes vallások szerint ami biztosan a Főhatalomtól származik, az természettel harmonizáló lelki egészség, s mikor korlátolt tudású szellemhez vagy tanítóhoz fordulnak, nem is tekintik őket teljesnek.

Természetesen, akik a végső harmóniára törekcsenek, bármilyen rendszert alkotnak, a Főhatalom lelkileg védi őket. Hagyja hatni a szeretetet függetlenül tértől, időtől, kultúrától és világegyetemtől.”

Clyde megtorpant, s hagyta, hogy elárasszák az emlékek. Mindent végig akart gondolni, mielőtt szóba áll a sámánnal.

„A vallás kozmikus képet ad arra, miért van rossz és mi lesz a sorsa. Állítja, hogy igazság lesz szolgáltatva: a teljes kép alapján, a lelki tartalmat is számításba véve. Hogy egy vallás végleges túlvilági besorolást ad, vagy reinkarnációt, esetleg örök vadászmezőt, az már részletkérdés. Ezenfelül az emberek jelen földi életére ad útmutatást, hogyan járjanak el erkölcsi kérdésekben.”

„*Mi tényleg segíteni próbálunk. Felkaroljuk az elesetteket: nem hagyjuk cserben azokat, akik nem tudnak fizetni. Elismerjük, hogy tudásunk nem tőlünk származik: nem magunkra, hanem az eredeti tanításra irányítjuk a figyelmet. Alázattal példát akarunk mutatni a szeretet továbbterjesztésében.*”

„*Az lenne a jó, ha a kívülállók nem a szertartásainkat látnák, hanem tanításaink tartalmát. Azoknak van lényegi jelentése. Szimbólumokban hiába keressük az élet értelmét. Azok üresek. Tartalom a szeretetben van.*”

Clyde érezte, amint komor elszántság tölti el: ha a hely károsnak tűnik, elhozza Linát, még ha meg is kell küzdenie a sámánnal... remélte, nem védik majd a falusiak.

Meglátott szemben egy masszív agyagépületet... lépcsőjén ismerős öregasszony pipázott... *Erine!*

Tíz évvel idősebben.

Clyde megkönnyebbült: Erine nem fogja őt átverni!

Lépni próbált, de ledermedt.

Hány éves most Lina?

Erine ránézett... szemei erősen felizzottak, kezei a régi csatákra emlékezve ösztönösen megfeszültek... de nehezen állt fel.

Intett Clyde-nak.

- Gyere! Lina hamarosan felébred. Az Idő Népének örököse, ezért az Időutazás beleszántott lelkébe. De gyógyitalokat adtam neki, hamarosan magához tér.

Látta Clyde rémült tekintetét, s elmosolyodott.

- Ő azonnal ebbe a korba került. - megértően szólt. - Nem lett semmivel se idősebb.

Felállt, s az ajtó felé fordult.

- Bemehetünk Linához, de legyünk csendben, amíg alszik.

Clyde bólintott, de Erine már megindult az ajtó felé. A fiú követte, s beléptek a szobába... Lina az ablak melletti ágyon aludt.

Külső sérülés nem látszott rajta.

...

Linát régi emlékek árasztották el. Ezúttal a többi résztvevő gondolatait is átélte.

Clyde-dal együtt egy kisvállalkozó üzletében kanapén várakozik, a tulajdonos Weiss úr még Chaup úrral tárgyal a pultnál... Chaup úr határozott, ünnepélyes nagylelkűséggel beszél:

- Szeretnénk a letarolt, korábbi erdős területeket bevetni élelmet adó szántóföldekké.

Megrendelésünkkel támogatjuk az Önök vetőmagkeltetőjének fennmaradását, ha a kirakati papagájai mellé kifüggesztik táblán, hogy a madarakat a Winner&Success Venture Trust eteti.

Weiss úr megremegett, majd maga elé nézve gondolkozott. A csíráztató fennmaradása a tét...

mégse egyezett bele. A Venture Trust fakitermelő műhelyek fejlesztését is támogatta, ami letarolja az erdőt. Pedig már hatékonyan oldják meg az erdőgazdálkodást, ami minden ötödik fát vág ki, s újat ültet a helyére.

Amíg a Venture Trust nem száll ki a fakitermelésből, nem adhat helyet cégérének kirakatában.

Bezárhatja vállalkozását, ha elutasítja az ajánlatot. De erőt vett magán, s közölte elengedhetetlen feltételét.

Chaup úr szemei összeszűkültek.

- Értem.

Elégedetlenül megigazította gallérját és nyakkendőjét.

- Ez esetben sajnos nem tudjuk etetni a madarakat. Se felvásárolni az ültetvénycsírákat.

Megvetően nézett a kanapén várakozó Clyde-ra és Linára.

- Cége nyíltan hirdeti, hogy a csődbe jut: életképtelen downeni nyomozókkal tárgyal, akik nem tettek lényegi hatást a világra.

Clyde támogatóan átkarolta Linát.

- Mindig maradj velem. – mondta halkán.

Chaup arra gondolt, ez a cselekedete is a múlt kódébe veszik. Jövőbeli üzletfelei nem tudják meg, így továbbra is növelheti vagyonát haláláig. Az előnyös vágányon haladt.

Indulatosan távozott a kijárat ajtón.

...

Lina Clyde-dal együtt vékony láncingeket vizsgál Downen üzleti negyedében, az inas tettekrelesen várakozik mellettük...

Clyde bólintott.

- Ez a két fehér jó lesz.

- Hozz ki kettőt a raktárból! – szólt az inasnak a pult mögül a boltos, megbecsüléssel.

- Igenis, Uram! – válaszolta az inas alázatosan, de olyan hangvétellel, hogy Clyde a felettese helyében soha többé nem fordított volna neki hátat. – Szerintem is ez a legjobb választás.

Az inas ismét saját szabóműhelyére gondolt. Idővel megalapítja. Váltótársa viszont itteni munkájába se szóljon bele: legszívesebben kivágná az utcára éhenhalni. Van még ideje lejáratni őt. Előbb, mint hogy kollégája túl sok dolgot megtud róla. Eljön az idő, amikor saját műhelyében parancsolhat, s távol tartja magát a szabószövetségtől. Így nem derülhet ki, ha valami nem elég jó minőségű. Amíg alárendeltjei engedelmeskednek neki, nem számít, mit gondolnak. Csak hajtsák végre utasításait.

Nem csak a vezetés dicsősége lesz az övé: elég ügyesnek kell lennie, és senki nem tudja visszafejteni, amikor adót kerül el. A rossz elveszik a múltban, s csak a számára nyereséges eredmény marad meg, hogy élvezhesse. Azt pedig a történelem mutatja: bármekkora igazságtalanság megtorlatlan marad, s az értelmesekek közül a legerőszakosabbak érik el vágyaikat.

Linát undor töltötte el... szándékosan Clyde-ra gondolt, s a virágosmezőre, amin együtt sétáltak... oda akart menni hozzá, kinyitotta a szemét...

Vastag fagerendákkal tartott agyagtetőt látott meg maga felett... puha ágyban feküdt, mellette *Clyde-ot látta meg!* ... s Erine-t, de idősen.

Felismerte: eddig csak álmodott... *De most nem álmodok? Erine hogyan lehetne öreg?*

Kezdték visszatérni emlékei: átkeltek az időviharon. Így már reális volt, hogy máskor érkeztek meg... ha az idővihar nem maga álom.

De részletesen és összefüggően emlékszek!

Most is élesen látta társait.

Erine idős.

Kezdte elönteneni a keserűség.

Tényleg átkeltünk rajta. S elvesztünk.

Óvatosan oldalra fordult... társai ránéztek.

Erine tettekrekeszen szólalt meg.

- Lina, mindig a teljes képre figyelj. Arra, amit egyértelműen látsz belőle. Figyelned kell, hogy összeszedett maradj. Az Idő Népeinek leszármazottaként az Idővihar felkínálhatja, hogy eltereli gondolataidat. Ettől meg kell védened magad.

Lina fegyelmezetten bólintott.

Délre járt az idő... egész délután pihentek, este a kertben nézték a naplementét.

Erine komolyan, bocsánatkérően szólt.

- Gyakorlatilag semmit nem tehetünk azonkívül, hogy próbáljuk megtalálni két társunkat. Csak akkor tudnánk utazni az időben, ha időhasadás nyílna a közelben.

Nem tudom, milyen évben vagyunk, és kicsi az esélye annak, hogy még a mi életünkben ismét fókuszált energia érkezik a földre.

Clyde-on semmi érzélem nem látszott, Lina szemei viszont felizzottak. A lány összeszorította állkapcsát.

Erine vontatottan folytatta:

- Én amerre jártam, mindenfelé tanítottam a falusiakat, s elmondtam, hogyan néztek ki. Kértem, ha bármelyikőtökkel találkoznak, küldjenek Titeket hozzám. Emiatt furcsán néztek rám, de látták, hogy amiket tanítok, az működik.

Erine bűnbánóan lesütötte szemeit, s elkeseredetten sóhajtott.

- Több idővonal létezik. Alapítóink amint beleütköztek a Kaine által megnyitott Időviharba, pusztító energia távozott mind az általunk megnyitott időkapun, mind a Kaine laboratóriumában megnyitotton: több országnyi területet pusztítottunk el mindkét időpontban. Ráadásul megtörtük az idővonalat: a pusztulás már az új történelemben jött létre, ezáltal megöltük az eredeti idővonalon élőket, az újonnan keletkezettbe pedig pusztítást szabadítottunk el.

Ismét egy ilyen pusztítás utáni túlélők között vagyunk. Kaine zsarnokságát pedig nem látjuk magunk körül. Ez szerintem azt jelenti, sikerült visszautaznia a múltba és ismét eltérítette a történelmet: kiépítette zsarnokságát.

Lina komoran maga elé tekintett.

Tehát elvesztettük saját korunkat, és helyre se tudjuk hozni. A Zsarnok is fenyegeti az idővonalat. Ezek csak belekontárkodnak az idő menetébe, de irányítani nem tudják. Engem viszont megöltek volna nagy öntelten, s a kontinens népeit se vonták be az idő őrzésébe, pedig segítségükkel talán sikerült volna!

... álmában az emberek egymást ítélik éhhalálra, csak saját vágyaikat kergetve... ő koszosan koldul a hídon, mielőtt Clyde rátalál...

Éles tekintettel Erine-re nézett, s amint megszólalt, hallatszott rajta: elítélően háborog.

- Ez maguknak a történelem őrzése? Hogy tömegeket nyomorban tartó, elvtelen pénzhajhász társadalmat tartottak fenn? Amit csinálnak, annak osztályzata elégtelen!

Erine szavai határozott önbizalommal sulytottak le:

- Nem kell magyarázkodnom egy 17 éves lánynak.

Lina hideg komolysággal ránézett.

- Nincs szükség magyarázatra. Ki van rúgva.

Erine megremegett. Dühösen sóhajtott, majd visszafogott türelemmel szólt:

- Tudom, hogy súlyos problémák vannak, de hidd el: erőforrásainkat a legnagyobb kár távoltartására fordítjuk.

- Sok sikerrel. – vágta rá Lina komoran.

Clyde komoly figyelemmel nézett Linára.

Értette, a koldulást megtapasztalt lány miatt bünteti az Idő Népeinek képviselőjét. De ő saját életén már megtapasztalta: sokszor a körülmények mondják meg, milyen utat helyes választania.

Fel kell keltenie Linában az együttérzést. Hosszútávon csak együtt gondolkodva juthatnak előre.

Kelletlenül, de nyomatékosan szólt:

- Sok éve csinálják, tapasztalatból, és csak saját hibáikból tanulhatnak. Nem garantált a siker. De törekszenek rá.

Clyde szemei felizzottak. Hangján megértés hallatszott.

- Rádásul Erine öreg. Ne kiabálj vele.

Lina rideg határozottsággal szólt.

- Az öregség nem menti fel. Csak lelki minőség van. Korrigálok.

Clyde felélénkülve, teljes bizonyossággal szólt.

- A szándékát már nem tudod, mert a jóra törekszik. Csak arról dönthetsz, rossz közérzetet okozol-e neki.

Lina szemei tágra nyíltak... s bánatosan bólintott.

Erine-hez fordult.

- Bocsánatot kérek, ezt nem láttam. Látnom kellett volna.

Választható tettek

Bementek az agyagházba, s leültek az asztal köré. Gyümölcsöket vacsoráztak.

Végül a székeken hanyatt dőlve pihentek.

Erine megfáradtan szólt.

- Olyan messzire elvándoroltam, titeket keresve, amennyire csak tehettem. A tengerparthoz nem mennek a növényevő állatok, hogy a ragadozók ne kerítsék be őket. Nem mehettem be a dzsungelbe, inkább hírül adtam, hogy itt telepszek le. De holnap döntenünk kell arról, itt várjunk, vagy kezdjük keresni Gareth-et és Oliviert. Remélem, nem 100 évvel utánunk érkeznek meg. Azt észleltem, hogy fegyveres társaimat az Idővihar a távoli jövőbe sodorja.

Clyde-ra nézett.

- A fizikai eszközöket nem károsította az idővihar, szerintem a pisztolyod is tökéletesen működik.

Clyde összeszorította száját, s tömören megrázta fejét.

- Majd holnap döntsük el, itt várjunk-e rájuk. Nem tudom, mi a jobb választás.

Lina és Erine bólintottak. Kimerülten hallgattak, de érezték, hogy mindannyian aggódnak társaikért.

Erine sziklaszilárdan, de megértően ránézett Linára.

- Mióta Papád elment, sokszor végiggondoltad, mit tehetnél volna. – mondta halkán, óvatosan.

Lina megremegett.

- Igen. – válaszolta maga elé meredve.

Erine lemondóan sóhajtott.

- Ezen az időutazás se segíthet. – mondta komolyan. – Az emberek szabad akaratát sosem fogja fölülírni.

Lina szemei fellángoltak, s ránézett Erine-re.

- De akit előre figyelmeztetünk, az el tudja kerülni a veszélyt.

Erine lehorgasztotta fejét és gondolkozott. Végül belső elhatározásra jutott: elővett erszényéből egy apró, rózsaszín kristályokkal teleszótt kesztyűt. Tisztelettel szólt:

- Ez egy álomeszköz, amivel irányíthatom, milyen időbe, milyen körülmények közé kerülj. Mintha időutazás lenne.

Hangján türelem hallatszott.

- Ha gondolod, akár most kipróbálhatjuk.

Lina maga elé nézve gondolkozott... *Papának nem ártok veled, és az emlékedet se sértem meg veled... nem tiltakozna.*

Felnézett... Erine szemébe, s elszántan sóhajtott. Határozottan szólt:

- Rendben!

Erine jobb kezére húzta a kesztyűt, s a kristályokat rátette Lina fejére.

Linát színes kristályok vették körül, körükön kívül csak fekete űrt látott. Zuhanni kezdett lefelé, át a kristályok forgatagán...

S Cosa Monas-beli szobájában találta magát, íróasztala előtt. Füzetében az a házi feladat látszódott, amit Papa távozásának napján írt.

Meghallotta az előszobából a ruhák zaját...

Kirohant az előszobába... *Meglátta Papát!*

Magas, vékony alakja és erszényével való türelmes matatása egyértelművé tette: tényleg ő az! Felhúzta kabátját, erszénye útra készen állt.

Ezúttal meggyőzőm, hogy ne menjen!

Lina lángoló szemekkel rátekintett.

Érezte: érzelmei gátlástalan indulata alapján az se csoda, ha ordítás jön ki torkán.

De Papát kellett megmentenie, önkéntelenül civilizáltan szólalt meg:

- Papa, ne menj! Rossz érzésem van!

Az idős, szemüveges úr ránézett, s elnézően megcsóválta fejét.

- Muszáj mennem. Sok rossz történe a világban, és téged is utolérne, ha nem mennék.

A biológiai professzor elmosolyodott.

- Néhány nap és visszaérek. Addig várj meg.

Kinyitotta az ajtót, a saras úton hintók hajtottak el.

Lina azonnal kinyújtotta utána a kezét.

- Várj!

De Papa addigra már kilépett az ajtón, s visszazárta azt.

Lina megkereste saját kulcsát, s kinyitotta az ajtót... kinézett az utcára, azt keréknycorgás és patadobogás töltötte be... de már nem látta, Papa merre távozott.

Lina körbenézett az égbolton, szólni akart Erine-hez.

- Megpróbálom még egyszer! – mondta fennhangon.

Környezete elhomályosult... megjelentek körülötte a lebegő színes kristályok, s ő ismét zuhanni kezdett örvényükben...

Lina íróasztala előtti székén találta magát.

Meghallotta az előszobából az erszény súrlódását.

Linát hirtelen ötlet szállta meg: kirohant a konyhába, felkapott egy tiszta kést és elvágta saját karját.

A fájdalomtól feljajdult. Azonnal kiáltott az előszoba felé:

- Papa, vérzek!

Papa útrakészen lépett be a konyhába. Rámeredt Linára.

Gyorsan összeszedte magát, az egyik fiókból tiszta konyharuhákat vett elő, s kötést tett Lina karjára.

Lesütötte szemeit, s gondolkozott. Végül komoran, távoli tekintettel szólalt meg:

- Elkísérlek a kórházba.

Linában feléledt a remény.

Mikor kiléptek a bejárati ajtón, Papa sietős tempót diktált, pedig a kórház csak néhány utcányira volt. Egyértelműen távoli gond nyomasztotta... végül meglátták a kórház háromszintes, lépcsőzetes tetőteraszokkal ellátott épületét.

Az orvosok megvizsgálták Lina karját, Papa egyre inkább elkomorult. Fertőtlenítőszerrel és kötést tettek a vágásra. Végül Papa elszántan szólt Linához.

- Agnes asszony minden nap rád néz majd, ahogy megbeszéljük. Indulj haza. Nekem sürgősen tovább kell mennem. Érted.

Elindultak a kórház kijárata felé.

Lina meglátta maga mellett Erine-t. Az asszony komolyan őrá nézett.

- Próbálkozz tovább! Még sok lehetőség van!

Lina üveges szemmel gondolkozott.

- Nem fogsz nyugodni, amíg minden lehetőséget ki nem próbáltál.

Lina szemei fellángoltak, a benne felmerülő ötlet önbizalommal töltötte el. Elszántan bólintott.

Miután átzuhant a kristályokon, rögtön kiment az előszobába.

Ránézett az idős emberre... mély levegőt vett, s rögtön a tárgyra tért:

- Papa... tudok az Idő Népéről. Ha most mész, meghalsz, és kudarcot vall küldetésed.

Papa döbbenetesen nézett rá. Végül türelmesen szólt:

- Ha tudsz róluk, akkor tudod, hogy később is beavatkozhatnak az időbe, így sikerre juttatják küldetésem. Ne aggódj! Várj meg itt.

Lina látta, amint Papa felveszi erszényét és sírva összeomlott.

- *Ne add fel!* – hallotta Erine hangját.

Lina hirtelen ötlettől vezérelve kirohant az utcára, és a bejárati ajtót rázárta Papára.

Fél perc múlva kinyílt a házuk utcára néző ablaka: Papa kiugrott rajta, s elrohant, a sarkon befordulva eltűnt Lina szeme elől.

Az utcán megjelent Erine és a kereszteződés felé mutatott.

Lina könnyes szemmel rákiáltott:

- Hagyja abba! Egyértelmű: a lehetőségeim száma végtelen, míg az eredmény csak kudarccal végződhet! Nem tehettem semmit!

Erine bólintott.

- Ezért mondom: ne hibáztasd magad.

* * *

Beköszöntött az éjszaka. Mindannyian lefeküdtek, az Erine kunyhójában összeállított szalmaágyakra.

Lina a sötét szobában fekvé emlékezett: sokáig rágták a kérdések, mit tehetett volna, hogy elkerülje Papa távozását. De be kell ismernie: életének az a része véget ért, s ez független attól, hogyan teljesített. Most új helyzetében kell helytállnia, Papa is ezt kívánja.

Könnyes szemmel, de megnyugodva aludt el.

Másnap reggel Erine fellelkesülten szólt társaihoz:

- Egyetlen helyet érdemes körbejárnunk: a mutánsok falvait. Ők nem érintkeznek a közönséges emberekkel. Sok törzs gátlástalanul rátámad a falusiakra, amiért őseik elzavarták őket éhenhalni. Én tanítottam a mutánsokat is, s rátaláltam egy főzetre, amitől csápjaik megszűnnek mérgezőek lenni. Ha Gareth-ék eljutottak egy barátságos mutánsok által lakott faluba, nem biztos, hogy tovább vándorolnak.

Veszélynek tesszük ki magunkat, ha a mutánsok területére utazunk. Ismernek engem, de sok törzs továbbra se lett barátságos.

Clyde emlékeit elárasztották a plébános tanításai, amikor Gareth még elrángatta templomba.

Az idegenekkel beszélve megtalálhatjuk, mi káros és mi segíti őket, attól még, hogy más a kultúrájuk.

Az olyan általánosságok, mint az ételhet szükséges mezőgazdaság, a szerelem, az utódnevelés valamilyen szinten hasonlóak. Együttműködhetünk, ha ezt egyik fél se teszi lehetetlenné felszínes szerepekkel és képzelt elméletekkel.

Rasszizmus, ha azt mondom valakiről, származása miatt erkölcsileg vagy értelmileg alacsonyabb szintet érhet csak el. Az nem rasszizmus, ha megnézem, egy népcsoport mekkora része él bűnözésből. Ha ez az arány eltér, annak történelmi, valamint neveltetési oka van. Józanul szemlélve pontosan arra jutok, hogy szükség van a képzésükre, járhasanak építő társaságokba és a rendfenntartás is érje el őket: a tisztességes munka mellett ne szerezzenek további pénzt ártatlanoktól lopva. Minden ember tökéletlen, ezért a fegyelmezésre ugyanúgy szüksége van, mint a teljesítés lehetőségére. Az a fontos, hogy a tettet büntessük, ne az identitást. A kényszerből elkövetett bűnözést pedig szervezett segítségnyújtással kell felszámolni.

Clyde érezte, ahogy feltörik benne az elszántság.

- Meg kell mentenünk Gareth-et. Amint tudunk, induljunk a mutánsokhoz!

Erine-re nézett, s határozottan bólintott.

Lina rajongva nézett Clyde-ra, s megfogta kezét.

Az idős asszonyon mosoly jelent meg.

- Körbejárjuk az irántam barátságos falvakat. – szólt. – Indulhatunk.

Ivóvízzel és gyümölcsökkel felszerelve nekivágtak az óriási fákkal borított trópusi erdőnek. Erine szűk, alig használt ösvényeken vezette őket.

Maguk mögött hagyták a tengert, s a hegyek emelkedőin haladtak fölfelé.

Bárhonnan rájuk támadhatnak a mutánsok... de csak a rovaroktól zsongó aljnövényzetet látták mindenütt.

Állandóan próbáltak figyelni, de egyedül a stresszt érezték szünet nélkül: sokszor tempósan törtettek át az aljnövényzeten, nem tudtak folyamatosan körültekintően haladni.

Erine megállt, s feltartotta kezét. Társai felzárkóztak mögé s riadt figyelemmel néztek rá. Erine megszólalt: hangján együttérző elővigyázatosság hallatszott.

- Közeledünk az egyik mutáns faluhoz. Kövessetek szorosan és látni fogják, hogy velem vagytok!

Előre fordult, s fennhangon kiáltott:

- Erine vagyok! Társaimmal érkeztem hírekért!

Az aljnövényzet több helyen megzördült...

... s a bokrok közül ijgal felfegyverkezett emberek léptek elő. Szikár, ősz szakállú férfi vezette őket.

Fejükéről medúzázéhoz hasonló áttetsző, ragadó csápok nyújtóztak vízszintesen minden irányba.

Clyde-nak a csápokról égési sérülések jutottak eszébe... érezte, ahogy összeszorul a torka.

A fehér szakállú férfi megszólalt. Kimerült edzettség hallatszott szavain.

- Erine! Öröm látni téged! Megmentettünk két embert, akikre illik a leírás, amit társaid keresésekor adtál! Csendben kövessetek!

Megfordult, s vezetni kezdte faluja felé íjászeit és Erine csapatát.

Némán haladtak előre. *Clyde és Lina alig tudta fékmentartani türelmetlenségét.* Végül sátrakat láttak meg a növények fölé magasodni...

Az öreg harcos intett, s íjászeit bokrok mögé vonultak fedezékbe...

Tehát bízik Erine-ben annyira, hogy nem jelentünk veszélyt. – állapította meg Clyde – Alárendeltjei pedig megbíznak tapasztalatában.

A harcos bevezette Erine-éket a sátrak közé... embereket láttak meg maguk körül. *Mindegyikük fejéről vízszintesen kinőtt, áttetsző csápok hajladoztak.*

Egy mutáns se nyilvánult meg ellenségesen.

Erine-ék tekintetükkel türelmetlenül keresték Gareth-et, közben látták: az egyik sátnál két szövőszéken idősebb falusiak tanítanak fiatalokat ruhát készíteni... a sátrak között földre roskadt zsákok heverték, aljukban gyümölcsök sorakoztak.

Ennyi emberre ez kevés élelem. – állapította meg Clyde.

Az öreg harcos céltudatosan átvágott a sátrak között, Erine-ék követték.

Az ösvény egy fűzfa tövében felhúzott sátorhoz vezetett, a fűzfa gyökerein ült *Olivier!* ... Gareth mellette feküdt egy szalmaágyon, Olivier és egy fiatal mutáns lány őrizte.

Clyde intett kezeivel, Olivier visszaintett, s mondott valamit a fiatal lánynak.

Gareth megmozdult, őrzői azonnal fölé hajoltak.

Clyde-ék melléjük értek. Látták: Gareth kezén és nyakán elszíneződött seb éktelenkedik.

- Hatástalanítottuk a vad mutánsok mérgét. – szólalt meg a fiatal lány. Hangvétele teljesen természetes volt. – Sebei most már gond nélkül begyógyulnak.

Clyde-ból feltört a kérdés.

- Hogyhogy Gareth sérült meg?

Olivier-re nézett.

A kincsvadász alig hallhatóan válaszolt.

- Az övére akasztott láncostor olyan fegyver, amit a mutánsok felismernek. Őt támadták meg. Pisztolyom lövéseivel zavartam el őket.

Linában emlékkép tört elő: a közgazdasági iskolában tanára kifejti saját életszemléletét.

„Mindenkinek megvannak tetteire az okai. Senkit nem ítélnünk el.”

„Persze, ezért nem kell se tanulnia, se törekednie a harmóniára. – állapította azonnal meg magában gúnyosan Lina. – Mintha akinek elvei vannak, csak kegyetlen lehetne. Aki meg relativistaként megérti, hogy minden terror jogos, az együttérző??”

Ismét Gareth-et látta maga előtt.

A fiú Erine-hez fordult, szemeiben elszánt tűz égett.

Kimerülten szólt:

- El kell kapnunk Kaine-t, mielőtt először belép az Időviharba! Akkor eltöröljük az összes pusztítását!

Erine reményvesztetten szólt:

- Évszázadokra vagyunk a következő fókuszált energiától. Kaine győzött. Itt fogjuk leélni életünket.

Lina társaira nézett... habozott: ők az idősebbek, de új tudást szerzett... tartozik nekik annyival, hogy elmondja.

- Tegnap éjjel azt álmondtam, Kaine visszautazott az időben és megölt minket. Ezáltal eltérítette a történelem folyását. Senki nem tudta megállítani, s az ókortól kiépítette zsarnokságát.

Élénken fókuszálni kezdett távolra.

- Én éreztem valamit, amíg az Időviharban utaztunk. Négyünket próbáltam együtt tartani, de Erine már hamarabb elszakadt tőlünk. Ő tényleg 10 évvel korábban esett ki az Időviharból. Erine és én is úgy éreztük, Erine fegyveresei tovább siklanak a távoli jövőbe.

Enyhén megrázta fejét, szilárd meggyőződés hallatszott hangján:

- Szerintem tudom irányítani, merre haladjunk az Időviharban. Ha új időhasadás nyílik, Kaine után kell indulnunk. Mikor az Idő Népe által indított idővihar beleütközött a Zsarnok útjába, a Zsarnok jövőbeli laboratóriumából kiindulva is pusztítást okozott. Mindkét pusztulást el kell törölniük azzal, hogy előretuazzunk Kaine laboratóriumába, és meggátoljuk, hogy útnak induljon.

Társai elgondolkozva hallgattak.

Erine megértő mosollyal Linára nézett.

- Az Idő Népének leszármazottja vagy, akár csak én. De fiatal vagy, így van esély rá, hogy tényleg kifejlődik érzéked az időutazás irányításához.

Rideg erőfeszítés jelent szavaiban.

- Csak Kaine tudna időhasadást nyitni a világunkra, de a Zsarnok ezzel kockára tenné uralmát: esélytelen, hogy visszajönne megölni minket.

Hangján hallatszott: megveti ellenségüket.

* * *

A Világ Zsarnoka a hegycsúcson magasodó Zigguratja tetejéről elégedetten nézett le birtokaira... szolgálai roskadozva hordták fel az ellátmányt a hegyre vezető kövezett úton.

Kíméletlen kárörömmel gondolt vissza az uralma kiépítésekor végrehajtott gyilkosságokra. Az első hármát személyesen követte el: a két nyomozó és a lány megölését.

De még nem ural mindent, továbbra is veszélyben van. A korábbi idősíkon Clyde-ék életben maradtak. A távoli jövőben pedig megtámadják őt. Meg kell ölnie őket, mielőtt megtalálják a módját, hogy időhasadást nyissanak a történelemben visszavezető Időviharra.

Emlékezett arra, hogyan irtotta ki a médiumokat: rácsatlakozott elméjükre, s látta, amit azok szemeikkel láttak. Ezért tudta, hová küldje bérgyilkosait. A fiatalabbakat le tudta bénítani elméjével... s a nyomozók által nevelt lány még szinte gyerek! Át tudja venni teste fölött az irányítást.

Visszaindult laboratóriumába, hogy átlépjen a parancsára folyamatosan nyitva tartott Időhasadáson.

Börtön

Clyde-ék körül folyamatosan mozogtak a fűzfa ágainak árnyékai.

Gareth felült a szalmaágyon, majd óvatosan felállt. Arca felderült.

- Nem szédülök! – szólalt meg lelkesen.

Lina szemei kitágultak.

A hegyvonulat jelent meg szemei előtt, amit megmásztak... de csúcsai fordított sorrendben tornyosultak.

Két csúcs között pedig fényessé vált a levegő, s a jelenség szélvihart szabadított a tájra.

A fák lombjai Lina fölött suhogni kezdtek... mindannyian felnéztek, s látták: viharos erejű szél tépi a fák tetejét.

- Figyeljétek! – Lina hangja váratlanul komoly volt, s szünet nélkül koncentráció. – Úgy láttam, Időhasadás nyílt a hegyvonulat túloldalán. Szélvihar tör ki belőle.

Egymásra néztek...

- Kaine! – suttogta Erine alig hallhatóan.

Gareth fogai összeszorultak.

- Induljunk! – szólt.

Társai dühösen sóhajtottak, de tettekre szívesen felálltak. Erine-re néztek.

Az asszony bocsánatkérően megrázta fejét.

- Nem tudom, miket tett távollétünkben. Bármire számítanunk kell.

Elindult a sátrak között a hegygerinc felé kivezető ösvényen.

- Várjatok! – éles lányhang szólt hozzájuk: a Gareth-et ápoló fiatal lány.

Visszafordultak felé, de Clyde már ösztönösen nemet intett fejével.

A lány tapasztalatlan ártatlansággal nézett rájuk.

- Falunk egyre kevesebb élelemhez jut. Egy részünk hamarosan eltávozik, új települést alapítunk. Engedjétek, hogy veletek menjek, felderíteni a tájat!

Gareth lemondóan bólintott.

- Tartozunk neked, de az érdekeidet kell szolgálnunk. Harcba indulunk, s nem tervezünk visszatérni.

A lány élénk tekintettel fogadta be Gareth szavait.

- Veletek megyek. Ha a hegység túloldalán veszély jelent meg, azt falunknak is tudnia kell. Nem tudtok visszatartani.

Gareth rosszállóan megrázta fejét, de maga felé intett kezével.

A lány érdeklődve közéjük állt.

Olivier elszántan, belső méltósággal szólt.

- Selena, én visszakísérlek majd a faluba.

Komolyan a lányra nézett. Egyértelmű volt: elege lett Gareth-ék küldetéséből.

Erine vezetésével némán megindultak a hegygerinc felé.

Továbbra is számítaniuk kellett a vad mutánsok támadására, de már hatan voltak, felfegyverkezve. Ahogy haladtak fölfelé, a rovarok zsongó hangját egyre erősebben elnyomta a viharos szél zúgása... így kevésbé csaptak zajt, de ha mutánsok közelednek feléjük, azt is később veszik észre... nem zárhatták ki, hogy néhány falu harcosokat küld az orkán forrásának felderítésére.

Tengerhez hasonló morajlást hallottak meg... elértek a hegygerincig, féltek, hogy kövek zúdulnak a fejükre... átnéztek a sziklák csúcsain, s a túloldali völgy fái között fehéren fénylő tornádót láttak kavarni... ha Kaine vagy harcosai a közelben voltak, a fáktól továbbra se látták.

Erine óvatosan továbbhaladt a sziklák túloldalán leereszkedő ösvényen.

Időnként ránéztek egymásra, de szótlánul haladtak lefelé... szoros sorban haladtak, de így is alig hallják, ha valamelyiküknek baja esik...

Clyde szünet nélkül próbált figyelni az előtte haladó Linára... látta, amint Lina komorrá és átgondolttá válik... a lány alig nézett társaira, csak az előtte süllyedő ösvény szikláit figyelte.

Közelíteni kezdték az Időhasadást... sehol nem láttak harcosokat, se Kaine-t.

Végül megérkeztek a port kavarázó fényforrás mellé. Senki idegent nem láttak a fák között, hiába figyeltek minden irányba.

Gareth előrántotta láncostorát, s elszántan a fénylő Időhasadás felé fordult.

- Gareth, várj! – szólt Lina váratlanul komoran. – Fogjuk meg egymás kezeit!

Kinyújtotta karjait, s az időutazók kézenfogták egymást... Olivier is.

Tehát mégis elkötelezett Kaine megállítása mellett.

Olivier Selenához fordult. Feszülten, de tisztelettel szólt:

- Másik időbe megyünk, nem biztos, hogy vissza tudunk jönni. Térj vissza a faludba.

Selena keserűen mosolyogva nemet intett fejével.

Lina komor határozottsággal megindult, s belépett az Időviharba. Társait maga után húzta.

Olivier érezte, amint Selena hirtelen megragadja vállát...

Mindannyiukat csokoládészag vette körbe... a Világ különböző összefüggései között haladtak, Lina választotta ki útjukat... végül kiléptek

... egy kőfalakba zárt cellába!

Selena is köztük van! ... De azt se tudják, hova érkeztek.

Mindannyian Linához fordultak, útmutatásért... Lina döbbenetesen nézett körül.

- Hol vagyunk? – kérdezte élénk aggodalommal.

Clyde együttérző hangon, intenzív figyelemmel válaszolt.

- Nem tudod? Te vezettél ide az Időviharon át.

- Voltunk az Időviharonban? – Lina keserű tettekkészséggel körülnézett. – Arra emlékszem, hogy elértük a hegygerincet!

A plafon lyukain nagynyomású víz tört be.

Dermedten néztek egymásra.

...

...

Clyde előrántotta pisztolyát, és lövöldözni kezdett a falakra.

Az egyik lövedék lyukat ütött a kőfalba.

Már bokáig álltak a vízben.

Clyde odament a hézaghoz, s további lövéseket adott peremére.

A kövek hátraomlottak, s egy csőhálózatot láttak meg távolra vezetni.

Clyde lángoló szemekkel társaira nézett.

Már térdig állnak a vízben.

- Megyek előre, hátha utat kell még törnöm! Mindenki kövessen!

Mászni kezdett előre a csövekben, négy társa követte.

A cső felfelé vezetett tovább, fémlétra volt benne. Clyde fennhangon szólt:

- *Mindig felfelé vezető csövet választok.* – hangját eltorzította a visszhang. – *Kövessetek!*

Visszanézett társaira: Linát Selena követte riadt tekintettel, őt Olivier, s Gareth zárta a sort.

Másztak fölfelé a létrán... *zubogva tört be alattuk a víz.*

Selena tudta: ha nem jön Olivierrel, most nem lenne életveszélyben. De csak így tudja felfedezni, mi fenyegeti faluját. ... Csak remélhetik, hogy nem futnak zsákutcába.

Clyde kimászott egy vízszintes fém lapra, s továbblépett a következő fémlétrához... felnézett, s *napsütés vakította el!*

Ránézett a létra fém fokaira, s elmosolyodott.

- *Mindjárt kint vagyunk!*

Hallotta a többieket mászni maga mögött, s folytatta útját felfelé... végül elérkezett a cső pereméig...
növényekkel gyéren borított, trópusi tájat látott meg maga körül.

A cső peremét senki nem őrizte.

Clyde kimászott, s visszanézett a csőbe: hallotta a víz zubogását, s látta Linát és társait: karjaikat a fémrudakba verve, sietve másztak.

Vissza kell mennem a többiekért, akármekkora a vész!

Behajolt a csőbe, kinyújtotta kezét Lináért, és kihúzta a lányt. Majd mindketten kezüket nyújtották Selenának.

Végül Olivier-t és Gareth-et is kiemelték.

Tanácsstalanul néztek körül a köves pusztában. Körülöttük dombok emelkedtek. A távolban hegyeket láttak, de egyik irányban se láttak települést, se vízpartot.

- Szerintem Kaine uralma alá érkeztünk. – szólt Lina kimerülten. – Van bárkinek más gyanúja?

Mindannyian halványan megrázták fejüket.

... A Világ Ura nem érezte eltűnni a lány jelenlétét az univerzumból: sőt, érezte, amint szétárad benne a megnyugvás! Tudta, ez mit jelent: a nyomozók megmenekültek. Elküldi légióit, hogy levadásszák őket.

Lina ösztönösen keletre mutatott. Mikor megszólalt, hangja halk volt a döbbenettől.

- Arra induljunk. – önmaga se értette, mire alapozza szavait.

Társai döbbenettel néztek Linára, s alázatosan bólintottak. Olivier előrelépett, körbenézett, s tettekre szívesen vezetni kezdte társait. Selena nyomban utánaindult.

Társai látták: figyelmét csak az köti le, hogy lépést tartson Olivier-rel.

Olivier előre szólt neki: ha ezt a veszélyt felkutatja, nem biztos, hogy visszatérhet falujába. Mégis beléjük akaszkodott. Most már nem szidhatják le: a veszély elhárítására kell figyelniük, s őt se zavarhatják ebben.

Gareth komoran megcsóválta fejét, s keze intésével maga elé engedte Linát. Ő és öccse maradtak a sor végén, védeni társaikat.

Haladtak előre a fákkal ritkásan teleszórt, köves tájon. Nemsokára egy szórt kövekkel borított úthoz értek.

Szavak nélkül Linára emelték tekintetüket.

A lány lassan balra mutatott... nem értette, mi vezetési mozdulatait.

Követni kezdték az utat. Dombos tájon haladtak át.

Gareth fogai összeszorultak. Remélte, hogy Kaine nem vezeti meg Lina érzékeit.

Magukkal szemben homályos foltot láttak meg a látóhatáron.

Olivier vad keserőséggel megszorította pisztolyait. A homályos folt egyre nagyobbak tűnt, ahogy közeledtek hozzá. Egyértelművé vált, hogy mélyedés felé tartanak. Meghallották: kopácsolás hangja szűrődik ki belőle.

Elértek a szélére, s egy *kőfejtőt láttak meg.*

Páncélos katonák felügyelték a munkát, a bányászokra nézve Clyde-ék úgy érezték, éhség tör rájuk.

Kaine rabszolgái. – állapította meg magában Gareth. - Zarándokok vagyunk egy szentségtelen földön.

Most mindenki láthatta őket, a katonák egyelőre a rabszolgákat figyelték... a kőfejtő túloldala lépcsőzetes volt, s agyagvaskók álltak rajta: a bányászok házai.

- Vissza kell fordulnunk! – tört ki Gareth komoran. Nem várta meg társait, eltávolodott a kőfejtő szélétől. Visszanézett rájuk, tekintete lángolt. Intett kezével, társai feszülten megindultak felé.

Megvárta őket, s vezetni kezdett visszafelé az úton. Olivier előretört, pisztolyaival kezében. Selena társai között haladt, riadtan figyelt minden irányba.

Clyde arra gondolt, szembesítenie kell Linát: lehet, hogy Kaine vezeti megérzéseit. ... Türelmesen akarta megfogalmazni.

- Lina... - Gareth érdes hanggal megelőzte. – Nem bízhatunk ösztöneidben. Kaine egyszer már az uralma alá vont.

Lina gondterhelten nemet intett fejével...

A börtönbe érkezést valóban nem én választottam...

...nem tudta, hogyan tájékozódjon biztosan.

Fém talpak trappolása hallatszott előttük az útról!

De a dombtető miatt nem látták, kik közelednek!

Szétnéztek, de csak apró kövek voltak körülöttük. Nem volt hova bújniuk.

Hátulról is zajt hallottak: rongyokba burkolt rabszolga rohant feléjük!

Hány rokonát végzik ki emiatt? – suhant át Lina agyán, de remegni kezdett. - Eljöttek értünk Kaine páncélosai, hogy megöljenek!

Fényes légionáriusok jelentek meg a dombtetőn.

Clyde előtt lepergett élete.

Olivier elszántan nézte a csapatot, fegyvereit mozdulatlanul tartotta a zsebében. Láta: nyolc légionárius előttük nyit alakzatot, kardjaikat már megszorították.

Mindjárt rohamoznak...

Meglátta a páncélok hézagait... előrántotta revolvereit és lőni kezdte őket.

Fülsüketítő dörrenések visszhangzottak a dombokról, a páncélosok a földre rogytak, néhány golyó becsapódása fémesen csengett...

A maradék két páncélos futni kezdett feléjük, de Olivier eltalálta fejüket...

s ők is a földre roskadtak.

Csendben álltak a pusztában szétterjedt dörrenések forrásánál... vérszagot éreztek, s páncélos holttestek heverték körülöttük.

Hátulról sietve botorkáló lépteket hallottak, Gareth rémülten megfordult, megragadta láncostorát... a rongyokba burkolt szökevény megtorpant. Döbbenet, némán nézett Olivierre.

- Hú! – szólt halkán, de tettekrelesen. – Ilyen robbanópora még a légióknak sincs... meg tudják tanítani az elkészítését?

Erine lángoló tekintettel ránézett: szemein látszott, hogy mérlegel.

- Igen. – mondta harsányan.

Társai egymásra néztek... tudták, mi lesz ennek a következménye.

- Tudja, merre van a Zsarnok? – Olivier úriás hangon, de megvető undorral szólt. – Mi a Birodalmán kívülről érkezünk, hiába hirdeti, hogy az egész világot uralja.

A rabszolga szemeiben remény csillant.

Lehet, nem is uralja az egész világot, csak titkolták előlünk!

Lelkesen Olivier-re nézett, s bújkáló mosollyal szólt.

- Kaine, aki istennek hirdeti magát, a szomszéd megyéből kormányoz. Kevés ór felügyeli sok rabszolgáját, a robbanóporral legyőzhetjük őket. Menekülni akartam, mert rokonom szökéséért mindannyiunkat kivégeznek. De most visszamehetünk megmenteni mindannyiukat.

Erine komoran megrázta a fejét.

- Elérjük az agyagházakat az őroket megkerülve?

A rongyokba burkolt alak barátságosan bólintott.

- Esténként túl fáradtak vagyunk, hogy rohanva szökjünk, ezért gyér az őrség a kőfejtő határán. De végigjárják házainkat: a mutánsok ezért mindig időben hátraszöknek, egyszerűen velük kell visszatérnünk.

Erine gondolatai megindultak: mutánsok?

Távolságtartó mérlegeléssel ránézett a szökevényre.

- Hány ór őrzi a kőfejtőt?

- Talán ötven. Ha megöljük őket, miénk az összes kőzet! Ha jó alapanyag, nagymennyiségben készíthetünk robbanóport!

Erine társaira nézett.

Gareth komor figyelemmel bólintott. Majd eszébe jutott, hogy meg kell várnia társai véleményét is.

Clyde szintén bólintott... s megfogta Lina kezét.

Selena csodálattal nézett a rongyos alakra... remegő hangon kérdezte:

- Hogy hívnak?

A szökevény lesütötte szemeit.

- Alfréd. Egyes rokonaink élete állandóan veszélyben van: a Zsarnok kétezer éve került uralomra, azóta születnek mutánsok minden faluban. Csápos a fejük, ezt nem tudják elrejteni. A légióknak parancsuk van, hogy irtsák őket, ezért születésük óta rejtőzködniük kell, s nem segíthetnek élelmet termelni. Emiatt kevés az élelmünk. De a légionáriusok családjába ugyanígy születnek mutánsok, ezért csak komolytalanul nézik át házainkat: rokonaink a hátsó ablakokon időben elszökhetnek.

Lina elkomorult, undort érzett: Kaine tehát Időhasadással tartja fenn Zsarnokságát. Ez hozza létre a mutációkat. Ezen az áron szerez örök életet. Mégis irtja a sérülteket.

Mit gondol ez a gazember senki?! ... Valószínűleg ezt: „Megtehetem büntetlenül. Tehát meg is teszem.”

Alfréd reménytelten eltelve, de megviselten folytatta beszédét:

- A rosszakarók bármikor feljelenthetik mutánsokat rejtegető szomszédaikat, az ő bűjtetésükért nyilvános kivégzés jár. Ettől még a lakosok nem taszítják ki rokonaikat. A mutánsok idegennek vallják magukat, ha a légiók rájuk találnak. Általában azt hazudják, csak élelemért mentek a házba. Ezzel védik rokonaikat.

A közönséges légionáriusok és tizedeseik a köznépből emelkedtek ki. Általában alig nyomoznak, s hagyják a mutánsokat elmenekülni. Ezzel egymás családját is védik. A Világ Ura nem küldi elit légióit razziázni, valószínűleg a sérülteket nem tartja uralmát veszélyeztetőnek.

Ha egyértelművé tesszük, hogy a robbanópor legyőzi a légiókat, a páncélosok is mellénk állnak. A rendet akarják fenntartani, de Kaine igazságtalanságaitól megszabadulnának.

Gareth-ben felvillant: Mutánsokat védő légionáriusokat öltem meg? ... Szembe kellett néznie vele: ezt akkor még nem tudhattam. A légiókat pedig csak páncélosok lelövésével tudjuk magunk mellé állítani.

Alfréd kelleetlen megvetéssel folytatta:

- A Zsarnok Istennek hirdeti magát, mert nem öregszik évezredek óta. De soha nem okozott természeti csapást. A legtöbben azt gondolják, csak az örök életre talált megoldást. Tehát elég magányossá tennünk és elzárunk.

Lina elővigyázatosan megszólalt:

- Sejttem, hogyan tesz szert örök életre. Energiakapuból táplálja szervezetét. Ha ettől megfosztjuk, őt is meg lehet ölni.

Sötétedni kezdett körülöttük. Alfréd visszafordult a kőfejtő felé. Barátságos hangon, őszinte támogatással szólt:

- Most már vissza tudunk lopózni a faluba. Reggelre miénk lesz a kőfejtő.

Erine odalépett mellé. Komoly figyelemmel szólt:

- El kell mondanod, milyen köveket bányásztok.

A Zsarnok Emberei

Körütekintően haladtak a kőfejtő felé. Alkonyodott. Alfréd halkán beszámolt Erine-nek a kitermelt ércekről... Erine szemei fellángoltak.

Az izgalomtól remegő hangon szólt.

- Kaine nem tud robbanóport csinálni, pedig ebből az alapanyagból szétzúzhatjuk az egész hadseregét.

A mélyedés közelébe értek. Alfrédre félelem tört rá.

- Némán kövessetek. – szólt rekedten.

Elérkeztek a bánya széléig. A szemközti falut fáklyák világították ki.

Őrök röhögését és emberek sírását hallották... a fáklyák között fém páncélok csillantak.

Linán félelem söpört át... ezt undor váltotta fel, s utána már megválaszthatta érzelmeit: megvetéssel figyelte a falut.

Ezek a bűnöző lelkű örök. Társaikat is megfélemlítik.

Kaine tényleg ilyen arrogáns, erkölcsöt nem ismerő zsarnokokkal tart rendet? Ha ezekre építi hatalmát, saját emberei fogják megdönteni.

Sokkal többen védik az olyan államot, ahol méltósággal élnek és megoszthatják ötleteiket. A Zsarnok töredékére csökkentette az általa elérhető tudást: úszítja követőit, s később belőlük lesznek a vezetők. Látszik: nem védi hosszútávon az emberiséget. ... Ha biztosítani akarná a jövőt, szellemileg egyenrangúvá emelné embertársait, így segíthetnek a veszélyeket feltérképezni.

Alfréd vezetni kezdte őket a sötétben a fáklyák lobogását visszatükröző agyagházak felé... elérkeztek a falu közelébe.

Elhaladtak egy fekete bokor mellett... suttogtak benne.

- Túl kevés a családom étele. Tényleg föladom magam.

Dühtől sziszegett egy másik hang:

- Fontosabb vagy nekik, mint az étel!

... Gareth-ék lesulytottan haladtak tovább a falu felé. Csak remélték, hogy Alfréd elég rutinosan vezeti őket.

A házak közül gyerekhang kiáltott:

- Csak bemenekültem hozzájuk! Nem ismerem őket!

Megálltak az agyagház falánál és belestek a remegő fénnel megvilágított utcára:

két szülőt és egy gyereket láttak meg katonák által leteperve, mindannyiuk nyakához kardélt szegeztek.

A gyerek fejről áttetsző csápok nyújtóztak elfelé.

Oliviert elfutotta a pulykaméreg.

Hány lőszerelem van még? Túl kevés az összes katonához.

... Egy vörös fejdíszű, csillogó páncélos parancsnok lépett a helyszínre. Gúnyosan lassú úriassággal mozgott, de folyamatosan figyelte környezetét.

Olivier a lakosokat sakkban tartó légionáriusokat figyelte: arcukon távolságtartó undor látszott... és kényszer!

A sötétben érezte: Lina remeg mellette.

Gyanúja bizonytalan, de ez az egyetlen esélye.

Belépett az utcára, *megcélozta a parancsnok fejét, s lőtt!*

A sisak dörrenve behorpadt, s a páncélos elterült a földön.

A katonák döbbenet néztek Olivierre, időnként az általuk lefogottakra pillantottak...

Olivier tudta: beszélnie kell.

Komor egyhangúsággal szólalt meg.

- Ezzel a robbanóporral esélyünk van legyőzni a zsarnokot. Mondjátok el mindenkinek, aki elzavarná!

A páncélosok keservesen kételkedve néztek Olivierre... nem tudták, mennyi van nála.

- Az ércekből rengeteg cserépnit tudunk készíteni. Most kell döntenetek.

Jelzésül megmarkolta pisztolyait, de uralkodott magán. Nem emelte rájuk.

A katonák egymásra néztek és némán bólintottak.

Elengedték a lakosokat, de azok keserű dühvel néztek vissza rájuk.

Gareth határozottan előlépett.

- Együtt kell működnünk! A Zsarnok az ellenségünk, aki egymás ellen fordított!

Erine lazán feltette kezét.

- Amelyikőtök tud, vezessen a felhalmozott ércekhez. Elkészítem a robbanó cserepeket.

Az egyik katona tisztelettel bólintott.

- Kövessen! – s tempósan elindult a falu keleti széle felé.

Erine komor figyelemmel követte. Gareth és Olivier pisztolyokat feltartva a nyomába szegődtek.

Selena és Lina Clyde mellett maradt.

Clyde érezte: mindketten remegnek.

Megfogta kezüket.

- Védelek titeket. – komoly elkötelezettség szólt belőle.

Lina határozottan felé fordult, belekarolt és *megcsókolta!*

Döbbenet néztek egymásra. Remegtek... de ezúttal a boldogságtól!

Clyde tisztelettel bólintott s mosolyogva szólt:

- Mindig veled maradok.

Lina lelkesen nekihajtotta fejét.

Fémedények kongását hallották! Az utcán kiáltások hallatszottak:

- Elbújni! Páncélosok!

Az utca végében sisakokat láttak meg csillogni a fáklyafényben... *ezúttal a falu széle felől közeledtek!*

Clyde kézenfogta a lányokat, s menekülni kezdtek a főtér felé...

... ahonnan kőfejtő szerszámokkal felfegyverkezett, köveket markoló falusiak közeledtek dühödten!

Nem menekülhetünk tovább!

Mindjárt beéri őket a tömeg.

Támadnunk kell, vagy a gyávák közé sorolnak!

Megszorította a lányok kezét, s visszahúzta őket.

Mindketten ránéztek: riadt szemükön látszott: értik helyzetüket.

Clyde sebzett tekintettel körülnézett, s az egyik tornácon két nagy lábást látott meg!

Hirtelen indulattal elvette mindkettőt, s a lányoknak adta.

- Használjátok pajzsként! – kiáltotta.

A tömeg elérte őket és sodorni kezdte az alakzatban vonuló légió felé! ... Clyde szorította mindkét lány kezét ... a vonuló tömeg leverte a tornácok tárgyait, s újabb fegyvereket vett magához... A légió elért egy kereszteződést és kiépítette a védekezőállást...

Bal oldalról másik légió közeledett!

A katonák hangja harsányan vágott: „A Mutánsokért, a Népért!”

Nekirontottak a kereszteződésben álló csapatnak... fémes csattanások és dulakodás zaja hallatszott... a tömeg a kereszteződéshez ért. Köveiket dobásra készen tartották, de nem tudták, kiket célozzanak.

Végül már csak a balról érkezett csapat egyharmada állt.

A lakosok farkasszemet néztek velük.

Első sorukból éles, edzett férfihang harsant fel:

- Kaine légionáriusai vagytok! Megfizettek a testvéreinkért!

Az egyik katona megmozdult.

- Veletek vagyunk!

Clyde ösztönösen előrelépett volna, de érezte, amint a lányok fogják kezeit... megszorította őket és a föld felé húzva jelezte: egyhelyben maradnak.

Látta a tömeg arcán: sokévnnyi sérelmet torolnának meg, de értik: a katonák is szenvedtek az elnyomástól.

A jobbra vezető utcáról robbanások dörrentek és szétszóródó cserepek éles hangja hallatszott!

Clyde meghallotta Gareth hangját, bátyja háborogva kiabált:

- Akartok elegenden lenni a Zsarnok légiói ellen? Akkor ezeket a robbanócserepeket hajítsátok nekik, ne egymást irtsátok! Egy rakás ilyet készítünk! INDULÁS A CSATÁBA!

Lábak dobogtak, a légionáriusok lelkesen indultak Gareth után...

A tömeg első sorából az edzett férfihang kiáltott:

- Kövessetek!

A felfegyverkezett lakosok megindultak... Clyde-ék velük sodródtak.

Sietnünk kell, vagy letaposnak minket!

Előttük a légionáriusok mohón felszedték a cserepeket... a lakosok magukhoz vették a tornácokra halmozott kemény tárgyakat.

Clyde igyekezett Gareth után, de nem látta őt... belehasított a félelem: Nem hallom a hangját! ... De nem is ordít fájdalmasan.

Érezte Lina kezeit: őt nem hagyhatja el. Gareth tud vigyázni magára. Felkészülten mérlegel és harcol.

Néhányan felugrottak a tornácokra, s zsákokból almát szedtek elő... majd lebuktak a zsákok mögé. Valószínűleg menekülni készülnek a faluból.

Szemből újabb légió közeledett!

- A Mutánsokért, a Népért!

A tömeget vezető páncélos csapat lelassított. A lakosok gyalogolva felzárkóztak.

A két légió keveredni kezdett.

- KAINÉRT!

A légionáriusok előrántották szablyáikat, s lesulytottak a népet védőkre... a földre roskadók összetörték a robbanó cserepeket, nagy körben elpusztítva maguk körül mindenkit... a nép köveket dobott a páncélosokra, megsűrítve a cserepek robbanását...

Clyde lerántotta a lányokat magával a földre...

Csak el ne tapossanak minket!

Kúszva vezetni kezdte őket az egyik tornác felé... már egyetlen páncélos se mozgott.

- A Főtérre! – kiáltotta egy erős hang.

A tömeg megindult... Clyde azonnal felrántotta a lányokat, s ismét sodródtak a rohanókkal... mellettük dühtől megvadult, gyilkos bosszút megvalósító lakosok törtek előre bányászcsákánnyal a kezükben...

Elértek a főtérhez... előremeredő karókkal megerősített barikádok állták útjukat!

A tömeg megtorpant.

A barikádok mögül idős férfihang kiáltott... jóindulat és átgondolt határozottság érződött rajta:

- Itt készítjük a robbanó cserepeket! Gyertek be fegyelmezetten segíteni, és mindannyian túléljük a Zsarnokhoz hűek támadását! A páncélosok védik a kijáratokat, nektek a tér közepén kell segíteni! Gyalogoljatok, és beengedünk titeket!

A tömeg elejéről az erős férfihang kiáltott:

- NYUGALOM! ... Segítenek nekünk! Robbanó cserepeket készítünk, és elüldözzük a Zsarnok Embereit! Minden lázadó a bajtársunk, a páncélos is!

A tömeg élesen figyelt, de már kimerült volt... Clyde hallotta: mindenki liheg körülöttük.

Az idős férfihang szólt:

- Barikádot megnyitni!

A karók félrehúzódtak... a tömeg vonulni kezdett a főtérre...

Clyde meglátta: a tér közepén piacon használatos pultok álltak kifosztva... két helyen páncélosok tömörültek a pultok köré.

Egy aranypáncélt viselő nagydarab, szakállas parancsnok sietett a tér közepe felé, s felállt az egyik pultra.

A lakosok némán megálltak. Riadtan figyelték a páncélost: nem tudták, mire ad utasítást. Kezükben köveket fogtak, s szétnéztek.

Körülöttük légionáriusok álltak a barikádokon.

Az aranypáncélos hadvezér határozottan szólt:

- Aki köveket akar dobálni a barikádok mögül, menjen a barikádokhoz! A többiek az élelmet és a robbanócserepeket szállítják a barikádok őrzőihöz!

A lakosok megnyugodtak. Leeresztették fegyvereiket.

Clyde-ot aggóató tettekkésztség árasztotta el:

Most már látnom kell Gareth-et! Azonnal meg kell találnom!

A lányokat vezetve lassan közelíteni kezdett a páncélosok által védett pultokhoz... a pultokon kőporokat keverték!

Erine és Olivier pultok belső oldalán állt. Kimerülten beszéltek taréjos sisakú parancsnokokkal... Gareth is köztük volt!

A nap pirkadni kezdett.

* * *

Clyde nem gyorsított: megszorította Lina és Selena kezét, s óvatosan közelíteni kezdte a páncélosokkal körbevett társaságot.

Erine meglátta őket, s szeme fáradtan felragyogott. Lazán intett kezével.

Clyde-ék beléptek a páncélosok közé. Az arany páncélos parancsnok Erine-hez beszélt.

- Két órája nem kaptunk jelentést összecsapásokról. Minden csapatunk rendszeresen jelent. Reggelre átfésülik a kőfejtőt, s ha nem ütköztek ellenségbe, tudni fogjuk, hogy az egész mélyedést biztosítottuk.

Clyde jóindulatúan a két lányhoz fordult.

- Aludjatok pár órát, amíg tudtok. Most védett helyen vagyunk... én magam vigyázok rátok.

Lina és Selena bólintottak, s nekidőltek a pultok tövében felállított zsákoknak.

Clyde az eget figyelte. Bármely éles hang jelenthette: halálos veszély közeledik.

Pokollá vált számára a várakozás.

... Erine tovább készítette a robbanó cserepeket. Fallal választotta el közepüket, s eltérő port tett a két rekeszbe: csak a cserepek széttörésekor értek egymáshoz, s azonnal robbantak.

Véglegesen lezárta az összes cserepet: az összes forradalmár között elterjesztette, hogy már a kinyitástól felrobbannak.

Szabályok a tisztességes együttélésre

Lina korán reggel ébredt. Selena még aludt mellette. Clyde álmosan ült fölöttük a piaci pulton.

Lina felállt, támogatóan megfogta a fiú vállát, és rámosolygott.

- Aludj, Clyde. Most figyelek én.

Clyde álmosan ránézett... s hálásan bólintott. Lefeküdt a zsákra.

... Éles fényre nyitotta ki a szemét. Selena mellette aludt. Lina a pulton ült felettük. A nap állása alapján 9-10 óra lehetett.

Látta, hogy a szomszéd pultnál társai és páncélosok gyűltek össze.

Felállt, kezét barátságosan Lina vállára tette, majd lassan Gareth felé indult. *Érezte, hogy lány mozog mellette: Lina vele tartott!*

... most nem kell aggódnunk Selena miatt. Végülis az egész tábor védi.

Bátyja rátekintett, s intett kezével. Clyde beállt körükbe. Lina Clyde mellé lépett, a légionáriusok komoran figyelték.

Nem tiltakoztak: Gareth hívta közéjük. Ráadásul a forradalmat kirobbantók idegen öltözékét hordja. Fiatal, de szerepe van közöttük.

- Az elkövetkező napokról beszélünk. – Gareth harsány hangja a szokottnál is közvetlenebb volt. - Megbeszéljük a főbb irányokat és vezetőt választunk. Annyi biztos, hogy a holttesteket el kell égetnünk... tartós védelmet kell kiépítenünk a kőfejtő köré, és kereskednünk kell a földművelő falvakkal. Gyorsan meg kell győznünk a kőfejtő szomszédait, hogy legyőzzük Kaine-t. Csak így terjedhet forradalmunk.

Olivier türelmetlen idegességgel közbeszólt:

- Nem szabadíthatunk új zsarnokokat a világra! Mi is majdnem kifordultunk magunkból.

Tekintete komorrá, céltudatosná vált. Visszaemlékezett valamire, amin korábban mélyen gondolkodott. Megszólt, s szavain érződött megrendültsége:

- Az emberek el voltak vágva az igazságos szervezés filozófiáitól. Megírom a civilizált állam alkotmányát. A lakosok nem tudnak érdemben hozzászólni a kiáltványhoz. A szükség gátat szab az egyeztetésnek.

Az egyik ezüstösen csillogó parancsnoki sisakot viselő páncélos lelkes szórakozottsággal szólalt meg:

- Azt biztosítani kell, hogy a nép méltósággal éljen, de ne szóljanak bele a szervezésbe. Akkor csak elszabadulnak az indulatok.

Olivier szemei fellángoltak... szinte azonnal válaszolt. Élénk hangja vágott:

- Mindenkit meg kell gátolni a zsarnokoskodásban, a vezetőket is. Ha nem beszélénk egymással civilizáltan, felszólalási idő kellene. Ha a moderálást háromtagú vezetés végzi, egyikük se zsarnokoskodhat. Ilyen megoldásokat tudok rendszerben leírni.

Tudom, hogy biztosítani kell a békét. Erre megoldás, hogy amit a nép nem tud helyben megoldani, az menjen egy szinttel feljebb. Ha mindent náluk hagyunk, amit lehet, azzal bebizonyítjuk jó szándékunkat, és felkeltjük bennük az igényt, hogy ragaszkodjanak lehetőségeikhez.

A feszültségtől alig tudta kifújni a levegőt. De végignézett a körülötte álló páncélosokon.

- Végző soron a hozzáállásunkon fog múlni, milyen irányba formáljuk az államot.

Kimerült gyásszal megszólalt az aranysisakos parancsnok.

- Állítsuk fel a vezetést. Azokat a légionáriusokat kell meghívunk, akiket a lakosok követnek.

- De a mi szellemi tőkénk is kell. – vágta rá kíméletlenül Gareth, fásult fáradtsággal.

Az ezüstsisakos parancsnok farkasvigyorral, tettekre kész szórakozottsággal szólt:

- Ezt légionáriusaink hírül adják. – Olivierhez fordult. Halkabban, komolyabban szólt. – Írja meg az alkotmányt. A népért és a mutánsokért keltünk fel, toborozunk követőket korrekt társadalomszervezéssel!

Erine kimerült együttérzéssel szólt.

- Mennyien tudnak olvasni?

Az ezüstpáncélos parancsnok legyintett.

- Minden faluban vannak írástudó előljárók, akik az adóbeszedést intézik. A hírek titokban, szájról szájra terjednek a Világbirodalomban. Egyszerű pontokban kell megfogalmazni üzenetünket, hogy viszonylag pontosan terjedjen.

Erine hangja reménytelen, fásult volt.

- Ki jelentkezik a vezérkarba?

Három ezüstpáncélos tizedes tette fel a kezét, s az aranypáncélos főparancsnok... Gareth-ék pedig mind az öten: Lina is!

Clyde döbbenetesen ránézett a mellette álló lányra... de szeme bízónan csillogott.

Lina önmagán uralkodva a földet nézte, halk komolysággal szólt:

- Sokat tanultam az emberi társadalomról, most nem hagyhatom, hogy bármi félremenjen. A többiek így is sokkal több mindenről fognak dönteni.

Clyde-ék támogató tekintettel néztek a négy páncélosra... ...ők kímérten bólintottak.

Az arany sisakos parancsnok zömöken, kimerülten szólt.

- Oliviernek hasznos visszajelzéseket adhatsz. Katonák! Adjátok hírül, hogy négyünk a katonai parancsnokok! Az eldöntött ügyeket Tábornokként én vezetem, de a vezérkarban az öt civil van többségben. Társadalomtudósokkal alkotmányba foglaljuk az emberek jogainak védelmét. Most pedig indulás rendet teremteni! A holttesteket ma délben elégetjük! Délutánra zavartalanul kell folynia az emberek életének. Indulás!

A katonák távoztak... az aranypáncélos tábornok Erinéssel maradt a kifosztott piaci pultok között.

Ők tettekre néztek rá. A páncélos mély hangon szólalt meg.

- A látóhatáron öt irányból közelednek felénk légiók. A környező megyék már tudnak lázadásunkról. Erine, készítse el a legerősebb robbanócserepeket. Azokat eléjük dobjuk, majd Olivier beszédet intéz hozzájuk.

Sebzett tekintettel rájuk nézett.

- Sokan a menekülést fontolgatják, de nem találnak jobb óvóhelyet a kőfejtőnél. Minél előbb kiáltványt kell adnunk a népnek, hogy elkerüljük a lázongást!

Légionáriusaink azt híresztelik: nem bújkálhatunk. Vissza kell támadnunk. De ennél több kell, ha a támadó légiók parancsnokait is meg akarjuk nyerni.

...Olivierben feltámadt az elszántság.

Lehet, hogy én meghalok, de a szellemi üzenet akkor is elterjed!

Leült az egyik pulthoz. Elővette noteszét, s maga elé meredt, emlékeire koncentrált.

Kihúzta mellényzsebéből a tollat, érezte, hogy keze remeg.

Lina odaült mellé. Olivier érezte támogató kisugárzását.

Írni kezdett:

„Magától értetődőnek tartjuk ezeket az igazságokat: minden embert egyenlőnek teremtettek, Teremtőjük elidegeníthetetlen jogokkal ruházta fel őket, mint a jog az Élethez, a Szabadsághoz és a Boldogság követéséhez.

Hogy ezeket a jogokat bebiztosítsák, az emberek kormányzatokat állítanak fel, amiknek jogos hatalma az emberek egyetértésén alapul.

Ha bármikor, bármely kormányforma rátámad az elidegeníthetetlen jogokra, a Nép Joga, hogy a kormányt megváltoztassa vagy eltörölje és újat állítson fel, olyan elvekre alapítva és úgy megszervezve, amivel a legvalószínűbben szolgálja majd a Biztonságot és a Boldogságot.

A józan előrelátásból következik, hogy ne változtassunk meg régóta működő kormányokat csekély és átmeneti okok miatt, s a történelem is azt mutatja, hogy az emberiség inkább szenved amíg a gonosz elviselhető, mint hogy eltörölje a működő rendszert.

De ha a bitorlások és visszaélések hosszú sora következetesen azt a célt szolgálja, hogy a Népet teljes zsarnokság alá hajtja, akkor a Nép joga és kötelessége lerázni magáról az ilyen kormányt, és kijelölni a biztonság új őreit.”

Olivier gondolkozni próbált... *Kaine légiói meneteltek feléjük minden irányból.*

Igyekezett földézni az összes általa ismert pontot. Nem sikerült.

Fellángolt benne a dac. Folytatta az írást:

Új államunkat az alábbi elvekre alapítjuk:

- Minden emberi lény szabadon születik, egyenlő méltósága, ezért joga van. Az emberek, ésszel és lelkiismerettel bírván, egymással szemben testvéri szellemben kell hogy viseltessenek.

Magában elmosolyodott. Ez közvetlenül kötődik a lakosok tapasztalataihoz:

- Senkit sem lehet rabszolgaságban, vagy szolgaságban tartani, a rabszolgaság és a rabszolgakereskedés minden formája tilos.

Ez pedig elhárítja, hogy családi tragédiáik megismétlődjenek:

- Minden személynek joga van az élethez, a szabadsághoz és a biztonsághoz.

- Minden személynek joga van tulajdonához, s ettől nem lehet önkényesen megfosztani. – *Ez ügyben is túl sokat terrorizálták őket a légiók.*

...Céltudatos lelkesedést érzett.

Ezt már idealistának látják majd... de ez a természetes:

- Minden személynek joga van önmaga és családja egészségéhez és jólétéhez szükséges életszínvonalhoz, nevezetesen élelemhez, ruházathoz, otthonhoz, orvosi gondozáshoz. Joga van a közösségi élethez, művészeti és vallási művek szellemi táplálékához, s egészséges természeti környezethez. Joga van a munkanélküliség, betegség, rokkantság, özvegység, öregség esetére szóló, valamint mindazon más esetekre szóló segélyhez, amikor létfenntartási képességét akarata ellenére elveszíti.

- Minden személynek joga van szabadon eldönteni, milyen tárgyakat vásárol. Pénzköltésénél alkalmazkodnia kell az általa eltartottak jogos szükségleteihez. Az állam tárgyakat csak az egészségre vagy a közbiztonságra káros voltak miatt tilthat be.

- A népnek nem sérthető meg az a joga, hogy védve legyen indokolatlan kutatásoktól és letartóztatásoktól személye, háza, iratai és egyéb tulajdonai tekintetében, és elfogató parancsok nem adhatók ki, csak megalapozott gyanú, vagy szemtanú esküvel támogatott vallomása esetén és előre le kell írni az átkutatandó helyet és a letartóztatandó személy vagy lefoglalandó tárgy egyedi tulajdonságait.

- Mindenkinek joga van az ártatlanvédelemhez, az önvédelemhez és a rokonvédelemhez. Senki nem tudja, mennyire fenyegető egy támadó, ezért aránytalan ellenlépést is tehet.

- Törvény véd mindenkit a rágalmozással szemben és magánéletébe való beavatkozásokkal szemben, ideértve családi ügyeit és levelezését is.

- Az államon belül minden személynek joga van szabadon mozogni és lakóhelyét szabadon megválasztani.

- Mindenkinek joga van nézeteit határoktól függetlenül terjesztetni.

- Minden személynek joga van minden országot, ideértve saját hazáját is, elhagyni, valamint saját hazájába visszatérni.

Az alapjogok védelmére hivatott struktúra:

- A törvény előtt mindenki egyenlő és minden megkülönböztetés nélkül joga van a törvény egyenlő védelméhez. Minden személy az alkotmányban neki biztosított jogok sérelme esetén a hazai bíróságokhoz fordulhat valódi igazságtételért.
- Minden személynek teljesen egyenlő joga van arra, hogy ügyét független és pártatlan bíróság méltányosan és nyilvánosan tárgyalja, s ez határozza meg egyrészt jogai és kötelezettségei felől, másrészt minden ellene emelt bűnügyi vád megalapozottsága felől. A lincselés és a bolykott minden formája tilos.
- Senkit sem lehet kínvallatásnak, vagy kegyetlen, embertelen büntetésnek alávetni.

... Eszébe jutott: az emberkereskedelem kiterjedhet az ellenkező neműek megvásárlására is!

Már lezártam a szöveget, de ezt még a végére írom:

A házasságról

- Házasságot csak a jövődő házastársak szabad és teljes beleegyezésével lehet kötni.
- Mind a férfinak, mind a nőnek a házasságra érett kor elérésétől kezdve joga van fajon, nemzetiségen vagy valláson alapuló korlátozás nélkül házasságot kötni és családot alapítani. A házasság tekintetében a férfinak és a nőnek mind a házasság tartama alatt, mind a házasság felbontása tekintetében egyenlő jogai vannak.

... De ez csak akkor valósulhat meg, ha mindenki szabadon fejlődhet:

Az oktatásról

Minden személynek joga van a neveléshez. Az alapvető oktatás ingyenes, s a gyerekek érdekében kötelező. A technikai és szakoktatást általánossá kell tenni, mert a gépesített gyártás sokkal több terméket hoz létre. A felsőbb tanulmányokra bárki beiratkozhat egyenlő feltételekkel.

A nevelésnek az emberi személyiség teljes kibontakozására kell irányulnia, valamint erősítenie kell a tiszteletet az emberi jogok és az alapvető szabadságok iránt. A nevelésnek elő kell segítenie a nemzetek, valamint az összes faji és vallási csoportok közötti tárgyalást, megértést és együttműködést, valamint a Nemzetközi Béke fenntartását.

Ha pedig mindenki értelmes, a jogrendszernek garantálnia kell, hogy hozzászólhat közössége szervezéséhez.

A közügyekhez való hozzájárulás jogáról

- Minden személynek joga van hazája közügyeinek igazgatásában résztvenni akár közvetlenül, akár szabadon választott képviselőivel levelezve vagy beszélve. A népnek a joga nem korlátozható, hogy a Kormányhoz forduljon panaszai megoldásáért, s hogy e célból kérelmekhez aláírásokat gyűjtsön.
- Minden személynek joga van békés célú gyülekezéshez és csoportalapításhoz. Senkit sem lehet valamely csoportba való belépésre kötelezni.

Ha munkája tisztességes megélhetést biztosít, akkor tud akár hobbijával, akár a közjával foglalkozni. A magánéletet meghagyó munkahely mindenkinek fontos.

A Munkáról

- Minden személynek joga van a pihenéshez, a szabad időhöz, nevezetesen a munka időtartamának ésszerű korlátozásához, valamint az időszakonkénti fizetett szabadsághoz.
- Az egyenlő munkáért mindenkinek, bármilyen megkülönböztetés nélkül egyenlő bérhez van joga.
- Mindenkinek, aki dolgozik, olyan méltányos és kielégítő fizetéshez van joga, amely méltósággal megélt életet biztosít számára és családjá számára. Ezt kiegészíti az állami segítségadás összes szükséges módja.
- Minden személynek joga van munkát vállalni, munkáját szabadon megválasztani, joga van méltányos és kielégítő munkafeltételekhez és a munkanélküliség elleni védelemhez.

... Ha elhiszik. Hosszútávú célként hitelesen hirdethetjük, mert mindezek jogos igények.

De az egyéni fejlődés csak a többiek felemelése esetén valóságos.

Záró rendelkezések: A személyi szabadság határai

A személynek kötelességei vannak a közösséggel szemben, amelynek keretében egyedül lehetséges a személyiség szabad és teljes kifejlődése.

Jogainak és szabadságainak használatát nem korlátozhatja más, mint azok a törvények, amik mások jogait és szabadságait védik.

A jelen Nyilatkozat egyetlen rendelkezése sem értelmezhető úgy, hogy az valamely állam, valamely csoport, vagy valamely egyén számára bármilyen jogot adna arra, hogy az itt kinyilvánított jogok és szabadságok megsemmisítésére törjön.

Azok a jogok, amiket az Alkotmány nem ad meg az államnak, a köznépnél maradnak.

...Olivier a szöveg végére ért. Láta: tele van pacákkal és remegő vonalakkal.

Odaadta a papírokat Linának, s érdeklődve nézett a lányra.

- Mi a véleményed? – kérdezte.

Lina figyelmesen a kezébe vette a lapokat, s kifinomult érzékenységgel olvasni kezdte. Szemein látszott: távolságtartóan mérlegel.

Olivierben felkelt a bizalom Lina iránt: a lány nem hagyja magát belelovalni szép célokba se! Törekszik körültekintő lenni.

Lina végül letette a papírlapokat, s halk tisztelettel szólt Olivierhez.

- Ezt hozzátenném: hivatalnok nem dönthet vallási kérdésekben. Ember, evilági tapasztalatokkal. Csak a tapasztalhatóan káros cselekedeteket tilthatja, vallási állásfoglalást nem kényszeríthet senkire, eltérő egyházakra sem. Számukra is csak a károkozást tilthatja.

- Tényleg! Kimaradt az egészséges lelkiismerethez való jog, ami tiltja a káros utasításokat, valamint jogot ad arra, hogy megváltoztassuk a vallásokról alkotott véleményünket. Rámutathatunk, ha egy egyház előírásai eltérnek a forrásszöveg szándékától.

Egy árnyék lépett mögéjük... hátrafordultak, s látták, hogy Clyde mögöttük állva beleolvas a papírokba. Elmosolyodott.

- Látod, Olivier, sokkal jobb tudás van benned, mint amit eddig használtál. Most törleszthetsz azért, hogy csak kincsvadászatokat szerveztél.

Olivier visszafogottan szusszantott.

- A lehetőségeim és a szükség is más lett.

Gareth is odalépett hozzájuk. Támogatóan szólt:

- Látom, készen vagytok. Olivier, ott leszek veled. Ha a légiók nem hallgatnak rád, közbelépek és beszédet tartok nekik.

Olivier távolságtartó bizalmatlansággal nézett Gareth-re.

- Tartósan támogatsz a forradalmat? Tudomásom szerint a vallás előírja az alázatot.

Gareth határozott rutinnal válaszolt:

- A közérdek iránt kell alázatosnak lenni, nem emberek iránt. S a vallás nem előír, hanem az együttérzésre szólít fel. Az emberek érdekei szerint szolgálunk, nem az elvárásaik szerint. Meghallgatjuk őket, de végső álláspontunkról nekünk kell döntenünk.

Óriási tévedés, hogy a vallás tiltaná a forradalmat. Szerinte a lehető legteljesebb kép szerint kell mérlegelni, számításba véve az elkerülhetetlen veszteségeket. Vagyis akkor válasszuk a forradalmat, ha az a legjobb megoldás, mert mindig a legjobbat kell választani.

Most a korlátlan önkénnyel nézünk szembe: mindenképpen ölik az ártatlanokat, s ezt csak forradalommal háríthatjuk el. Tehát ezzel kell védenünk társainkat.

- De ha szerinted a túlvilági ítélet mindent helyrehoz, akkor miért küzdenél?

Gareth komoran nemet intett fejével.

- Mi is meg leszünk ítélve, aszerint, hogyan hatottunk. Elsődlegesen persze nem a büntetés miatti félelemből kell elhárítanunk a kárt, hanem együttérzésből.

Odalépett hozzájuk az aranypáncélos főparancsnok, s türelmetlenül szólt:

- Ha készen van a Kiáltvány, összegyűlik a vezérkar. Kezdhetjük? – komor tekintettel nézett Olivier-re.

Ő ösztönösen bólintott.

- Igen.

Elkomorodott.

A vezető pozíciók betöltőinek rendszeres cseréjét biztosítanunk kell. Ha ezt megtettük, akkor léphetünk túl az államalapításon.

Percekkel később megérkezett a négy katonai parancsnok, őrök kíséretében. A közkatona páncélosok körülvették a pultokat, a kilenctagú vezérkar pedig gyűlést tartott a pultok között.

Clyde észrevette: a nap már tűzően süt rájuk... de most senki nem foglalkozott ponyva keresésével.

A páncélos tisztek élénken figyelték az öt civil vezérkari tagot, mert nem ismerték őket.

- Kihez kössük az Alkotmány megírását? – kérdezte távolságtartóan egyikük.

Olivier komor gúnnyal szusszantott.

- Nekem nincs vesztenivalóm! Egyedül vagyok és nem kell vagyon. Én adom ki az alkotmányt.

Clyde hirtelen indulattal végignézett az asztal körül ülőkön. Mikor megszólalt, komolyan figyelmeztetett:

- Nem Olivier adja ki. A Vezérkar adja ki. Ne tudja Kaine, kit kell likvidálnia.

Gareth harsányan közbeszólt:

- Hogyan biztosítjuk az elszámoltathatóságot, ha nem nyilvánosak a felelősségi körök?

Olivieren mosoly suhant át.

- Hadiállapot van. A forradalom vezetésének akkor kell majd a nép felé elszámolnia, amikor már békében kormányoz. Minél kevesebbet tud az ellenség, annál jobb.

Gareth parázsló szemekkel nézett rá, állkapcsa összeszorult.

- Könnyen rossz útra térsz.

Olivier legyintett. Határozott bizonyossággal válaszolt:

- Terjesztjük az Alkotmányt, olyan elvárásokat keltünk az új vezetés felé, hogy ha nem teljesít, őt is megdöntik. S az új állam alatt is súlyozni kell majd a magánélet védelmét az elszámoltathatósággal. Állami alkalmazotról csak a köznek okozott kárt lehet hírül adni, magáncselekedeteit nem.

Gareth indulatosan beszélni kezdett.

- Nem csak felelőtlenségből tilos rossz útra térnünk. Akkor se tehetjük meg, ha azt hisszük, tudunk uralkodni magunkon: a gonoszság maga alá gyűr. Meg kell szavaznunk, hogy nyilvánosak az Alkotmány írói.

Clyde elkomorult: Lina is hozzátett a szöveghez.

Az aranypáncélos főparancsnok unottan szólt:

- Tegye fel a kezét, aki szerint...

Fémes dobogást hallottak közeledni: a főtér széléről egy páncélba burkolt katona futott feléjük.

Messziről kiáltott:

- Érkeznek a légiók! Fogadni kell őket!

Olivier szemei tágranyíltak... ösztönösen felállt, s magához vette papírjait. Az aranypáncélos vezér bátorítóan, elismerően nézett rá.

A hírt hozó katona melléjük ért. A vezér hozzá fordult.

- Vezessen minket a határhoz.

A katona megremegett, s céltudatosan elindult. Olivier és a parancsnok követte, Gareth indulatosan a nyomukba szegődött... *Clyde látta, hogy Lina is!*

Nem tehetett mást, felzárkózott szerelme mellé: *Kaine légiói ellen indultak!*

Az Alkotmány átolvasásakor lelkesítették őket az elvek. Most élesben szembesülnek vele: csak apró csapatot alkotnak a Zsarnok mérhetetlen birodalmával szemben.

A túlnyomó többség még mindig Kaine alatt szolgál.

Nem tudják, a kőfejtőben összegyűlt felkelők közül hányan tartanak ki, ha a légiók megindulnak ellenük.

Közeledtek a falu határához: parancsszavakat hallottak, páncélosok gyülekeztek a barikádok mögött. A lakosok páncélos parancsnokaik vezetésével kőfejtéshez használt hajítógépeket gurítottak a barikádokhoz. A Gareth-ékat vezető főparancsnok az élre tört, s egy intéssel magához hívta a barikádot felügyelő ezüstsisakos tizedest.

Az riadt indulattal hadarta:

- Kétszáz méterre vannak tőlünk, azonnal reagálnunk kell!

A főparancsnok komoran bólintott... ezúttal tettekre szűk határozottság látszott arcán.

- Amikor száz méterre érnek, ötven méterre a földnek lőjük az Erine által készített cserepek első körét. Mindenki készüljön.

Olivierhez fordult, megfáradtan intett.

- Jőjjön velem.

Olivier kezében remegtek a lapok... lesütötte szemeit, s magán uralkodva követni kezdte a parancsnokot... Gareth fogait összeszorítva haladt a nyomában.

Felléptek a barikád mögötti emelvényre. *Őt légió közeledett feléjük.*

A főparancsnok Olivier mellett állt, élesen figyelte a síkságot... *elsöprő hanggal kiáltott:*

- ÖT LÖVÉST A CSATATÉR KÖZEPÉRE MINDEN HAJÍTÓGÉPPSEL!

A gépezetek kioldottak, a közeledő seregek elé... *DÖRRENÉS ÉS ORKÁN CSAPOTT VISSZA RÁJUK... a közeledő légiók páncélosai forogva a földre estek.*

Olivier még az emelvény padlójára lapult, amikor hallotta, hogy a főparancsnok mellette zajos csörgéssel feláll.

- BESZÉDET INTÉZÜNK HOZZÁTOK! – kiáltotta.

Olivier felállt. Tudta: ez az ő dolga.

Lapjait maga előtt tartva kiáltott:

- Az az ellenségünk, aki egymás ellenségeivé tett! Figyeljete! Hamar megdöntjük a zsarnokot a robbanóporral, ezért bajtársaitokat se kell megölnötök: ők is átállnak!

Mindenkit békében élni hagyó államot teremtünk és terjesztjük pontjait! Államunk megvédi rokonaitokat! Mindig fordulhatunk valakihez, bármely visszaélőt felelősségre vonjuk! Szakértők dolgozták ki az Alkotmányt.

A légiók vezérei egymást figyelték.

Gareth-be belehasított a félelem.

Egyedül népet kiáltanának, csoportban Kaine-t?

Az idős parancsnok kiáltott:

- A KÖZÉPVONALRA: TŰZ!

A légiók hasravezették magukat... újabb kör cserép zuhant a köves talajra... **AZ ORKÁN ÉS A SZÁGULDÓ KŐPOR ISMÉT KÍMÉLETLENÜL LECSAPOTT.**

...a második, támadásra kivezényelt légiót vezető Alexis parancsnok a földrelapult, fejét a páncélja alá rejtette. Belehasított a felismerés:

Van esélyünk győzni a robbanóporral. Ha már mindenképpen meghalnak közülünk, a jó ügyért tegyék.

Ismét csend volt a köves tájon. Körülnézett... látta a másik négy légióparancsnokot felállni. Ő is felállt.

A többi parancsnok is érti ezt. De rám támadhatnak... Kezdeményezem, hogy egyeztessünk, de arra nem tudok hatni, milyen szándékkal érkeznek. Körükben felszólalok a forradalomért.

Felemelte kardját, s oldalra lépett. Közelíteni kezdte a harmadik légiót.

A többi parancsnok közelíteni kezdett felé!

„Mindannyian tudják, hogy a légiók is gyűlölnek Kaine uralmát, s amit a lakossággal tesz.” – gondolta – „A mutánsokat egyenesen irtja, pedig ártatlanok.”

Mind az öten találkoztak a pusztában. Tudták: mind az öt légió figyeli őket, túloldalt a felkelők bármikor újra lőhetnek.

Az egyik parancsnok komoran elvigyorodott.

- Bármelyikünk kezdheti. Mondom én: megdöntjük Kaine-t.

Ismeretlen tanácskozók

A légiók vezérei „Békével jövünk!” kiáltással közeledtek a barikádok felé... senki nem lőtt rájuk.

Amint megérkeztek, a felkelők vezérei azonnal tanácskozásra hívták őket. Élelmet és vizet ajánlottak a légióknak, azok parancsnokaik intésére sétálni kezdtek a kőfejtő szélére települt falu felé.

Beértek a házak közé, és senki nem támadt nekik. Egyelőre úgy tűnik, valóban befogadták őket.

A légiók parancsnokait a vezérkar a falu főterén álló pultokhoz kísérte. A falu vénei már itt váraoztak: ők segítették a napi ügyintézt a Zsarnok uralma alatt, s a lakosok bíztak bennük. Be kellett vonni őket a tanácskozásba.

Mindannyian leültek egy körbe, a lakosok forró levessel kínálták őket.

A felkelők megosztották a frissen érkezettekkel az Alkotmány tervét, a légiók parancsnokai pedig elmondták: szerintük is átáll a legtöbb légionárius, amint meglátják a robbanópor erejét. Villámgyorsan meg fog dőlni a Zsarnok uralma.

Kemény hangon, ítéletre kész kétkedéssel kérdezte az egyik légió vezére:

- Mi garantálja, hogy az Alkotmány rendszere működik, és hosszútávon fennmarad?

Tiszta hangon, nyugalommal szólt... Lina!

- Segítjük, hogy elterjedjen az írástudás. A feljegyzések egy részének nyilvánosnak kell lennie, de ezt súlyozni kell az idegenektől való védettséggel. A visszaélésekből hírt készítő hirdetményírók, a jogi biztosítók és a különböző témákban közérdeket képviselni vágyó önkéntes csoportok tudják majd elérni, hogy ez az állami rendszer tényleg az emberek érdekében működjön.

A Vezérkar tagjai félve néztek Linára.

Ő összeszorította fogait, s türelmetlenül megrázta fejét.

...Az okoz örömet, amikor érzem, hogy Clyde szeret. Ez értelmet ad életemnek... benne bízhatok, mikor segít gondolkodni! ... Az idegenek legyenek képesek egyeztetni és támogatni egymást, más nem érdekel. Ha én döntenék, akkor is csak a legnagyobb harmóniát képviselhetném.

Olivier türelmetlen kétséggel közbeszólt:

- Az Alkotmányt írásban kellene terjeszteni, hogy ne feketítsék be üzenetét.

Lina megértően ránézett.

Emberszámba veszem Oliviert, nem dirigálni próbálok neki. Eleve nem lenne jogom fölé nőni.

Tisztelettel, de Oliviert egyenrangúnak elismerő élénkséggel szólt:

- Jobbnak látom, ha bátorítjuk, hogy minél többen terjesszék az Alapjogokat szóban is. Torzulhat ugyan az üzenet, de könnyebben elterjed a légiók által uralt területeken.

Frissesség kerítette hatalmába.

- A mutánsokat kitaszítja Kaine, de a lakosok rejtegetik rokonaikat. A forradalom alatt végül előjöhetnek. Ezzel megnyerjük a lakosságot.

Az egyik parancsnok felállt, s határozott hangon szólt.

- Azt hiszem, ez a végszó. Be kell vennünk a megyei fővárost, hogy a leggyorsabban kiterjedjen a környékre az üzenetünk. Öt légió könnyen beveszi... s amint robbanócserepeket lövünk a falaknak, a védők megadják magukat.

...Még aznap útnak indultak. Az öt légió és az őket ellátó lakosok karavánja haladt át a pusztán a kőfallal bekerített város felé. Gareth-ék is a vezérkarral tartottak. Minél előbb el kellett érniük a várost. Kaine Birodalmában mindenki ugyanolyan páncélzatot hordott, de a Zsarnok nem értesítette a város tanácsnokait, hogy öt légiót küldene. Nem voltak külső ellenségek, de a lázadással folyamatosan számoltak.

Erine a kőfejtőnél maradt, tovább készítette a robbanó cserepeket. Tudta, hogy a katonákat a pusztítás ereje győzi meg, nem kell színes füstöt alkotnia. Amint beveszik a várost, minden nélkülözhető embert odaküld, lezárja a kőfejtőt, s csak a megbízható helyieket tartja meg: őket kiképzí a puszkapor tömeges gyártásához. Ezt csak azután teheti meg, hogy kizárja Kaine lehetséges kémeit a kőfejtőből.

Clyde komoran haladt Lina mellett. A lány látta rajta: nem akarja megbántani, de fontosat akar közölni. A fiú komoly aggodalommal szólalt meg, de visszafogottan:

- Mindenki saját magáról tudja a legjobban, milyen szakmát szeret. Joga van azt választani. A lényeg, hogy jól végezze. – a lányra nézett. - De Lina! Minél kevesebb idegen tudjon rólad. Sehol ne hangoztasd, hogy hozzájárulsz az Alkotmányhoz! Tedd ezt meg... értem!

Lina lassan bólintott.

Tudta: hamarosan a Zsarnok egész birodalma megindul ellenük... s a Világ Ura titkos merénylőket fog küldeni rájuk, akiket hidegen hagy az Alkotmány üzenete.

Érezte magán, hogy fél.

Megfogta Clyde kezét... *de a Birodalommal szemben neki magának kell bátornak maradnia. Csak így tarthat ki Clyde mellett.*

Mellettük Gareth, Olivier és Selena taposta a poros utat.

Gareth kíméletlenül duzzogva szólt.

- Olivier... az Alkotmányod se zárja ki a gáztettek többségét. – fogai megcsikordultak. - Korunkban, ahonnan jöttünk, a bankok etikát és ellenőrző folyamatokat működtettek a korrupció ellen, például az ügyintéző nem fogadhat el ajándékot az ügyfelektől. De az ingatlanhitelesek alól gátlástalanul eladhatták a házat, a törlesztőrészlet kötelező újratárgyalása helyett.

Olivier udvariasan fejet hajtott.

- Az emberek minden korban eldönthetik, hogy a közérdek felé törekednek, mindenkit méltósággal élni hagyva, vagy saját rövidtávú érdekük mentén erőszakoskodnak gátlástalanul. A jogi helyzetet is e két irányban alakíthatják.

Ahogy változik a környezet, újraértelmezik az elveket, de túl sok változás után vissza kell térni az eredeti pontokhoz. Azok adják meg a tisztelet kereteit, amiben nyíltan beszélhetünk és felszámolhatjuk a szenvedést.

Gareth harsányan szólt:

- Tehát az együttérzés a döntő, a lakosság egymáshoz való hozzáállása. Jogi vetélkedésbe nem érdemes belemenni, ha a másik fél emberséges. Neki is megfelelő kompromisszum kell, még ha ez kedvezőbb is, mint amit a törvény előír. Különben a haragjától kell tartanunk.

Indulatosan hozzátette:

- A hatalom csak fenyeget és unintelligensnek néz. Nincs hatalom, ami jó lenne, se marketing, ami pozitív lenne.

Lina szemei dühösen felizzottak.

- Persze, a végzettség meg nem számít! - hadarta. - Mi nem akarunk eljutni a megvilágosodásnak arra a fokára, amint te vagy. Mi segíteni akarunk a világon.

Gareth tágranyílt szemekkel ránézett. Határozottan szólt: csak így tudta látni a világot.

- Akkor segítünk érdemben, ha terjesztjük egymás támogatását és az érdemi kommunikációt. Még ha nem is ott, ahol visszaélhetnek vele. A barátok adhatnak eléggé teljeskörű rálátást a kihívásokra. A kis társaságokban a teljes megbízhatóság a természetes.

Sokkal többet hathatsz személyes beszélgetéssel, mint törvényeket hozva, amiket a felülről irányított hivatalok kikényszerítenek. Azzal, hogy törvényt hozol, még senkinek nem változtattad meg véleményét, és senki nem segíti az ügyet önszántából.

Clyde megmozdult, szemével a távolba fókuszált.

Olivierre nézett, s barátságosan szólt:

- Az Olivier által ismert állam azzal szorítja vissza az igazságtalanságot, hogy képzelt sablonokat erőltet az emberekre: végzettségeket, pozíciókat, szervezeteket. Ezekkel egyszerűsíti kezelhető szintre az együttműködést, s nem foglalkozik az emberek lelki világával. Ez az állam nem végez agymosást. De a munka az életnek csak egy szükségszerű része. Nem azért élünk, hogy dolgozzunk, hanem fordítva.

A mi korunk újságai is szervezetek döntéseiről számoltak be. De mögöttük emberek rejtőznek: akár többségi szavazás, akár egyetlen személy jelölte ki az utat. S ha fiktív minősítésekre vágnak, akkor vakká válnak embertársaikra, és nem lesznek boldogok.

Clyde mély lélegzetet vett, s elgondolkozva szólt:

- Bármilyen magasra is jutunk, azt tartjuk kihívásnak, hogy embertársaink körülményeit a lehető legjobb irányba tereljük, közben hagyjuk meg az érintettek jogos szabadságát, egyéni bírálatát.

Nem baj, ha valaki kitanulja szakmáját, hogy felemelkedjen és többet tegyen a közös alkotáshoz. De az még nem dicsőség, hogy joga van utasítást adni. Mérlegelésének minősége számít, s jobb eredményre juthat, ha több emberrel konzultál.

Lehetőségeink és örökölt körülményeink legalább annyira meghatározzák sikerünket, mint szándékunk a küzdelemre. Az egyént az erőfeszítése és a kitartása minősíti.

A nyílt zsarnokságon látszik, hogy gonosz, de a valódi viszonyokat elrejtő, pénzzel és szerepekkel hajtott társadalomban is kialakulhat az a mentalitás, hogy az egyén csak saját gazdagságát növeli, valamint alárendeltjeinek számát. Betartja a törvényeket: nem öl meg senkit, hanem törvényesen kereskedik. Mégis hamis tekintélyt követ.

Korunkban a Kereskedelmi Szövetség rájött, hogy a régi háborúkat a semmiért indították. Mert az országhatárok mesterségesen korlátozzák az átjárást. A háborúk elkerülhetők a kereskedelem engedélyezésével.

Sorozatgyártáshoz képezték a lakosságot. Az egész kontinensen oktatták, hogy racionálisan megéri együttműködni. De mindez semmit nem ér, ha az emberek nem akarnak teljesen megtisztulni és nem támogatják egymást: a nélkülözés felszámolása nem hárítja el a luxusért folytatott bűnözést. Anyagi bőséggel nem lehet lelki változást elérni.

Ha az emberek erőszakosak, idővel az államot is zsarnoksággá alakítják, de erkölcsi tanító szereppel az állam nem léphet fel, csak az egyházak és a polgárok.

Gareth meggyőződéssel közbeszólt:

- Tisztességesen eljárni könnyebb, ha számításba vesszük az örök életet és a túlvilági ítéletet.

Aki törekszik a Mennysországra kerülni, az elsősorban világméretű terjeszti, így embertársai is közelíthetik cselekedeteiket a harmónia felé. Javítják földi életüket, de fontos, hogy ne vesszenek el a napi gondokban, hanem átlássák az általános összefüggéseket.

Ha elégedettek akarunk lenni, változtassuk meg az emberekhez való hozzáállásunkat.

Clyde hangján érződött: végső következtetésre jutott.

- Ne a pénzt keressük, hanem az emberi kapcsolatokat. Azok kötnek a valósághoz, hogy pontosan tájékozódjunk. Valamennyi pénz persze szükséges, hogy rokonainkon segítsünk és hozzáférjünk könyvekhez, művészeti alkotásokhoz. De ha látszik rajtunk a vagyon, rablók célpontjává válhatunk.

Ahogy a templomban mondták: „A teljes életet mindenki számára lehetővé tettem. Kis baráti körökhöz mindenki hozzáférhet. Kereshet felfogásának megfelelően.”

Lina figyelte Clyde-ot: látta rajta, hogy megbízható, de nem tűnt különlegesnek. Végig természetes alapokat mondott.

A távolban feltűnt előttük a kőfallal körbekerített város, közepén Ziggurat magasodott. Lina érezte, amint kezei remegni kezdtek.

* * *

Mikor elérték a város közelébe, az aranypáncélos Augustus Tábornok kürtdallammal kiadta a parancsot: kőhajító gépekkel a falak közelébe lőttek... de senki nem nyitott nekik kaput. A forradalmárok látták: a város börtön volt a védők számára is.

De a falakon mindenhol álltak őrcék. Nem tudtak olyan helyre célozni, ami nem jár áldozattal.

Augustis tudta: muszáj a falakra lőniük, önként nem eresztik be őket. Keserű határozottsággal adta ki a parancsot. A kürtök ezúttal lefelé ívelő dallamot játszottak...

Amint kirobbantották a falat, vért láttak szétterülni, s a városlakók síró kiabálását hallották... máris ellenségükké tettek több családot.

A páncélos légiók bevonultak: a lakosok arcán sírós gyűlöletet láttak.

A sereg közepén haladó Lina felzárkózott Olivierhez.

- Most azonnal terjesztenünk kell az Alkotmányt.

Olivier szemei fellángoltak. A mellette guruló szekérhez nyúlt, levette róla az Alkotmány másolatait, s dobálni kezdte a lakosoknak a páncélosok felett. Végül elővette saját példányát és fennhangon szavalni kezdett.

...

A város előljárói meghívták a vezérkart tanácskozni a Ziggurat tetőcsarnokába. A közönséges hivatalnokok a különböző városrészekben maguktól felolvasták a felkelők alkotmányát. Végül őket is meghívták a tanácskozásra. Az előljárók tudták, hogy a köznép bízik azokban, akik segítik szervezni életüket. A hivatalnokok egyértelműen a forradalom mellé álltak, mutáns rokonaikért.

A város közepén álló Ziggurat egyszerre szolgált raktárként és hivatali központként. A legfelső csarnoka festményekkel volt díszítve, a tanácskozáshoz széles asztalokat rendeztek kör alakba. Összegyűltek a résztvevők: pontosan azok a díszek vették őket körül, mint Kaine uralma idején.

Lina érzelmeit palástolva, elővigyázatosan szemlélte a résztvevőket: a legtöbb előljárónak fehér szakálla volt, s nyakukban függtek a díszes nyakláncok, amik a Kaine Birodalmában betöltött feladatukat jelezték.

Nem tudta, kinek mi a véleménye a forradalmárokról. Némán figyelte a tanácskozást.

A megyei kormányzó nyitóbeszéde után Olivier emelkedett szólásra.

Kezeit az asztalra tette, s éles őszinteséggel szólt:

- Amíg a leválthatatlan szervező erő biztosítja a nép megélhetését, és hagyja, hogy az emberek együttműködéssel megoldják életüket, addig valószínűtlen a lázadás. Mert az emberek csak akkor láznak, amikor már nincsen veszténivalójuk. A zsarnokság, ha öncélúvá és totálissá válik, szükségszerűen megdől. Egyrészt alattvalóit is maga ellen hergeli, másrészt csak olyan önző erőszakosokból toborozhat rendfenntartókat, akik a feletteseikre is veszélyt jelentenek.

A Zsarnok hadserege és közigazgatási hivatalnokai felhígultak: mindenki látja, hogy államán kívül nem lehet érvényesülni. Ezért belülről valószínűsíthető meg céljaikat azok is, akik nem hisznek a Zsarnokban, csak gazdagodni akarnak, s azok is, akik filozófiát nem tanulhattak, de segíteni akarnak saját településükön. Már szinte mindenki látja: nyílt zsarnokság van, ami nem az embereket szolgálja. A birodalom előljáróinak már csak az elenyésző kisebbsége hiszi, hogy a Zsarnok vezetése bőséget hoz el. Tömegesen ellene fognak fordulni. Csak a pénz és a kényszer tartja össze a zsarnokságát, ezért nagyon könnyen megdönthetik. Figyelniük kell majd, hogy nálunk ne az önérdékből törtető emelkedjenek fel.

Mindig az alattvalók döntenek az állam fenntartásáról. Sokkal többen vannak, mint a rendfenntartók, s elvben ők is bármikor átállhatnak. Ha zsarnok van hatalmon, komoly az esély, hogy megteszik.

Élesen az aranypáncélos főparancsnokra nézett.

A karizmatikus forradalmár nem feltétlenül lesz jó államfő: érdekesebb az ütemezett utódlást garantálnia. - ... *Most már az elvárás tőle külön életet él: széles kör hallotta, hogy mindannyiuk érdeke a vezetők felelősségre vonása.*

Látnunk kell, másoknak mi árt és mi nem, valamint ők mit tartanak ártalmasnak. Ezzel számolva könnyen elérjük a Zsarnok bukását, egyúttal a jövő generációk számára rávilágítunk, miért nem éri meg zsarnokságra törni.

Az egyik városi tanácsnok állt fel. Díszes ruháján bonyolult formázott vörös nyaklánc lógott.

- A toborzásnál számolnunk kell azzal, hogy minden településen vannak besúgók.

Mélyet sóhajtott, s feszülten koncentrálni folytatta:

- Éppen ezért a településekre bevonulva elsöprő erőt kell felmutatnunk, hogy lássák: képesek vagyunk megdönteni a zsarnokot. A legtöbb informátor csak kényszerből jelent, mert megfélemlítették őket. De így is használhatatlan jelentéseket adnak: mindenkit békés támogatónak mutatnak be, vagy csak jelentéktelen hibáikat jelentik.

Egy részük viszont gonoszságból besúgó, pénzért és kárörömmel cselekszenek: önként keresik a kihágásokat s alaptalanul is bajt hoznak embertársaikra. De ők se lesznek hűek a Zsarnokhoz, ha nem látják biztosítva uralmát.

Hatalmat szereztél, Kaine? – gondolta megvetően Lina - Valójában csak elidegenedettséget. Soha nem tudhatod, nem készül-e ellened merénylet.

... Jólátokra természetesen nem hagyatkozunk: elkülönül a tér, az idő és a lelki tartalom. Csak pillanatnyi döntések vannak, még ha hosszútávú tervet is követnek.

Lina elmosolyodott. *Eszébe jutott, amit a plébánián tanult:*

„Nincsenek mágikus erők, s ha az ember mégis elképzeli magának, csak képzeletének válik rabjává. A Teremtő nem teremtett ilyen dolgokat, hogy gáncsoljon minket. Azt várja, hogy a teljes igazságot közelítsük, nem takarja azt el korlátolt zsarnokokkal. Nem uralkodhatnak rajtunk képzel, hamis istenek: egyedül a főhatalom hozta meg a természet törvényeit. A valós külső hatások pedig ne hiúsítsák meg törekvésünket: nem optimális körülmények között is eredményesnek kell lennünk, a végső jóhoz való hűségünket pedig túlerő esetén se adhatjuk fel. Pont emiatt legtöbbször társainkat se hagyhatjuk cserben. Természetes, hogy az embereknek állandó társakra van szükségük, akik nem akarják őket elveszíteni, tudják, mi van velük és segítenek tájékozódni.”

„A vallási tanítás ellentéte az ezotériának: a vallás szerint az univerzum egyetlen szinten létezik: a maga elképesztő bonyolultságában. Az univerzum részecskéi a teremtés pillanata óta lökdösik egymást, minden egyéb leegyszerűsítő modellezés. Az emberek leegyszerűsíthetik, hogy a jövőt tervezni tudják, de ez csak a képzeletük alkotása, s még ekkor is el kell ismerniük: az univerzum folyásán csak az élőlények döntései

változtatnak. A terveket és szervezeteket csak az emberek képzelik el, majd mesterségesen igazodnak hozzájuk. A vallás szerint csak a lélekben van lelki tartalom, az anyagnak nincs jelentése.”

„A szimbólumoknak sincs jelentése: önmagukban nem utalnak semmire, csak a kontextust ismerő ember emlékeit idézik fel a témáról. De minden emlék következtetés: egyik se következik a képből. Az élőlények által használt jelzések is önkényesen társítottak az üzenethez.”

„A képek, formák másodlagosak. Mások lényegi szándékai és érzelmei az együttérzés használatával deríthetők fel. Ez akkor is igaz, ha van elég nagyon létrehozni a felszínes megjelenéseket. De ez a lehetőség bármikor el is tűnhet.”

- Teljesen felelősségteljesen kell eljárunk. – folytatta a fehérszakállú tanácsnok - A robbanóporral reményt kaptunk a győzelemre. Nem garanciát. Szavazásra bocsátom, hogy szállást és ellátmányt adjunk a légióknak, valamint nyomdánk segítsen a legtávolabbi körben elterjeszteni az Alkotmányt.

Lina feszülten figyelt, ezt igyekezett palástolni... Clyde teljesen mozdulatlanul ült mellette, Lina érezte: a fiú ugrásra kész, hogy belevesse magát a harcba.

A város előljárói egymásra néztek, s lassan felemelték kezüket... egyhangúan megszavazták a városba bevonult légiók uralmának elismerését.

A megyei kormányzó mélyet sóhajtott, s enyhén remegő hangon szólt:

- Elrendelem az ebédszünetet. Utána kávét adunk, s megtárgyaljuk, mely városokat foglaljuk el következőnek.

A tanácskozáók komoran felálltak, s elhagyták a hűvös termet.

Clyde odafordult Linához, s halk tisztelettel szólt:

- Örülök, hogy csak figyeltél, s még nem tettél hozzászólást. Én se sejtem még sokakról, mi a motivációjuk, s melyikük megy most hírt küldeni Kaine-nek.

Kiértek a Ziggurat tetején elterülő teraszra. A fal mögül elláttak a zöld lombokkal borított hegyekig. Ketten álltak magányosan a zúgó szélben, távol a többi embertől.

De a falnak támaszkodva a terasz felé néztek: nem zárhatták ki, hogy merénylő támad nekik.

- Lina! - Clyde komoly türelemmel, de Linát egyenrangúnak elismerő figyelemmel szólt. – Én így állok a tanácskozásokhoz:

Törekedjünk felelősséget vállalni lehetőségünk határáig, de csak addig, ami még nem teszi tönkre egészségünket. Hosszútávon kell megtartanunk erőnket. Természetesen társainknak tartozunk leginkább, ezt figyelembe kell vennünk tetteink megválasztásakor. Akkor tudunk a tájékozódásban segíteni, ha látjuk mások lényegi szándékait, ami eltérhet felszínes, esetleg türelmetlen tetteiktől.

Ahhoz, hogy a tanácskozáson jó javaslatokat adjak, emlékezniem kell rá: mindenki, bármilyen mozgalomnak is tagja, fontos törekednie a teljeskörű egyéni gondolkodásra, a jó megoldások önálló megtalálására. Ha szűklátókörűen tűzi ki céljait, akkor aránytalanságot erőltet, s cserbenhagyja a szenvedőket.

Társai örülnek, ha jó javaslatokat ad, amik elősegítik céljaikat. Ha már eléggé bíznak benne, alapvetőbb módosításokat is javasolhat, ahol ezt szükségesnek látja. Abból maradjon ki, amit károsnak ítél.

Lina mosolyogva hozzátette:

- A felnőttkor meg a gyerekkor illúzió. Nem csak felnőttkorban jön létre a választás, hogy megutáltatjuk magunkat, vagy nem.

A felnőtt nem hatalmat kap, hanem felelősséget. Neki feladata fellépni a zsarnokság ellen, ráadásul úgy, hogy közben ő maga ne váljon zsarnokká.

Mindenki csak a saját tetteért felelős. Csak arról dönthet. De mások várható reakcióját számításba kell vennie.

Lina elkomorult.

- Kaine a gátlástalanságával megadta a kilövési engedélyt saját magára. A „Ne Ölj!” parancsolat most ugyanúgy követendő, mint amikor gyújtogató mászik az óvoda tetejére.

Csengő szólalt meg: a tanácskozókat behívták ebédre.

Lina és Clyde belépett a csarnokba. Látták: a tányérokat egyetlen felszolgáló osztja ki. Lassan halad vele.

Lina odalépett hozzá segíteni, Clyde követte. Linával együttműködve gyorsította a tányérok kiosztását.

A felszolgáló hálás tekintettel szólt:

- Köszönöm!

A városi bölcsek értetlenül néztek rájuk.

Clyde elkomorult, éles tekintete szinte vágott.

Önérzetem van, de nem fordított értékrend alapján.

Jó gyorsan be kell mutatnunk alaphozzáállásunkat: szövetségünk elején se indulhatnak el az együttérzés helyett a tekintélyuralom felé.

Csak akkor kell támogatásuk, ha velünk haladnak a tisztesség felé.

Látta Olivier-t helyetfoglalni: a kincsvadász tanácstalanul nézett rájuk... mellette Gareth komoran nézett maga elé.

Gareth a Birodalom légióira gondol... nem érzi, hogy a kőcsarnok védené...

... de én is hosszútávon gondolkozok. Ha előbb kiderül nézeteltérésünk, kisebb lesz a konfliktus.

Végül kiosztották az összes tányért, Clyde és Lina elindult a nekik fenntartott székek felé.

Clyde a szeme sarkából látta: néhány tanácsnok elismerő tisztelettel néz rájuk.

... Mikor kihozták az ebédet, az déli gyümölcsökkel körített sült húsból állt... a tanácsnokok barátságos nyíltsággal beszéltek az idegenekkel, Clyde-ba visszatért a remény...

... de a tanácskozáson nagyon rövidlátónak bizonyultak.

Garerh komoran hallgatta a barna szakállas tanácsnok érvelését.

- Rengeteg fegyvert kell felmutatnunk, hogy a települések csatlakozzanak forradalmunkhoz. Ez könnyebben meggyőzi őket, mintha a fegyverforgatókat képzni a kovácsok zöme.

Lina előredőlt, s nyugodtan közbeszólt.

- A valódi erővel arathatunk győzelmet. Ha túlterheljük seregünket, az összeomlik. Egyetérték azzal, hogy a tartaléknak képződnie kell a fegyverekből is. De hosszútávon kell gondolkoznunk. Az egészséges egyensúlyra kell törekednünk. Nem vállalhatjuk túl magunkat. A hamis elismerés nem használ nekünk.

Egy fiatal tanácsnok éles haraggal közbeszólt:

- Lány ne szóljon számára ismeretlen területhez!

Lina rádöbbent: utolsó mondata túl erős volt.

Clyde mérlegelt, udvarias legyen, hogy többen támogassák a városba érkezetteket, vagy fellépjen a tanácsnok ellen amiért Linát becsméri. Döntött: Nem hagyja Lina lelkét mérgezni. Ha ez az ember ezt teszi, a tervezésben sem lehet benne megbízni.

A tanácsnokra nézett, hideg komorsággal szólt:

- Intelligens és tud ugyanolyan jól dönteni, mint mi. Rátermettsége alapján beosztható bármely feladatra.

Elsődleges célja a közjó és az egészséges lelkvilág, s ehhez keres megbízható társakat.

Az egyik idős tanácsnok türelmesen megmozdult.

- Most a leghamarabb győznünk kell, mint egy betegségnél. Így törekszünk hosszútávon a harmóniára.

A Fővárost elérhetjük a hegyek közötti deltatorkolaton átkelve is. Ezt lépésekben is megtehetjük, folyamatosan védve magunkat. Ezen a területen a Zsarnok nem tud nagylétszámú légiókat összevonni.

... Az ülésvezető a kérdést szavazásra bocsátotta!

Eldőlt. Azonnal megtámadják Kaine-t, igyekeznek a leghamarabb elérni a Fővárost. A kilentagú vezérkar velük tart, hogy azonnal átvehessék a kormányzást. A megye többi városába az Alkotmányt küldik, s akkora légiókat, amik biztos ráveszik a helyi öröket a csatlakozásra vagy a megadásra.

...Az ülésvezető lezárta a gyűlést. Széklábak zörgése hallatszott, Clyde és Lina felálltak. Clyde érezte, amint szétterül benne a komorság... de türelmesen megfogta Lina karját, és enyhe nyomással irányt mutatva kivezette a lányt a csarnokból.

Fénylő égbolt borult fölénk, hűvös szél fúj át a tetőterazon. Odaléptek a kőkorlát mellé.

A látóhatáron néhány város élesen látszott a tiszta levegőn át. Falaikon és központi zigguratjuk tetején magasra húzott, díszes zászlók lobogtak.

Linán komor düh futott végig.

„Kaine, elégedett vagy, hogy tudásod morzsáival légiókat toboroztál az emberek fölé? ... Nem a képességed minősít. Hanem hogy mire használod.”

„Lelki értéket hiába keresünk aszerint, hogy az anyagformálás hol kifinomult. Nem a felszíntől függ, egészséges-e valami.”

- Bocsánatot kérek. – szólt mellettük egy hang higgadt távolságtartással.

Oldalra néztek. A Linával konfrontálódó fiatal tanácsnok állt mellettük.

- Nálunk az államszervezés oktatói nem tanítják a nőket, mert túlzottan szembeszálltak Kaine-nal. Sokszor nem vették figyelembe a Zsarnok által jelentett fenyegetést. Ezért a nők az otthonnal és a betegekkel foglalkoznak.

Lina bocsánatkérően nemet intett fejével. Türelmesen szólt, közben maga elé meredt.

- Az a természetes, ha egy lány intelligens és képes erőfeszítésre. Baj, ha elhiszi, hogy ellentétes stílussal emelkedik fel. – *eszébe jutott, amit a tanácsnok mondott* - Nem az ápolás az egyetlen erénye, ahogy egy férfinél sem elég a bátorság. Lássa át az érzelmeket, és tudjon egyeztetni. A sokoldalú emberekre lehet vész esetén számítani.

Nem akarom megbántani, de nagy pénzzel vagy kényszerrel irányító helyen számolni kell csőlátó erőszakos emberek megjelenésével. Az együttműködés természetes módon szóródik le kis csoportokba... elsősorban önként létrejövőkkbe.

A harc velejárója

A forradalmárok azonnal beindították gépezetüket: első lépésként titokban elterjesztették Olivier alkotmányát a környező városokban. Majd megindították légióikat, s a városfalakhoz érve nyílt kapuk várták őket... a városlakók kivonulva ünnepezték bevonulásukat.

A megyehatárok folyók mentén húzódtak. Be kellett venni a gázlókat őrző városokat, hogy biztosítsák a felszabadított területeket. De az őrvárosokat elit légiók őrizték, akik rokonaik elárulásával emelkedtek Kaine kegyeltjei közé. Ezekben a városokban működtek a technikai üzemek, ahol magas végzettségű kovácsok, kutatók állították elő a légiók páncéljait: ők várhatóan családjuk kiváltságait védik majd, nem kockáztatják meg, hogy a forradalmárok oldalára álljanak. Az üzemeket rabszolgák tömegei szolgálták ki, akik soha nem emelkedhettek fel. Arra nem lehetett építeni, hogy fellázadnak az ostrom kezdetekor, de ha a forradalmárok bevonulnak, megkísérik meglincselni egykori uraikat.

Csak a pórnépnek van racionális oka a forradalom mellé állni. Őket Kaine elit légiói néhány évente megtizedelik, hogy lássák: a hatalom legyőzhetetlen. A légiók nem védik őket a bűnözőktől, csak Kaine megdönthetetlen zsarnokságát teszik nyilvánvalóvá.

A hatalmas, oszlopokkal szegélyezett hűvös kőcsarnokban Gareth hallgatta, amint a tanácsnokok bemutatják, mire számíthatnak az őrvárosok ostromakor. Lináékkal együtt azt tervezte, hogy elkíséri a deltatorkolat őrvárosának bevetelére induló légiót. Onnan már közel a Főváros.

Rádöbbsent: újra át kell gondolnia a teljes képet. Készítést érzett, hogy védje terveit, de minden hozzászólás megalapozottnak tűnt.

Nem tud biztosan működő terveket adni, de a vezérkar civil tagjaként felügyelheti az ostromot.

Lina gyötrődve szólt a hűvös, visszhangos kőteremben.

- Ha a kutatók harcba indulnak ellenünk, csak önvédelemből teszik!

A fiatal tanácsnok figyelmesen nézett Linára, élénk hangon válaszolt:

- Akik együttérzőek, nem tartanak ki a Zsarnok mellett. Az alapján dől el, melyik oldalra állnak, hogy melyik győzelmének adnak esélyt. Ezért komoly sikereket kell felmutatnunk már az ostromok kezdetén.

Gareth feltette a kezét, s amint bólintott a sűrű szakállas tanácsnok, azonnal végigmondta:

- Nem szabad, hogy az ostromok vérengzéssé váljanak. Jelentkezek a deltatorkolatot bevető légiók felügyeletére.

Érezte, amint izzadni kezd: lehet, hogy föllázadnak az alatta szolgálók. ... mégsem tehet mást: csak a veszélyt vállalva korlátozhatja a csatát a katonai célpontokra.

A fehér szakállas tanácsnok óvatos tekintettel nézett vissza rá.

- Jelentkezését szavazásra bocsátom a városi tanácsban, utána pedig a kilenctagú vezérkarban.

Mindkét testület tagjai feltartott kézzel támogatták Gareth küldetését.

Amint jóváhagyták, a fehér szakállas tanácsnok rögtön folytatta:

- További embereket kell toboroznunk, hogy bevegyük a deltatorkolatot. A városokból átállt légiókat összevonjuk a gázlók őrvérosainak bevételeire, de ez még kevés. A Zsarnok egész Birodalma működésbe lépett ellenünk: a kontinens minden részéből megindultak az elit légiók, hogy kiirtsanak minket.

Clyde vérekes szemekkel, rekedten szólt:

- A tudat határozza meg a létet, és nem fordítva. Van lehetőség az erkölcsi tartásra.

Lina felélénkült erővel szólt közbe:

- A kitartásra kell rávennünk követőinket is. A vezérkar mutassa meg magát a népnek, s beszédekkel vegye rá őket, hogy fogjanak fegyvert!

A négy páncélos vezérkari tiszt azonnal bólintott... Olivierék azonban remegve összenéztek.

Végül Olivier sóhajtott, s magán uralkodva szólt:

- Szükséges a lépés, és jogosan elvárt.

Clyde komoran rápillanott Linára. Nem örült, hogy a lány az egész vezérkart kiteszi a nyilvánosságnak: ezáltal Lina arca is ismertté válik.

A tanácskozás szünetében a szellős teraszon komolyan, de szeretét éreztetve próbálta lebeszélni a lányt.

Lina elszántan, de megbecsüléssel válaszolt:

- Clyde! Lelki fejlődésemhez szükséges, hogy ezt a kihívást is teljesítsem. Tudnom kell felszólalni. Én megyek tönkre, ha nem tehetem meg.

Clyde türelmetlenül megrázta fejét, fogai megcsikordultak.

- Rendben, de ne mondd el, hogy a vezérkarral tartasz. Az úgy védene rövidtávon, hogy tartósan céltáblává tesz.

Mégegyszer összegyűltek a kőteremben, s a döntéshozatalt kora délután fejezték be: a vezérkar tagjai kivonultak a hűvös, oszlopos csarnokból, s követni kezdték a Ziggurat lefelé vezető falait. A piac a Ziggurat tövében volt kiépítve.

Leértek a városlakók közé. Clyde remegve nézett körül: hamarosan merénylők célpontjaivá válhatnak.

Elértek a piac közepén kiépített emelvényre, amiről a napi hirdetményeket kiáltották ki.

Gareth felállt a pulpitusra...

...Clyde védelmezésre készen figyelte őt és a piaci vásárlókat...

...láncostorát kabátjával folyamatosan takarta, komor indulattal szólt:

- Szabadságukhoz hú embertársaink! Eljött a teljes 9 tagú vezérkar, hogy utánpótlást toborozzunk a légiókba!

„Mégnagyobb esélyt ad a merényletnek!” – villant át Clyde-on. Figyelte a tömeget... egyre többen álltak a pódium elé... Clyde semmi gyanúsat nem látott.

Gareth határozottan maga elé nézett, állandó tempóban folytatta:

- Bátrak vagytok, mert a forradalom mellé álltatok. Tudnotok kell: már megindult ellenünk a Zsarnok egész Birodalma! Csak fegyvert fogva menekülhetünk meg! Be kell vennünk a gázlókat őrző városokat: seregeinket az őrvárosokba összevonva verhetjük vissza az elit légiókat, s győzelmeinkkel további megyéket állítunk magunk mellé.

„Hosszútávú terveinket is elmondta.” – Clyde érezte, amint előnti a kétség teljes jövőjük iránt... megrázta magát. – „Eddig is kétséges volt győzelmünk, és a forradalmárok sok ballépést tesznek ezután is. Kudarcunk nincs eldőlve.”

Gareth egyre lelkesebben beszélt:

- Azonnal dönthetünk bármi mellett, de a kívánt állapotot csak kitartó erőfeszítéssel érhetjük el! Hosszú időn át kell küzdenünk, hogy megvalósítsuk a szabad államot!

Csak egyéni teljesítmény létezik! Aki mások sikeréből akar élni, a hanyatlás útjára lép. Magunknak kell kivívnunk a szabadságunkat!

Oldalra fordult, s lelépett az emelvényről.

A tömegben állók érezték: őszinte beszédet hallottak.

Következőnek Lina lépett fel.

Érezte a halálos veszélyt, aminek véglegesen kitették magukat. Minden esélyt meg kellett ragadniuk: a szükségből erőt merítve bátorítani kezdte hallgatóságát... Kaine biztos beépítette embereit a tömegbe.

Hirtelen eszébe jutott, miket hallott a templomban, mikor Gareth elrángatta.

- Hogy milyen állapotba süllyesztett minket, az Kaine értéktelenségét mutatja!

Értékünk független attól, mit tol erőszakosan szemünk elé: az határoz meg minket, kikhez vagyunk hűek és mire törekszünk!

Csak ahhoz tartozunk, amihez akarunk tartozni!

A Világ végén az arrogancia össze fog omlani az igazság előtt. Tegyük róla, hogy ez a zsarnok hamarabb megkapja büntetését!

Szeme sarkából látta, amint valaki hirtelen indulattal lehajol a földre, felvesz egy nagyobb követ és felé hajítja.

Látta, hova fog csapódni, azonnal döntött. Nem mozdítja meg karjait.

Robbanást érzett a gyomrában...

De szálegyenes maradt: megmutatja, hogy erős. Elszántan folytatta beszédét.

Látta, amint a követ dobót dühösen maga alá gyűri a tömeg... Remegni kezdett: nem tudta, mi következhet még.

Ekkor eszébe jutott: *megölni talán nem fog senki, mert az olaj a tűzre.*

... Több írástudó légionárius kiállt a tér szélére, elkezdtek a jelentkezők felírását.

Íves nemesfémekkel díszített páncélosok léptek a pódiumra: a Vezérkar katonai vezetői.

...Clyde-éknak sietniük kellett tovább: az aranypáncélos Areimus Tábornok parancsnoksága alatt már gyülekeztek a légiók a városkapunál, hogy elinduljanak a deltatorokolat őserdejének bevételeire. Mind az öt időutazónak arra kellett haladnia: Kaine-t csak ők tudják legyőzni.

Megérkeztek a kapuhoz. A városlakók tevekaravánt szereltek fel minden szükséges ellátmánnyal, a páncélozott légiósok a kapuban hallgatták Areimus eligazítását.

Poros ruhákba burkolt alak közeledett Lináék felé: egy városlakó.

Clyde-ot elöntötte a rémület.

Megmutattuk arcunkat az emelvényen, bárkitől tartanunk kell!

... a városlakó továbbstett a tevekaraván felé, hátán krumplis zsákot cipelt.

Clyde komor szégyent érzett.

„Tovább kell látnunk a rövidtávú életösztönnél. Nem válhatunk Kaine-hoz hasonló hódító zsarnokká! Figyelnünk kell, hogy az embereket érvényesülni hagyó társadalmat építsünk ki.”

Gareth keserűen, de türelmesen fordult társaihoz.

- Én az ostrom idején elől leszek a parancsnokkal. Amint bevonulunk a városba, fel kell állítanunk a rendet, ráadásul emberségesen.

Lina éles tekintettel szólalt meg, keserűségén érződött: megveti saját szavait.

- Nekünk az eszme terjesztését kell megterveznünk. Szerepünk manipulációnak tűnhet, ha nem lennénk nélkülözhetetlenek a feladathoz. Az időutazást és Kaine múltját csak mi látjuk át. Nem vagyunk gyávák: mi tudunk majd megküzdeni vele. Csak mi törölhetjük el zsarnokságát a történelemből visszamenőlegesen.

Nincs jogunk hősi halált halni. Hosszútávon kell biztosítanunk a jövőt.

Gareth a földet nézve megcsóválta a fejét.

- Akkor se használhatunk gátlástalanul bármilyen módszert, hogy Kaine-hoz eljussunk.

Clyde-ra nézett... öccse megértően bólintott... *s közben megfogta Lina kezét.*

... Másfél napi út vezetett a deltatorokolatban elterülő őserdőhöz.

Az erődváros a folyó túloldalát őrizte. A forradalmárok átkeltek a folyóágak gázlóján. A várost meglátva Areimus fővezér összes alárendeltjét felsorakoztatta a falakat ostromolni. Nem érdekelte, hogyan élnek meg: csak így élhették túl. A túlpartról közeledő légiók akkor állnak át, ha már a határvárosok is a forradalmat támogatják.

A forradalmárok szétnyíló serege megvárta, míg utolsó csapataik is átérnek a gázlókon, s a város felé fordították hajtógépeiket. Egyelőre senki nem támadt nekik.

Areimus parancsára kilőtték a robbanócserépeket... szinte azonnal rést ütöttek a falon... *ekkor a városból tömeges harci ordítás hallatszott!*

Rongyokba burkolt közemberek jelentek meg a városfalakon, földművelő szerszámokkal estek a páncélos őröknek.

Areimus azonnal parancsot adott a bevonulásra.

Még mielőtt rablóbandák jelennek meg az utcákon.

Gareth a páncélosok után indult. Emlékezett Lina szavaira: nekik Kaine időmódosításait kell eltörölni. De ott akart lenni a forradalmár légionáriusok nyomában, hogy még időben észrevegye, ha zsarnokoskodnak.

Futott a páncélos forradalmárok mellett... beléptek a városkapun, egyre több csapat fordult oldalra a kis utcákba...

Gareth gondolkozott... „a főerőt követem tovább. Ők a piactérre tartanak.”

Kilépett a házak közül egy kövezett tágas térre... meglátta a pultokat: beért a piactérre.

Egy vörös taréjos százados kérdezte ki a páncélosai által összegyűjtött törvénytelenkedőket.

Tízen ültek hátrakötött kézzel a poros földön, kivont karddal őrizte őket egy légionárius. Parancsnokára nézett... *ekkor egyik tolvaj felpattant, s befutott a mellékutcába.*

- MINDENKI MARAD A HELYÉN! – a teret felügyelő páncélosok megtorpantak, s tovább figyelték a piacot.

Megértették: a piacon a legvalószínűbb bűnözők megjelenése, s tovább kell figyelni a megmaradt foglyokat. Aki elmenekült, nem szabad, hogy néhány őrt csapdába vezessen.

- Orion és Arius! Maguk őrzik tovább a foglyokat! Erun, idejön!

A kudarcot vallott őr lehajtott fejjel parancsnokához vonult. Az lángoló szemekkel ráordított:

- Városlakókat se tud őrizni? Kikötöttem az ellenségnek a pusztába, ha csak hátráltatja a forradalmunkat! Mégegy hiba és valóban erre ítélem!

Gareth-be bevillant:

„Rendet teremtünk, de a mi oldalunkon is meg kell gátolnunk az önkényeskedést!”

Látta: ez a százados csak a kegyetlensége kiélésére használja felemelkedését, miközben az elégedetlenségre hivatkozik.

Őrjöngve nekitámadt:

- AKI ITT LECSERÉLHETŐ, AZ ROKONAINAK PÓTOLHATATLAN! – kifogyott a levegőből, várnia kellett. A páncélosok lelkesen néztek rá, de a százados döbrent riadalommal figyelte: felismerte, kivel áll szemben.

Gareth rideg határozottsággal a százados szemébe nézett, s akaratlanul sziszegett:

- Csak igazságos büntetést adhat! Különben gáncsolja forradalmunkat.

Érezte a százados szemeiből sütő komor agressziót... hidegvérrel visszanézett rá, cselekvésre készen. Keze láncostora felé mozdult.

A százados néma maradt. Tudta, hogy az egyik vezető áll vele szemben. Akinek terveit nem ismeri.

Gareth zárkózottan nézett a századosra. Ösztönei azt súgták, zárja ki a seregből.

Egyetlen dühkitörése alapján nem ítélem meg... egy csapatparancsnoknak korrektnek kell lennie, de mindenki csak ember.

A rendfenntartás mindenki érdeke. Csak ritkán lehetünk elnézőek: ha a nagy kép szerint is lehet.

...Eszébe jutott, amit a templomban hallott:

„Sokszor kereshetünk kompromisszumot, törvényes és tisztességes megoldást. Így magunkat se sodorjuk veszélybe.”

Ösztönösen bólintott. Döntött:

Este a vezérkari ülésen vádat emelek ellene, de csak a lefokozását és a nyomkövetését indítványozom.

Nem csak törekedhetünk a végső jóra: támaszkodhatunk is rá. Állandóan.

A vezérkari ülést a város zigguratjának tetőteraszán tartották. Az alattuk kanyargó utcákon örömtűzek égték. De a tanács résztvevői tudták: a megye határvárosainak bevételeire válaszul a Zsarnok egész Birodalmában mozgósítja az összes légiót. Ezért rögtön elrendelték további páncélosok toborzását, hogy legyen elég idő a kiképzésükre.

Gareth vádemelésére az ezredesek csak unottan bólintottak... de Olivier, aki megírta az Alkotmányt, felállt helyéről, s Gareth-re mutatott remegő karral... tekintete izzott.

Pont most, mikor a légiók mindenhol támadnak!

- Ez a százados kell nekünk! – keserű haraggal nyögte.

Gareth vicsorgott.

- Csak ha Kaine-t szolgáljuk, akkor!

Olivier idegesen megcsóválta fejét. Dadogott, de nyomatékosan a fiú szemébe nézett.

- Gareth, mindenhol jönnek a légiók, nem bonthatjuk meg az egységet. Nem járathatjuk le magunkat! Meg kell becsülnünk egymást, vagy nem követnek tovább!

Gareth hangja elfulladt a dühtől, karjai remegtek.

- Pontosan... ezt tanítom. Vagy a civilizációért lépünk fel... vagy rohad a mozgalmunk. Gonosznak nem leszek cinkosa. Nem engedhetjük, hogy tőlünk távol ilyen emberek emelkedjenek fel.

Belső határozottság jelent meg rajta. Szemei fellángoltak, komoly indulattal szólt:

- Le kell fokoznunk közkatonává... inkább táborellátóvá, hogy ne kegyetlenkedhessen. – fogai összeszorultak, de hozzátette: - Továbbra is védenünk kell.

Tudom, hogy csak Isten látja a lelket. Mi sokszor nem lehetünk engedékenyek. Nem tehetünk ki ártatlanokat veszélynek. De nem látjuk egy ember lelkét sem, ezért a büntetést kapottakkal se bánhatunk barbár módon.

Az egyik ezredes nyugtatóan legyintett kezével.

- Erősíti seregünket, ha fegyelmet tartunk, s jobban elfogad a lakosság, ha kiállunk mellettük, mikor egy parancsnok zsarnokoskodik. Beidézem a századost.

A tárgyalást napnyugtára tűzték ki, a Ziggurat tetőteraszára. Gareth azt gyanította, a katonai tisztek ragaszkodnak a zárt katonai tárgyaláshoz... a vezérkar civil tagjai szótlánul figyelték, milyen állásfoglalást tesznek. A katonai vezetők a tárgyalás *nyilvános kihirdetését kezdeményezték!* Maradéktalanul követni akarták Olivier alkotmányának összes pontját.

Napnyugtára felállították a bírák emelvényét, s széksorokat vittek ki a nézőknek.

Gareth Lina és Clyde mellé ült le. Láta: csak kevés néző gyűlt össze a tetőterazon. Egyikük egy falusi pap volt: azon üdözötték egyike, akik a forradalom óta nyilvánosan taníthatnak.

A városért felelő Areimus színes tarjú sisakban fellépett az emelvényre, két ezredessel együtt.

A századost elővezették. Ekkor a pap felállt, s fennhangon szólt, de éles hangján érződött: enyhén zavarban van.

- Az ítélethirdetés után felajánlást teszek! – mindenki ránézett, de ő szótlánul visszaült a korlát mellé.

Areimus határozott tekintettel, egy medve nyugalmával nézett rá. Hangja dörrenésnek hatott:

- Most mondjon el mindent, ami a tárgyaláshoz tartozik, ne tartsa a bírakat bizonytalanságban!

A pap felállt, s belső erővel, de kissé szétszórtan, jóindulattal szólt:

- Akkor érünk el eredményt, ha tanítással új meglátásokat adunk a századosnak. Ezzel kell hozzáállnunk, nem a bosszúval. Többet tudunk nála. Persze a világi bíróság dolga az elrettentés, nem erőltetheti nézetét senkire.

Ha az ítélethirdetés után a jelenleg vádolt százados meghallgat, átbeszélem vele világlátását. Ha valamire figyelmeztetem, közben éreztetem vele, hogy értékes.

A pap tisztelettel körülnézett, röviden meghajolt, majd visszaült a helyére.

Emlékezett tanulmányaira: aki nem tapasztal megbízhatóságot, nem fog bízni. Aki nem kap bátorítást, valószínűtlen, hogy adna. Célszerű felkelteni a hálát: bármit érdemel, ettől fejlődik. De ne az adjon segítséget, aki ettől tönkremegy.

A Teremtő a túlvilágon rávilágít, ha rosszul állunk embertársainkhoz. Ezzel büntet, de ez a javulás első lépése is.

Sokan azt mondják, állításaink nem bizonyítottak. Ez igaz, de engem az érdekel, hogy mi alapján élhetünk egészségesen: ezt a szeretet biztosítja, ami erősebb a rossznál. Csak az evilági lények tapasztalnak káoszt, mert őseik a harmónia alapjai nélkül akartak építkezni.

A hallgatóság rövid ideig némán gondolkozott a hallottakon. Végül Areimus bólintott, s visszatért a tárgyalás vezetéséhez.

Mikor elérkezett az ítélethirdetés, a pap odafigyelt rá, de nem tulajdonított neki nagy jelentőséget. Amíg nem ér el lelki változást, nem lát eredményt. A bíró beszéde véget ért... a terasz hallgatósága szétszéledt, ő pedig rögtön odalépett a katonához. Távolságartó türelemmel szólt:

- Nem az elért pozíció mutatja egy ember belső értékeit: előfordul, hogy a komolytalanabb, vagy az erkölcsi elvárásokat nem ismerő személy vállalja a vezetést, mert nem is tudja, milyen dilemmákkal szembesül majd.

A pozíciója alapján akkor ítélnénk meg valakit, ha mindenkinek lehetősége lenne teljesíteni. De ez semelyik meggyében nincs így. Sokféle teljesítményt egyáltalán nem tartanak számon a hivatalok.

A katona rideg komorsággal nézett az őt beidéző Gareth-re... de ösztönösen bólintott a mellette álló szavaira.

*

A következő napokban hírnökök érkeztek a kőfalakon függő festmények között üléselő a tanácshoz: elmondták, hogy a többi határvárosból Kaine elit légiói elvonultak a forradalmárok közeledésére, de előtte kifosztották a városokat.

Egyes helyeken összeomlott a közrend, s kannibál rablóbandák léptek fel. A bevonuló forradalmárok parancsnokai drákói szigorral tettek rendet, azonnal ítélték életről és halálról.

A hűvös csarnokban székek dörömbölése hallatszott: szünetet tartottak, s a legtöbb tanácsnok kivonult a tetőteraszra. Gareth a térképhez lépett, tekintete elhomályosult... ismét azon rágódott, jót tesz-e a felkelés.

Gondolatban felelevenített mindent, amit a szöveten ábrázolt településekről hallott.

Az elit légiók a forradalmárok sikerének hírére azonnal elvonultak a sziklás dombság városaiból, amíg nem egyesülnek a távolról indított erősítésekkel...

...a városokat bevevő légióink rögtön halálra ítélték a rablóbandákat, ismét folyamatos az élelmiszerkészítés... a forradalom által uralt településekre egyre több menekült érkezik a Zsarnok városaiból... tehát nem a felkelőktől menekülnek.

Be kellett ismernie:

Egyelőre többet használ forradalmunk, mint amennyit árt.

De a helyszíni kivégzések minden hadszíntéren folytak... még ha nem is ő indította el ezt a fellépést.

Tudta, hogy csak finoman tehet javító javaslatokat, különben maga ellen hergeli a vezérkart.

...Remélte, nem lépett a tönkremenés útjára, egyre több ügyben megalkudva.

Végül mi leszünk az új zsarnokok, akik a nép ellenében védik elképzeléseiket? Ha igen, mindenképpen távoznom kell. Nem szegülhetek szembe eredeti célommal.

Hirtelen ötlet jutott eszébe. Azonnal kilépett a tetőteraszra, s megkereste Olivert. Váratlan határozottsággal, de visszafogottan komolyan szólott hozzá:

- A tanács befejeződik napnyugtakor. Szeretnék veled beszélni, közben sétálhatunk a városban.

Olivier kérdő tekintettel nézett rá... de nem kérdezett többet, tisztelettel bólintott.

A napi tanács lezárása után együtt indultak lefelé a fáklyákkal kivilágított falakon, végül kiértek a virágcserepekkel díszített utcákra.

Olivier érdeklődve ránézett... nem tudta, mit tart Gareth ennyire fontosnak.

A nyomozó komoly hangon, gondolataiba merülve szólt.

- Kiáltványt kellene írunk a háború szabályaira és az elfoglalt városok emberséges biztosítására.

Olivier lángoló szemekkel, döbbenetesen ránézett... arca fájdalmasan eltorzult, naiv fölháborodással válaszolt:

- A leggyorsabban rendet kell tennünk! Ennek híre adja a legnagyobb biztonságot! A rablók hágták át a lakosok összes emberi jogát, nem mi! – komoran megcsóválta a fejét, s elnyomott dühvel hozzátette: - Az a kevés ártatlan, akit tévesen ítélnék halálra, szükséges áldozat ahhoz, hogy a leggyorsabban helyreálljon a biztonság.

Gareth úgy érezte, égnek áll a haja. Nem válaszolt: nem tudta, bízhat-e Olivier-ben. Pedig ő írta az Alkotmányt.

Clyde-nak és Linának viszont be kellett számolnia arról, hogy Olivier hagyja magát megvadítani.

Sikerült beszélnie velük a Ziggurat tövében kiépített, fáklyáktól fénylő katonai táborban. Helyi zenészek és italmérők vették körül a tér közepén táncolókat. Ebben a zajban alig lehetett Gareth-ékat hallani.

Clyde-ot egyvalami foglalkoztatta: segíteni Lina túlélését. Bármely oldal őrzöngő idiotái saját magukra hozták a vést. De neki ki kell tartania társai mellett, akik belevágtak ebbe a rögös útba.

Lina úgy érezte, kicsúszott lába alól a talaj: már a közeli jövőben se tudja, mire számíton. Kezdte érteni, miért mennek tönkre erkölcsileg, akik váratlan helyzetekkel találkoznak.

Clyde halkán szólt Linához:

- Ebből látszik, hogy Olivier bármilyen okos, szubjektív marad... de ne csodálkozz, ha felfedezed hibáit olyannak, akit nagyra tartasz. Mindenki tökéletlen ember.

A tér szélére néztek, és meglátták Oliviert! A fiú rájuk nézett, tehát őket kereste.

Szégyentől lehajtott fejjel ment oda hozzájuk.

Gareth-hez fordult, s halkán, de meggyőződéssel szólt:

- Megírom a civilizált hadviselés kiáltványát. Nem csak azért, hogy követőket szerezzünk: rá kell jönnünk, mi ad egészséget. Akkor is, ha a későbbi helyzetek megkérdőjelezték. Mi ezekért az elvekért lépünk fel. Nem minden megoldás jó.

Clyde elmosolyodott, Lina arca felragyogott... Olivier megértette, mire figyelmeztette Gareth.

Clyde intésére mind a négyen elindultak az utcák felé... jární kezdték a fáklyákkal megvilágított várost. Az égbolt békésen, báránnyfelhőket sodorva borult a fejük fölé, a városfalakon túlról hallatszott az őserdő rovarainak ciripelése.

De tudták: az esőerdőn túl, a Fővárost irányító Zsarnok az összes forradalmár kiirtásán dolgozik.

Clyde visszaemlékezett az elmúlt napok tanácskozásaira. Ez alatt az idő alatt látta: Lina lelkesen beleveti magát a Tanács munkájába.

Tisztelettel Lina felé fordult. Törődnie kell vele, amíg teheti.

- Lina, figyelj. Lelkileg építő társaság kell, minden egyéb együttlétet érdemes visszafogni.

Lina megvetően szőlt:

- Nem ront el a tanács. A környezetünk semmilyen irányban nem hat ránk. Mi döntünk arról, hogyan bíráljuk el. Én is mehettem volna kocsmázni meg bűnözni, amikor Papa elment. Az határoz meg, milyen irányba próbáljuk formálni a világot.

Ha nem figyelmeztetjük a vezetőket, hanem azt hazudjuk, mindent jól tudnak, hosszútávon a bukás felé haladunk.

Eszébe jutott: valóban azok között tud feltöltődni, akik hozzá hasonlóan állnak a világhoz. Ilyen csoport tagjaként tud türelmesen tárgyalni a többi körrel.

„Azzal szolgálom Linát, hogy az együttérzést terjesztem az emberek között.” – gondolta Clyde. – „Nem azzal, hogy ellenségeket szerzek.”

Laza nyugalommal szőlt:

- Korunk pszichológiája a fejlődése elején megmutatta: az ember nem lehet lelkiileg egészséges anélkül, hogy másodlagos realitásokkal foglalkozna, például mítoszokkal. Eleve ez az egészséges eset: ha elméletben térképezi fel, mi helyes és mi nem. Így átlátja a rosszat anélkül, hogy a fenyegetés elválná a jótól.

Lina bizalommal bölintott.

Gareth komoran elmosolyodott.

- Az ősi iratok több ezer éve megírták, hogy a hierarchia és a pénz érzelmileg üres, csak a szükség hozza létre az együttműködést. Ha az emberek önként támogatnák egymást, megszűnne a legtöbb fenyegetés. Ezt kezdeményezhetjük. Forradalmian ősi gondolatok.

Ha valaki hagyja a rosszat megtörténni inaktivitással, az is döntés es cselekedet. Ugyanolyan rossz, mint az aktív károkozás. Ez nem azt jelenti, hogy sok idegenre pazaroljuk el erőforrásainkat, mert nem tudnánk segíteni azokat, akiknek fontosak vagyunk.

Védő intézmények nélkül is rendeseknek kell lenni az embereknek egymással.

Tragédia, ha valaki körül folyton cserélődnek az emberek: az a természetes, hogy egész életükön át támogató társai vannak. Értelmes célokat kitűzött önkéntes csoportokban találhatja meg őket. Elég, ha természetjárók vagy díszkésztők közé megy. Többet segít, ha az emberséget kifelé terjeszti is.

Aki szereti társait, nem csak addig tart ki mellettük, amíg neki jobban megéri. Nem cseréli le őket akkor se, ha előnyösebb - valójában csak rövid távon. Saját lelki minőségét pedig tönkreteszi, ha széles látókörrrel és szabadon árulja el társait.

Természetes esetben az emberi kapcsolatok helyrejönnek, nem elpusztulnak. Az utóbbi kellhet a lelki egészséghez, de mindkét fél akarata esetén megoldható a békülés - még ha ez a nehezebb út is.

Aki tanult hittant, tudja, hogy Isten megbánás esetén bocsát meg: azt kéri, használjuk együttérzésünket, nem annak ellenében fenyeget. A múltat is akarnunk kell helyrehozni, hiába lehetetlen.

Minden lénynek, aki a világra jön, Isten rendelte el létezését. Tehát nem lehet meggátolni létrejöttüket, legfeljebb késleltetni. Sok esetben pont ez a késleltetés hozza őket létre.

A szent ősi szövegeket az önzés által uralt káoszban írták: az együttérzés irányába mozdultak el a leírt szabályok, de a célt kell nézni, ami felé terelnek. A korabeli emberekhez eléggé közel kellett állniuk, hogy elterjedjen közöttük. Ha találunk együttérzőbb megoldást, azt kell alkalmaznunk. Sok történet csak a személyközi viszonyokra és a lényeglátó szemléletre mutat rá, de az se biztos, hogy szószerint megtörténtek.

Clyde megcsóválta felyét, halk komolysággal szólt:

- Az is lényegi, hogy a lelki minőségünk adja meg értékünket, s ez befolyásolja, milyen lelki hatást keltünk. A külső vagyon, pozíció, különböző tervek végigvitele kevésbé határozza meg értékünket, sőt van, hogy nekik ellenállva növeljük tényleges értékünket. Tudásunk sokszor nem a mi hibánkból hiányos, ezért törekvésünk minősít.

A lelki hatás is csak felszínes jel: ténylegesen az számít, milyen lelki hatást akarunk kelteni, de általában önerőből elég tájékozottak vagyunk ahhoz, hogy pontosan tegyünk. Aki komolyan veszi feladatát, elkerüli a hanyagságot. Döntő, hogy valós elkötelezettség van-e szavai mögött. Tudása és kedvessége sem ér semmit, ha nem szeretetből cselekszik társaiért.

...Mindannyian hallgattak. Tovább sétáltak a fáklyákkal megvilágított utcákon, a falakon túlról beszűrődött az őserdő rovarainak ciripelése.

...

A Ziggurat tetőcsarnokában üléselő tanácshoz érkezett hírek egyértelművé tették, a forradalom létrehozta veszteseit: azokat, akik a szükségállapot alatt szenvedtek sérelmet. Ugyanúgy elvesztették rokonaikat, mint a légiókba önként belépők hozzátartozói... ráadásul igazságtalanul.

A felszabadulással nyert jogait az új állam szétzúzására használnák. Várható, hogy merényletet terveznek a vezérkar ellen.

- A városokban állomásoztatott katonák képesek ellenük fellépni. – szólt a visszhangos, kövezett tanácssterem egyik hadvezére.

Gareth indulatosan előrehajolt, nyílt komorsággal szólt:

- Nem válhatunk totális, kutakodó zsarnoksággá. A vezérkar csak a szabadságot őrizve tarthatja a népet az oldalán, hiába jár kockázattal. Egyértelművé kell tennünk, hogy az állam véd mindenkit, aki békés.

... a csarnokba feszülten lélegző páncélos lépett be, mind felé fordultak.

... Jelentette: Kaine elit-légiói bevették a többi határvárost, s mindegyik a deltatorkolathoz vonul tovább.

A teremben többen kiabálni kezdtek... Gareth felállva harsogta, az ellenük küldöttek megállíthatók az eljük kilótt cserepekkal.

Tudta: minden haláleset tragédia, bármelyik oldalon történik. A légiók, ha lelkileg egészségesek lennének, nem hinnének a Zsarnokban és fenyegetés hatására se követnék. Ha elérik természetes állapotukat, együttműködnek másokkal és a Zsarnok ellen fordulnak. Kaine-t pedig csak akkor kell kitzsítani, ha szabadon döntve kitart az emberek úszítása mellett.

- Akármennyien vagyunk, nem adhatjuk meg magunkat! – a teremben egyre többen figyeltek rá. - A helyeset kell követniük, mindegy, hányan támogatják! Kitartással szerzünk követőket, életünk végén se embereknek számolunk el... ezentúl jó hatást kell keltenünk. A káoszba zuhant városokban erővel tettünk rendet, emiatt most többen támogatják a Zsarnokot!

Olivier kiáltványt ír a hadszínterek igazságos biztosításához, ezt is terjesztenünk kell!

... Lina Olivierre nézett: a fiú keserűen lesütötte szemeit, majd remegve, riadtan körbenézett.

„Tehát nem tud rá szabályokat alkotni! ... Amik működnének.” – Linát fagyos dermedtség töltötte el. – „Át kellene vennie a szót, hogy védje Gareth-et, ehelyett félve elvonul.”

Olivier éles hangon kitört:

- Lina ötleteire várok!

A lány ökölrel az asztalra vágott, elítélő dühvel szólt:

- Gareth akarja biztosítani a lehetetlent, őt hibáztatod!

...Lina rádöbbsent: bűnbakot csinált belőle. Úgy érezte, elégeti a szégyen.

Ránézett Gareth-re.

Megérdemli. Ne követelőzzön.

Gareth hirtelen ránézett, s megbántottan szólt:

- Mindenki, aki zsarnokká válik, maga ellen fordítja az embereket! A felkelők is kilépnek a fenyegetésbe, ha nem tisztelik a lakosságot!

...Kürtök harsantak az őrtornyokból. A tanács tagjai egymást taposva tülekedtek ki a tetőteraszra.

A távoli pusztából hat légió közeledett, s az egyik már nagyon közel járt! Fémpáncéljuk csillogott a napfényben... cserepekkal megrakott szekereket hoztak, s néhány embert rabláncra tereltek.

„Ezek vagy a forradalom utóvédei, vagy Kaine elfoglalta Erine üzemét.” – állapította meg Lina. – „Ha Kaine követői, parancsuk van, hogy lemészároljanak mindenkit. Ha ezt a rengeteg cserepet a városra lövik, a forradalmárok behódolnak.”

„...De a Zsarnok parancsai meg is erősíthetik az ellenállást. Többen gyűlölik meg őt, ha kegyetlen utasításokat ad. Saját katonái között is.”

A tanácsnokok lenéztek városfalra, a forradalmárok bevonulásakor ütött nyílásra: még nem tudták kővel feltölteni. Nem védhetik sokáig a nyílást.

A légió feltartóztatlanul közeledett. A tetőterazon állók dermedten figyeltek, senki nem ragadta magához a kezdeményezést.

Lina rádöbbsent: nem hagyhatja Gareth-et elpusztulni. Úgy pláne nem, hogy cserbenhagyva érzi magát.

Távolságtartóan a fiúra nézett, s kifejezésmentes határozottsággal szólt hozzá.

- Gareth, nem fogok rád többet semmit alaptalanul. – szemei felizzottak. – De vedd számításba, emberektől mit várhatsz el.

Sóhajtott, s maga elé nézve bólintott.

- Bocsánatot kérek.

Gareth halványan elmosolyodott, s végigsimított Lina fején.

Clyde érezte, amint lábai remegni kezdenek.

Mellett állt Lina. Őt nem hagyhatja el.

Emlékeiben hallotta a fehér-lila ruhás pap szavait:

„A szeretet nem a tudat által irányíthatatlan rajongás. Hanem a tudatos döntés, hogy akkor is segítem a társamat, amikor épp nem rajongok iránta. A hűségről és a kitartásról az ember dönt, nem pedig akarata ellenére hajtják bele az indulatai.”

A szeretet teljesen odaadó, kiváltképp akkor segít, mikor magatehetetlenek vagyunk. Lina velem töltötte az idejét, szerelmemként. Ezért is örökre védelmezem őt.

... A lány tudta: darts tudását most először lehet, hogy használnia kell idegen emberek ellen. Ha elfogynak az övére csatolt tűk, bármit használhat, ami apró és hegyes... de nem akart megölni ismeretleneket! Kaine besorozott áldozatait se.

Hirtelen ötlet merült fel benne, azonnal elhatározta magát mellette:

„Könyökre és térdre célozok, ezzel harcképtelenné teszem őket.”

- TŰZELÉSRE KÉSZÜLJ! – kiáltott az aranypáncélos tiszt. ... Az őrtornyok hajítógépei célba vették a közeledő sereget.

Az már lőtávolságon belül volt.

De nem tüzelt.

A páncélosokat körülvevő munkások közül kilépett egy idős nő, s fennhangon kiáltott... Erine hangján:

- Elhoztuk az egész készletünket! Így kitarthatunk!

Szabályszegés

Az aranypáncélos tábornok parancsára azonnal elkezdtek feltölteni a kilövőállásokat az Erine által hozott cserepekkel. Rohamléptekben torlaszt építettek a falon ütött nyílásba.

Clyde társaival együtt megtanulta a vívás alapjait egy légionáriustól. Csak néhány töltenyük maradt: a csatamezőn mindenképpen használniuk kell kardjaikat is.

Erine a Ziggurat tetőcsarnokában tartott tanácson beszámolt róla: miután kiterjesztették uralmukat a megyére, Kaine légiói megindultak a Birodalom minden szegletéből: a Zsarnok hírheté tette köztük, a forradalmárok milyen kegyetlenül tettek rendet a városokban, ahol a birodalmi vezérkar elüldözése miatt tört ki a káosz.

Az Alkotmányról is elterjesztette saját változatát: fellelkesítő szövegnek mutatta be, ami valós védelmet nem ad.

„...Így lesz a szabadság írásából a tiltott tudás. – állapította meg magában Lina – Miközben a valódi tiltott tudás a biológiai kísérletek és a hadi gépesítés.”

Kaine elit légióit vezényelte a városokhoz: ezek tagjai a Birodalom hasznélvezői voltak, s gátlástalan dühvel készültek lemészárolni a forradalmárokat.

Nem csak a határvárosokat vették be: a megye központját, Kurint is elfoglalták. A cserepek gyártóinak el kellett hagyniuk a kőfejtőt, eljönni a forradalmárok utolsó végvárához. Ott Erine már korábban szigorú szabályokat vezetett be: külön táboroztak és dolgoztak az eltérő munkafázisokhoz beosztottak. Aki engedély nélkül lép a kőfejtő területére, azt kivégzik, s azokat is, akik saját területüket elhagyják. De még senkit nem kellett megöletnie. Munkásai tudták, hogy a forradalom győzelmén dolgoznak.

... Erine váratlanul elkomorodott:

- Néhány munkás el akart szökni. Megtaláltuk náluk papíron a porok gyártásának néhány lépését, amikben ők maguk részt vettek. Valószínűleg Kaine seregének akarták átadni, a kegyelemért cserébe. Őket itt, a Ziggurat börtönében kell őriznünk.

Nem árulta el, de a hallgatóság sejtette: csak ő tudja a teljes receptet.

- Egyetlen esélyünk maradt a győzelemre: fősergünknek át kell vágnia az őserdő deltatorkolatán, s el kell foglalnunk a Fővárost.

Ha megdöntjük magát a Zsarnokot, az elit légiók se fenyegetik tovább a népet.

Ez az őrváros tartósan véd hátulról, ha itt hagyjuk a cserepek felét. Rejtett cserepeket készítettünk, amiket gyújtózsínórok hoznak működésbe. Személyesen tanítom meg a használatukat.

Erine komoly tekintettel végignézett a tanács tagjain.

- Rajtunk áll a Forradalmunk győzelme. A robbanó cserepek szétverik Kaine légióit.

A tanácskozók tudták: egyetlen utat látnak a győzelemhez. Megszavazták Erine tervét.

Az idős asszony este négyszemközt beszélt Olivierrel a szobájában.

Egy asztal mellett ültek. Erine halkan, de parázsló erővel szólt:

- Olivier... nem garantált, hogy ez a város kitart Kaine ellen. A kémeket a polgári börtönbe küldtük, de nem hívhatjuk fel a lakosság figyelmét a robbanó cserepekre. Nem tarthatunk nyilvános tárgyalást, mert mégtöbben próbálnák megszerezni a receptet. Mielőtt kivonulunk a Főváros ellen, meg kell halniuk a kémeknek.

Szóval ezért jöttél személyesen.

Olivier félrenézett, magában mérlegelt.

Ránézett Erine-re.

Tekintete elkínzott volt.

Halkan szólalt meg:

- Megkísérlek egy ételmérgezést a börtön konyháján... ebbe sok őrizetes bele fog halni.

Ha a követőm ennyire fanatikus. De pont én készítettem fel az Alkotmányos Jogokból.

Vele szemben Erine összeszorította fogait.

- Az összes behatoló kapjon az ételből. Az elsők között.

Egyikük se állt fel székéből. Lesujtottan hallgattak.

Erine úgy érezte, kiszakadt a világból: tisztességes ember még? Visszatérhet a becsület útjára?

... Csak kényszerből választjuk ezeket a lépéseket! Amint tiszta lesz környezetünk, gond nélkül fogjuk követni a tisztességet!

Másnap reggel riadót fújtak a városban. A Főváros bevételéhez szükséges légióknak azonnal indulniuk kellett.

Kaine seregei elfoglalták a deltatorokat gázlóit, elvágva őket korábbi megyéjüktől. Újabb légió közeledett: ez az esőerdőt áttörő útkereszteszűdésekre állított fel támaszpontokat.

Olivier nem tudta, a katonák mennyire hűségesek Kaine-hoz. A távoli megyékbe elsősorban Kaine rémhírei jutottak el a forradalmárok tetteiről.

„A katonák rokonai a mezőgazdaságban dolgoznak. Szenvednek a zsarnoktól, de aki dezertál hozzánk, az halálos veszélynek teszi ki rokonait.

De ha sikerül létrehoznunk a civilizált államot, azzal mindenki nyer. Az utánunk jövő generációk is. Meg kell próbálnunk terjeszteni az Alkotmányt.

Szemei fellángoltak, ahogy felismerte az esélyt:

Oda kell vinnünk másolatait, ahol a légiók támaszpontokat fognak felállítani!

... Kürtök szólaltak meg s a tanácson résztvevők ismét kirohantak a tetőteraszra...

... megfagyott ereikben a vér: Kaine elit légióit küldte ellenük, a lőtornyokból már látni lehetett színes fémekből készült páncéljukat.

Egyre több forradalmár jelentkezett a Főváros bevételeire. A sereget a vezérkar fővezére, Areimus tábornok fogja vezetni, mellé jelentkezett a vezérkar mind az öt civil tagja... a városi tanács tagjai nem értették, miért figyelnek mindannyian a Főváros bevételeire. A deltatorokolat védelme ugyanolyan fontos, s több az esélyük a falak által védve túlélni a légiók támadását.

Gareth keserű határozottsággal szólalt fel:

- Ötünknek az utolsó páncélos hátvédcsapattal együtt kell elhagynunk a deltatorokolatot. Példát kell mutatnunk, különben megvetnek minket, s jogosan. A forradalom célja az életünkénél is fontosabb. Az lép a zsarnokká válás útjára, aki pótolhatatlannak tartja magát.

Lina maga elé meredt, komoran megrázta a fejét: többször világossá tette Gareth számára, hogy egyedi feladatuk van. Ő mégis a seregeknek mutat példát.

... A tanács hozzájárulását adta Gareth kéréséhez. Clyde-ék zárkózottan néztek a fiúra: nem tiltakozhattak.

A légió haladéktalanul útnak indult: kinyitották a súlyos fémkaput, s kétezer gyalogos vonult ki rajta, az ellátmányt szállítók állatokat tereltek. Az időutazók közvetlenül az erősen páncélozott hátvédek előtt haladtak.

Erőltetett tempóban haladtak át a rovaroktól hemzsegő, forró őserdőn... végül kiértek a pusztába, s a távolban meglátták csillogni Kaine városát!

A Fővárosból öt légió közeledett, aranyozott páncéljaik csillogtak a forró napfényben.

...A tábornok azonnal tűzparancsot adott, az ellenség rohanva közeledett... a hajtógépek kilőtték a robbanó cserepeket, s azok a közeledő osztagok közepébe és hátuljába zuhantak, holttesteket szórva szét...

... de az első sorok elérték a forradalmárok seregét. S átcsaptak rajta, egészen a hátvédekig.

A kavarodásban Clyde ismét Linát és Selenát védte, a többiek eltűntek szemük elől...

Lina csodálattal nézett Clyde-ra: a fiú gond nélkül alkalmazkodott hozzá. Nehézség idején is.

Szükségük volt egymásra Kaine legyőzéséhez... de amint keresni kezdték a többieket, páncélos ellenségek csapásait kellett kivédeniük...

Meglátták Erine-t... majd az asszony megint eltűnt a szemük elől.

Az egész pusztában pengék zöngése hallatszott, élesen feljajduló ordításokkal...

s az egésznek vége lett. A forradalmárok lihegve néztek a velük szemben tornyosuló Zigguratra... senki nem tört már rájuk.

Sikoltások harsantak fel hátuk mögött a dzsungel őrvárosából... tehát már csak Kaine-t megdöntve győzhetnek.

Nem volt mögöttük semmi. Amit felépítettek, elpusztult.

Clyde-ék megtalálták egymást mind a hatan.

Az újságírás leállt. – gondolta Olivier. - A börtönmérgezést már nem derítik ki.

A forradalmárok kivont karddal, komoran közeledtek a Főváros felé.

Mikor a falak közelébe értek, nem lőtt rájuk senki. Üresen álltak az őrtornyok.

Areimus el akarta kerülni, hogy csapdába csalják őket. Lovasokat küldött mindkét irányba, hogy megkerüljék a várost, s azonnal jelentsék, ha ellenséget látnak.

De nem késlekedhetnek. Azonnal intett a hajítógépeknek...

Berobbantották a kaput, s bevonultak... néhány lakos az ablakokból nézte őket, Areimus azonnal felolvastatta az Alkotmány pontjait.

A lakosok előjöttek... szerszámokkal a kezükben.

Az eléjük érkező lakosok kaszával mutattak a város közepén magasodó zigguratra.

- Ott retteg testvéreink gyilkosa! Eltorzultak már csak a Palota falain belül vannak!

Elindultak a légiók előtt, a Zsarnok palotája ellen.

A forradalmárok elkomorultak: nem tudták, kikre utaltak a helyiek, de követték a lakosokat.

Lina végignézett a kapákkal, kaszákkal vonuló tömegben...

Annyira elviselhetetlen a zsarnokság, hogy már nincs vesztenivalójuk. A győzelem nincs biztosítva. Tudják, hogy az ellenség gátlástalan. Ha nem járnak sikerrel, tömeges megtorlást kapnak. A győzelem csak harccal érhető el, amit nem biztos, hogy túlélnek.

Elérkeztek egy belső városfalig.

- A palotakert! – kiáltotta egy helyi lakos. – Szinte minden páncélos kivonult, már csak a Zsarnok palotáját védik.

Az aranypáncélos hadvezér intésére a hajítógépek ismét működésbe léptek... berobbantották a kaput, s színes virágoskert tárult szemük elé.

A Zsarnok tudta: a nyers erővel kudarcot vallot. De máshogy is térdre kényszerítheti ellenségeit.

Erkölcsei kötelesség

Clyde átnézett a kapun, s elgondolkodva, de éber elővigyázatossággal szólt.

- A város lakó azt mondta, a kapun túl találjuk az eltorzultakat. Ez mit jelenthet?

Lina halványan elmosolyodott, s mellékesen, türelemmel megjegyezte:

- Azt, amit kiolvashat belőle.

Clyde hirtelen indulattal fordult Linához.

Tudta: a lány törekszik az igazságra, nem relativista.

Távolra lépett, s harci állást vett fel. Kezeit ökölbe szorította, nem vette elő fegyverét.

- Soha nem azt jelentette. Te pedig nem Lina vagy.

Parancsolóan kérdezte:

- Ki vagy?

Lina önelégülten elmosolyodott és maga elé meredve dörögni kezdett.

- Nem gondoltam, hogy idáig el fogtok jönni. Palotám határáig.

Remélem, nem rántja elő tőrét. – villant át Clyde-on.

- Szóval az Időviharban is te irányítottad őt. – szólt sebzett tekintettel.

Lina váratlanul megragadta Selenát és dartsot szorított torkának...

Lina szemei kitágultak, s hirtelen erővel elrántotta kezét...

...vonyított, s megint Selenát torkának tartotta.

Tekintete tisztult, fájdalmasan könyörögve nézett Clyde-ra.

- Segíts! Nem tudom uralni őt!

A körülötte állók mind fegyvert fogtak rá, Clyde még nem rántotta elő kardját... de senki nem mert Linának támadni. Hiszen azonnal megölheti Selenát.

Arcán látszott: ismét küzd, hogy elfordítsa a tűt a rémült tekintetű mutánstól, de képtelen rá.

Lina nyakán agresszív indulat futott végig, szemei fellángoltak, s elvetemülten hörögni kezdett.

- Megölöm a lelkedet!

Fogai tettekre készen összeszorultak, s hátrahúzta a tűt, hogy erővel Selenát nyakába döfje.

Clyde felismerte, nem tehet mást: azonnal megmenti Selenát... Előretört és karjával félrelökte a lányt, Lina tője ivesen lecsapott, s BELEÁLLT LINA HASÁBA!

A lány kitágult szemekkel Clyde-ra nézett... s eldőlt a földön. Alóla sötét vér folyt ki.

Clyde karjai remegtek, de nem tudott mozdulni semerre.

Kardot fogó kezére nézett... *szemeiből könnyek folytak.*

Alig tudta kardját megemelni.

Gareth izzó szemekkel, harsány felindulással szólt hozzá:

- Nem engedheted meg azt a luxust, hogy megöld magad! – megfogta Clyde vállát és a szemébe nézett. -
Dönthetsz arról, követed-e érzelmeid, még ha nem is uralod teljesen. Meg kell mentened társaid, ehhez alakítsd, mit érzel!

Lina halálát nem tudod helyrehozni, de mást igen! Ki kell zárunk Kaine-t az idő módosításából.

Clyde folyamatosan könnyezett, s ő őszinte ragaszkodással gyászolta Linát. De elszántan a Ziggurat felé fordult: mindenképpen meg kell ölniük Kaine-t. Ő tette saját halálát helyessé.

... Előlépett Areimus, az aranypáncélos parancsnok.

Feljük tartotta kardját, *észrevette Lina testét.*

Megdermedt, keserű együttérzés jelent meg rajta.

Röviden megrázta fejét és harcra készen Clyde-ékra nézett. Határozottan kiáltott:

- Mindenki fogja rájuk kardját! Árulástól tartunk!

Komoran, de belső meggyőződéssel folytatta:

- Bebizonyítjuk, hogy követjük az Alkotmányt! Menekültek értek be minket a deltatoroklat őrvárosából, köztük hirdetményírók. Azt mondják, a börtönben sokan meghaltak ételmérgezésben: azok mind, akik a kőfejtőből érkeztek.

- Erine küldte őket börtönbe, ami Olivier alá tartozott!

Erine-t keserű harag borította el.

„Ha azonnal kivégeztem őket, most senki nem panaszkodik. De reméltem, hogy sikerül életben tartani őket a forradalom győzelméig.”

Mögöttük gyűlni kezdtek a forradalmárok...

A bajtársaink - gondolta Gareth. - Ezúttal ellenünk.

Látták: Lina a földön hevert, de nem tudták: Clyde-ék ölték meg, vagy Kaine egyik íjásza.

A szerszámokat markoló lakosok megtöltötték a térbe torkolló utcákat, egyelőre biztos távolságból figyelték az eseményt... akár meg is lincselhetik őket, ha a nyilvános tárgyaláshoz nem elég érettek.

Olivier előállt, hangja pánikolva remegett.

- Mi is csak emberek vagyunk, a legjobb döntéseket akarjuk hozni mindenkiért!

- Árulók!

Patkódobogást hallottak... lovon érkezett az egyik ezüstsisakos fővezér, a tömeg mögött csak a fejét látták. Fennhangon szólt:

- Kaine megmaradt légióinak egyesített ereje közelít ellenünk! Ha nem vesszük be a Legfőbb Zigguratot, vérbefolytanak minket! Ők a nagyobb jogtiprók. Követnünk kell a feddhetetlen parancsnokokat a Ziggurat megtámadásához! Utána vonjuk felelősségre őket!

Erine érezte, ahogy tisztul a feje, de szíve továbbra is hevesen dobogott.

„Időt nyertünk! Talán örökre.”

Gareth értette: talán jobb is, ha eltávolítják őket a hatalom közeléből.

A négy vezérkari tiszt előhúzta fegyverét, s beléptek a palotakertbe. Vezetni kezdték a tömeget a Ziggurat irányába.

Clyde alig látott, de lehajolt, hogy elhúzza Lina testét a bevonulók útjából. A kapu mellé ért vele, s ekkor Erine kezét érezte vállán.

Mindegyik társa vele volt.

- Megöljük Kaine-t. – szólt Gareth komoran.

Clyde bólíntott, előhúzta kardját és átléptek a kertkapun.

Senki nem támadt nekik. Az előttük magasodó Ziggurat piramis alakú volt, lépcsőzetes falai fölött díszes oszlopok tartottak cserepes tetőt.

Areimus komoran szólt három társának:

- Talán az elit légiósok is átállnak.

A kapu felé kiáltott.

- Sisak nélkül hagyjátok el a palotát! Egyedül a Zsarnokot végezzük ki!

Nyilak válaszoltak szavaira.

A Palota védelmét vezető légionárius százados tudta, a történelem mutatja: akármekkora erőszak büntetlenül marad, a ki nem derült hazugság is. Kitart a Zsarnok mellett, minden parancsát végrehajtja. Véges életében megszerzi a legnagyobb luxust. Nincs mitől tisztulnia, ha más nem tud róla.

Areimus öblösen felnevetett, s teljes meggyőződéssel szólt:

- Ha nem adjátok meg az esélyt a békülésre, magatokat zárjátok a harc csapdájába! A bizalom kiépítése mindig kockázatos. De ez esetben vállalható: nálatok hagyjuk fegyvereiteket. Bizonyítjuk megbízhatóságunkat azzal, hogy felelősségre vonhatók maradunk.

A falakról eszelős haraggal kiáltottak vissza:

- Minket nem koncoltok fel!

Tehát a légiók inkább a Zsarnoknak hisznek.

Areimus harcra készen kiáltott:

- *Utánam!* – s kardját feltartva rohanni kezdett a Ziggurat kapuja felé.

A négy ezüstpáncélos parancsnok követte... a páncélos forradalmárok kardjaikkal csapásra készen utánuk rohantak, lépéseiktől remegett a föld...

Olivierék harcostársaik mögött rohantak, előhúzták fegyvereiket...

Clyde úgy érezte, megfullad az önvádtól. Feje körül forrón izzott a levegő.

„Ha Linát nem hozom a forradalomba, még ma is élne!”

Keserűen, ellentmondást nem tűrve feszült a világ ellen, mozgása teljesen uralma alatt maradt.

Felnézett a Zigguratra: meglátta tetején Kaine laboratóriumának bejáratát. Fogai komoran megcsikordultak, tekintetét a magasban ágaskodó íves fémkapura szegezte.

Ott van Lina gyilkosa... vagy aki engem gyilkosává tett?

A Forradalmárok elértek a Ziggurat védőfalának aranyozott ívekkel díszített kapujába, s nyilazni kezdték a falakról lövő íjászokat...

Clyde tudta, hogy az első sorokban álló páncélosok a hősök... kitapintotta zsebeit: volt nála egy apró puskaporos cserép! ... Utat tört magának a tömegben.

Bármikor lenyilazhatnak, s akkor Linát se bosszúlhatom meg! De csak a kaput berobbantva torolhatom meg halálát.

Az első sorhoz közel érve megállt. Várta, hogy Kaine utolsó íjásza is összerogyjanak...

Végre védtelenné vált a kapu!

Clyde gyilkos dühvel előrelépett, s rádobta a puskaporos cserepet a kapuszárnyakra...

A ciráldás fém ajtók berobbantak, háta mögött a forradalmárok üdvivalgásban törtek ki...

A kapu mögött festményekkel és ciráldás szőnyeggel berendezett, gyertyákkal megvilágított csarnok tárult szemük elé... Clyde jobbra fordult, a falakra vezető lépcsősorra, kardját maga elé tartotta, azt se tudta, ő maga ordít-e...

Sok páncélos követte, csigavonalban haladtak fölfelé a falakon. Clyde zokogó őrjöngéssel vágta le az útjába kerülő fémpáncélos katonákat... körülötte a közelharcos forradalmárok szintén ívcsapásokkal kaszabolták le a légionáriusokat, azok elkeseredetten védekeztek, míg végül lefordultak a falakról...

Clyde érezte karján a perzselő vágásokat, körülötte sok harcostársa elvérzett. De ő tiszta tekintettel, állandóan támadva nyomult előre.

Felértek a Laboratóriumra nyíló teraszra, a Ziggurat tetejére! Az örök letérdeltek, hogy megadják magukat, de a forradalmárok egy pillanat alatt levágták a fejüket.

Clyde végignézett a Ziggurat alatt elterülő városon.

Látta: a páncélos forradalmárok berobbantották a Ziggurat falairól nyíló ajtókat, a bent védekező légionáriusokat pedig szétverték... a tisztségviselőkkel együtt.

A civil lakosság is előzőnlötte a falakról nyíló termeket.

Clyde meglátta: Kaine vörös páncélos, elit légiói a Ziggurat tövébe értek!

...

...

A nép dobálni kezdte a falakról Olivier alkotmányát... és a Ziggurat termeiben talált konzerveket, amik egyértelműen a főuraknak készültek!

A vörös páncélosok nem támadtak: vezéreiket másolva felszedték az ételt és a papírokat.

Clyde-nak eszébe jutott: Kaine az elit páncélosoknak is tiltotta az Alkotmány megismerését.

Úgy érezte, megfullad, ahogy torka összeszorul. A kőkorlátba kapaszkodott.

Lina hogy örülne, ha látná, hogy álma megvalósult! Az emberek fölvilágosodnak.

Hirtelen erő töltötte el. Tisztábban látott, s pontosabban uralta tetteit.

Lina is tudta, hogy a cél a fontos. Nem az, hogy ő megérje.

A Laboratórium fémkapuja felé fordult.

Be kell hatolniuk a legfelső terembe: fel kell törniük Kaine utolsó fedezékét!

Kardjával a fémkapura mutatott.

- Mögötte van mindannyiunk ellensége! Készüljete az utolsó, legkeményebb harcra!

Leszámolok a gyilkossal!

Ridegen a kapunak hajította a cserepet...

A kapu dörrenve berobbant, bűdös füst áradt szét, Clyde kardjával előreszúrva berontott a füstbe...

...s a falak mentén izzó fémeszközökből álló laboratóriumot látott maga körül, tudósok és katonák néztek vele szembe...

Bármely tudóst felnyársaltam volna, ha nem érek ki a füstből... hiába kiváltságos. Lehet, hogy átállna.

A terem közepe kavarogva fénylett... *egy gonosz alak összetett fémpáncélban állt vele szemben.*

Clyde ismét szemei előtt látta Linát... s felismerte a vele szemben álló alakot.

Kaine! Clyde majdnem felsírt. Gyilkos indulattal a zsarnokra támadt.

Páncélosok dobogását hallotta maga mögöl, fémkardok csaptak egymásnak...

...Kaine gúnyos vigyorral háritotta csapásait, s meglepő erővel verte vissza.

Clyde gyengének érezte magát, pedig a Ziggurat falain izzó dühvel tört előre... néhányszor blokkolta a zsarnok pengéjét, de utána Kaine ívcsapása a fal tövébe lökte őt.

...A semmiből Gareth támadt Kaine-re... Olivier és Areimus is csatlakozott, de mindhárman legyengültek Kaine közelébe érve... a gazember azonban egyre frissebben vívott.

Gúnyos tekintetén látszott: emlékezett rájuk.

Ellentmondást nem tűrő magabiztossággal kitört:

- Melyikőtök jobb nálam? A templomba járó idegbeteg? A "védenem kell" mániás? A tudásfüggő kritizáló gép?

Mi nem ártunk sok idegennek. – suhant át Gareth agyán.

Szemébe világított a fénylő Időhasadás... elfutotta a pulykaméreg.

- Irtod... a mutánsokat... s közben te tartod nyitva az Időhasadást! Te okozod a fertőzést.

Megcélozta kardja hegyével.

Kaine elvetemült gúnnal kitört:

- Megtehetem. Meg is teszem.

Clyde-ot komor határozottság töltötte el: lassan fölállt, s mozdulatait türelmesen uralva közelíteni kezdte a zsarnokot hátulról.

Határozottan ránézett, s hátulról beleszúrt a nyakába... Kaine a földreesett, Clyde rideg elszántsággal beletaposott fejébe, eltörve nyakát.

A zsarnok meghalt.

Clyde reménytelenül állt, egyedül a világban: Linát ez se támasztja fel.

A teremben néma csend volt: Kaine őrei levágva hevertek a földön, a tudósok feltartott kézzel jelezték: megadják magukat.

Néhány páncélos kivezette a tudósokat a csarnokból, a többi légionárius örködni kezdett a fémszerkezetek és a fénylő Időhasadás előtt.

Areimus, a Vezérkar tábornoka előrelépett, s fennhangon szólt.

- A Vezérkar mérgezésben nem érintett része nyilvánosan ítéletet hirdet az Alkotmányt elárult vezetőkkel szemben. A nyilvánosságot a jelenlévő forradalmárok képviselik.

Olivier komoran elmosolyodott.

Tehát nem ragaszkodtok a bizonyítékok nyilvános tárgyalásához, pedig az Alkotmány már most előírja.

Areimus végignézett rajtuk.

- Kívánnak valamit mondani utolsó szó jogán?

Olivier nyíltan, de legyőzötten előállt, s visszafogott, rekedt hangon, de egyenes tekintettel szólt:

- Ne a hibáimra figyeljenek, hanem az Alkotmány tartalmára. Távozásunk után biztosítsák a rendszeres vezetőváltást.

A Vezérkar négy tisztje bólintott. Clyde-ékat hátrahagyva az egyik sarokba tömörültek.

Gareth látta az Időhasadást harcra készen őrző forradalmárokat.

Rajtuk nem tudunk áttörni.

Komoran társaihoz fordult.

- Helyre kell hoznunk a világot, de ezt csak szabadon mozogva tehetjük meg. Muszáj megvárnunk az ítéletet.

Clyde lángoló, de reménytelen tekintettel, kifejezéstelenül bólintott.

Komoran várakoztak, de gondolatban bemérték kardjuk markolatát.

Mindenképpen át kell lépniük az Időhasadáson.

Areimus végül előlépett, s távolságtartóan szólt:

- A mérgezés indítókát a Bírak megvizsgálták, s elegendőnek tartják a halálos ítélethez. De a négy civil vezető lényegi szándéka a forradalom védelme volt. A város azonnali elestével szembesülve választották ezt a helytelen tettet. De mind a négyen pótolhatatlanul hozzájárultak az Alkotmány megírásához és a Forradalom kirobbantásához. Ezért az ítélet: összes tisztségük alól felmentjük őket, azonnali hatállyal. De továbbra is a forradalmárok közé tartoznak, s kezdeményezéseikkel elősegíthetik államunk túlélését.

Az időutazók komoran bólintottak.

Erine előlépett.

- Az Időhasadást senki ne bolygassa. Én ismerem a technológiáját, s társaimmal hamarosan végleg megszüntetjük a veszélyforrást, amit Kaine hátrahagyott.

A forradalmárok tisztelettel biccentettek.

Elismerték Erine tudását.

Ő halkán társaihoz fordult.

- Az Időviharral az idősíkok között is tudunk utazni, így visszatérhetünk az eredetire. Tehát megölhetjük Kaine-t, mielőtt elindítja az eseményeket... de aki visszavon egy változtatást a múltban, az elveszíti az otthonául szolgáló idősíkot. Ez a veszteség vár ránk.

Társai keserűen hallgattak. Lina meghalt. Soha többé nem lesz velük.

Erine együttérzően, de komor határozottsággal nézett rájuk.

- Mindenképpen pihennünk kell, mielőtt ismét megtámadjuk a Zsarnokot. Jövőbeli laboratóriumát legalább ennyien védhetik.

Vegyünk a kórházban erősítő italokat.

Társai bólintottak. Ő kilépett a lefelé vezető várfalra, szótlánul követték. Látták alattuk a sokféle kőépületből álló várost, de értelmetlennek tűnt körülöttük az egész világ.

Áthaladtak a palotakerten, s kiértek a háromszintes kőházak közé. *Lina holttestét nem találták a kapu mellett!*

Keserűen a kórház felé vették az irányt.

Tudták: az idővonalakat eltörölve Lina holtteste is kiesik az univerzumból: nem tudnak visszatérni, hogy felkutassák és eltemessék őt.

A vezérkARBól ki voltak rúgva. A poros utcán járva érezték: senki nem vállal már értük felelősséget.

De tudták, mi a teendőjük: pozitívan fordítani a világon, s ebben nem hátráltatja őket, hogy csak néhány napot vagy évtizedet fognak megélni.

Velük szemben egy fiatal, csápos fejű lány szaladt lelkesen: Selena!

Clyde döbbenten, de fásultan nézte.

Mitől boldog? ... Az ellátmányokat cipelve talán nem jutott el Lina holttestéig.

Clyde semmilyen érzelm kifejezéssel nem reagált... de tudta, hogy nem kell támadástól tartania.

- LINA ÉL! – kiáltotta lelkes, együttérző hangon Selena. – GYERTEK VELEM A KÓRHÁZBA!

Clyde-ot erő árasztotta el. Rohanni kezdett Selena felé, társai mellette rohantak... Selena vezetni kezdett, le kellett lassítaniuk a lány tempójára.

Elértek egy jellegtelen kinézetű saroképülethez. Selena gondolkodás nélkül bement az ajtón, Clyde azonnal követte.

A szerényen berendezett terembe lépve Clyde ágyakat látott meg.

Az egyikén Lina feküdt!

A belépőkre nézett, s Clyde-ot meglátva szemei felizzottak. Enyhén elmosolyodott.

Clyde érezte, amint boldog reszketés fut végig rajta... de szinte azonnal elmúlt, s cselekvőképes elkötelezettség hajtotta Lina ágyához.

Amint Lina közelébe értek, ő keserűen lesütötte szemeit.

Nyomasztó önváddal szólt:

- Kaine irányított! Éreztem az érzelmeit. Végig tudtam, mit csinál, de nem tudtam megállítani. Mint egy rémálomban. Undorító volt.

Clyde támogatóan bólintott, s elkötelezetten, visszafogott türelemmel szólt:

- Köszönöm, hogy elmondtad. Nem rajtad múlt, nem te támadtál Selenára. Ezt nyugodtan gondold végig.

Bizalommal Linára nézett, s komolyan szólt:

- Az összes ilyen helyzetet elkerüljük a jövőben. Meg tudod csinálni. Együtt kijavítjuk, ahol hiányos a védelmed. Kizárjuk Kaine-t az elmédéből.

Lina felindultan levegőt vett, s sírósan nyögte:

- Majdnem meghalt miattam Selena! Nem vigyáztam rátok eléggé!

Clyde komoly, bízó, selymes hangon mondta:

- Nem róható fel Neked a hanyagság. Az pláne nem, hogy tudtad volna, ilyen bajt kockáztatsz. De felelősséget kaptunk: úgy kell megterveznünk Kaine megtámadását, hogy ne szállhasson meg Téged újra. A szükséges mértékben tartanunk kell az ismeretlentől. Segítek elkerülni a vészt, de alapesetben önállóan kell lenned.

Szerető türelemmel szólt:

- Szólj, ha kérsz valamit.

Lina szemeiben erőfeszítés jelent meg.

- Szeretnék kérni egy répát.

Clyde alázattal, Lina iránt lelkesedve válaszolt.

- Persze. Hozok.

Szemei lelkesen felizzottak.

- A szervezeted azt jelzi, a répától gyógyul gyorsan. Érdemes figyelned az ösztöneidre.

Linát melegség töltötte el: Clyde teljesen elkötelezett iránta. Soha nem használná ki, amikor mélyponton van. Mindig segíti lelkét építeni, hogy jobban átlássa a helyzeteket.

Clyde néhány percet töltött a főtér piacán, majd megmosott, meghámozott répával a kezében lépett be a kórterembe.

Tiszteletteljes türelemmel, bátorító mosollyal adta a lánynak.

Majd visszafogott hangon szólt:

- Megkérdezem Erine-t, hogyan tudjuk az elmédet levédeni.

Az idős asszony felé fordult.

Ő maga elé meredt. Végül átgondoltan, de szomorúan szólt:

- Kaine a jövőbeli laboratóriumából lépett be először az Időviharba. Addig a pontig elméje nem csatlakozott rá a világ folyamataira. Tehát ha megérkezünk jövőbeli laboratóriumába, ott még nem tudja a médiumok örököseit befolyásolni.

Erine Linára nézett, s eszébe jutott.

A lelki tartalom láthatatlan, fizikai megjelenés nem helyettesítheti. A gyógyító nem uralkodik.

Türelemmel szólt:

- Megvárjuk, amíg elég erősnek érzed magad, de érdemes mielőbb indulnunk. Nem tudom, Kaine eszközei felügyelet nélkül meddig tartják nyitva az Időhasadást. Mindannyiunknak pihennünk kell.

Selenához fordult.

- Ezt az utat nélküled tesszük meg. De utána visszajövünk, hogy hazavezessünk Téged.

Selena zárkóztan bólintott.

Egy ezüstsisakos páncélos lépett a kórházba... Olivierék felé közeledett.

Néhány lépésnyire megállt tőlük, s kimérten szólt.

- A vezérkar átvette az összes dokumentumot, amint a maguk hivatali szekerein szállítottak. Innentől átlagpolgárként kérvényezhetik a dokumentumok másolatait.

Olivier türelmetlen indulattal bólintott. Már rég nem érdekelte őket a téma.

A páncélos türelmes léptekkel távozott.

... Lina megette a répa felét. Majd bólintott, s felállt. Rövid mozdulatokkal, de könnyen mozgott. Ruhája alatt egyetlen vékony kötés volt.

Gondolatban készülni kezdett az Idővihárban való utazásra: összes társát Kaine laboratóriumába kell vezetnie.

Clyde komoly tekintettel fordult Linához... Lina tettekre szűz ápolást látott szemeiben.

- Várd meg, amíg megtámadjuk Kaine-t, csak utána csatlakozz a harchoz. Távolról tudsz darts tűket dobni, nekünk először be kell kerítenünk Kaine-t.

Lina érezte, amint elönti a melegség: ő már másra koncentrál, de Clyde figyel a védelmére.

Erine halkán, lefelé nézve szólt:

- Vissza kell mennünk az Időhasadáshoz, majd azonnal bele kell lépnünk. Mielőtt az örök megkérdezik, mit teszünk vele.

Egymásra néztek... egyikük se tiltakozott. Erine az ajtó felé indult, s mindannyian követték.

A Ziggurat falaihoz érve a forradalmat végigharcolt páncélosok tisztelettel, de riadtan néztek rájuk: ők indították el a forradalmat, de ők voltak azok is, akik megmérgezték a börtönbe kerülteket.

Egyhangúan mászni kezdtek az emelkedő kőfalon, figyelmüket lekötötte a rájuk váró küzdelem...

Végül beléptek a laboratórium csarnokába, az Időhasadás töretlenül fénylett a közepén...

A páncélos örökre néztek, de ők csak jóváhagyóan bólintottak, ezért késedelem nélkül az Időhasadáshoz léptek.

Bele kell hatolnunk, mielőtt felmerül bennük, miért nem az eszközöket nézzük. – suhant át Gareth agyán.

Türelmetlenül Linára nézett... a lány társaira nézett, s tömören bólintott.

Megfogták egymás kezét.

- Most. – szólt halkán, de határozottan.

Egymásra figyelve, egyszerre léptek az Időviharba.

* * *

A Világ Halhatatlan Ura elégedetten nézte a laboratóriumában megnyíló Idővihart: immár nem csak örök időkre uralkodik, hanem kiterjeszti uralmát a történelem kezdetétől indulva.

A csarnok összes tudósa és légionáriusa a növekvő fényes kavargás felé fordult, s az egyre tisztábban fénylett.

A kavargás növekedése megállt, már tiszta fehér fénnel égett...

...öt személy ugrott ki belőle, kardjaikkal azonnal páncélosaira vágtak...

Kaine pörögve előrántotta rézszínű szablyáját, díszes páncélba burkolt őrei védelmezően ugrottak felé. Harsány, gátlástalan hangon kitört:

- Kik vagytok ti?

- Az a kérdés, ki nem leszel! – tört ki harsányan Gareth. *Eszébe villant: túl sokat árultam el tervünkről?*

Halálos harcban vagyunk. Nem adok támadási pontot.

Négyen intenzíven pörögve támadtak a Kaine-t körbeálló örökre, Lina hátramaradt, Clyde tanácsát követve.

Kaine suhintásra készen figyelt, de körülötte álló páncélosai nem engedték a támadókat közelébe. Fémpengék csörrenését hallotta mindenfelől... de őt nem fenyegette veszély. Reszelős gúnnal szól:

- Elítéltek olyanért, amit még el se követtem.

Az örök kardjain túl Gareth nézett szembe vele, kardját tettekrekeszen maga előtt tartva.

Izzó tekintetét Kaine-re szegezte. Komor hangja vágott.

- Kényszerből cselekszünk, s mindenkit megmentünk. Az ítéletet a túlvilágon kapod.

Vér fröccsent két oldalról... két légionárius túvel a homlokában a földre rogyott.

Kaine tudta: halálos veszélybe került! Izzó indulattal markolta kardját, az Időhasadás felé fordult: átvágja magát a kapuig!

A fal melletti pult felől fehér szakállú tudós kiáltott rá mentegetőzve:

- Uram, a kapu még nem stabil, nem biztonságos ezen keresztül utazni!

Kaine hangja tömören lesulytott:

- Nem várhatunk!

Félrelökte páncélosait, neki a támadóknak, majd beleugrott az Időviharba...

Gareth-ék azonnal utánaugrottak, de az Időhasadás egy villanással eltűnt... a kőpadlóra estek... *felfénylett a nyugati ablak...*

Hangrobbanás tört be az ablakokon, az örök a falakhoz verődtek és elájultak... Linának a nyugati ablakhoz kúsztak, s kinéztek pereme fölött: az Időhasadás a szemközti dombra ugrott!

Az Idővihar helyváltozásának szele lesöpörte a katonákat a Ziggurat falairól... az ablakuk alól induló lépcsősor egyenesen a domb felé vezetett!

Az orkán elcsendesedett... Erine tüzes indulattal nézte a kavargó Időhasadást, s szemei tágranyíltak a felismeréstől...

Mi indítottuk el Kaine-t az útján! Nincs igazi eredete!

Segélykérően társaira nézett... még nem érthetik, mi a baj...

Clyde-ék Erine-t látva megértették: előlük menekült a Zsarnok az Időviharba! Miattuk kellett az Idő Népeinek kilönie utazásából: miattuk pusztult el az ősi civilizáció, és vált a Kontinens déli része élettelen kősvataggá. De támadásuk miatt a Zsarnok tökéletlen kapuba ugrott: nem uralta utazását teljesen.

Erine lesulytottan maga elé nézett.

A legrosszabbat még nem tudják: hogy mi vár ránk.

Minden, amit eddig elértünk, semmivé foszlik... egyetlen sikerünk a Zsarnok elpusztítása lehet: többel nem használunk az embereknek.

Kudarcot vallva, de leéltem életem javarészét. Linának viszont még zsenge korokban kell szembesülniük vele: eljött a vég.

Erine megszólalt... érezte, amint kapar a torka. Bocsánatkérően nézett társaira...

Ők látták, hogy őszinte együttérzés van szemeiben. Olyan erővel sugároz, ami komoly bajra utal.

De szavai feltétlen támogatással szóltak.

- Az Idővihar eseményeit megváltoztathatjuk. Kaine létét kitörölhetjük az univerzumból... De ez azt jelenti, hogy valójában még a világ keletkezése előtt vagyunk: egész végig csak lehetséges idősíkokat láttunk, szükségtelen csavarokkal és ellentmondásokkal. A világegyetem még össze se állt az alap idővonallá.

A Zsarnok hatalmának forrása az Idővihar. Ő a természetellenes jelenség az idővonalban. Ha uralkodni akar, a világegyetemet az összegabalyodás veszélyének teszi ki, ezáltal a megsemmisülésnek.

Mi ezt elháríthatjuk. Ha a Zsarnokot legyőzzük az Időviharban, megszabadítjuk tőle a világ népeit és évszázadait. Nem is fognak emlékezni a Kaine által megnyomorított életükre. Mindenki életben marad, az eredetivé és hibátlanná összeálló valódi idővonalon.

Rájuk nézett... szemei fekete üreggé váltak.

De mi is semmivé foszlunk az összes emberrel együtt: át fogjuk élni, amint meghalunk. A természetes idővonalon fogjuk valódi életünket élni... lehet, hogy egyáltalán nem ismerjük majd egymást. A Zsarnok elleni hadjáratunkra soha nem fogunk emlékezni.

Látta: társai dermedten fogadják be szavait.

Az idővonalak megszüntetésével nem ölünk meg senkit. Legfeljebb később születnek meg.

Vagy nem ezen a világon. – futott át Lina agyán. – De a túlvilágon az összes idősíkra emlékezni fogunk.

Tehát Kaine valami kárt biztos fog okozni a távoli jövőben. – Erine komoran maga elé nézett, s dühös határozottsággal fújtatott. - De a pusztulást és a Kaine zsarnoksága által okozott szenvedéseket felszámolhatjuk.

Clyde lángoló szemekkel nézett Erine-re... falfehér arccal, de zord határozottsággal bólintott.

Linára nézett... a lány szemein látszott, hogy lélekben sír.

- Az örök élet... - szólalt meg Gareth holt egyhangúsággal - az önzés elengedésével érhető el, nem az élet lázas felmagasztalásával.

Ránéztek egymásra... most látják egymást utoljára. Perceik vannak hátra.

Egyként, szótlánul bólintottak.

Átmásztak az ablakpárkányon és leugrottak a lépcsősorra... haladni kezdtek lefelé, a fénylő Időhasadás felé, közben megfogták egymás kezét...

Áthaladtak az ájultan fekvő páncélosok között, nem láttak fenyegető harcost... végül kiértek a füves tájra, s közeledtek a dombon forgó tornádó felé... egész életüket, múltjukat is elveszítik, s egymással való kapcsolatuk is kitörlődik a létezésből... időnként remegve egymásra néztek, s némán haladtak tovább az Időviharhoz közeledve...

Másztak fölfelé a dombon. Bántóan szűrni kezdett körülöttük a levegő: az Idővihar kavarta a port.

Elértek az Időhasadásig. Velük szemben fénylett.

Gareth fogai összeszorultak.

Azonnal be kell mennünk, ez még a Kaine által nyitott kapu legyen!

Keserű indulattal belevetette magát a fénylő átjáróba, társai utánakiáltottak... s azonnal követték.

Hirtelen láthatóvá váltak számukra a lelki összefüggések... az idő tág vonalában!

Egy csak saját magával törődő, mohó, s ezért szerteágazóan tevékeny óriáspók nézett velük szembe... Linának azonnal értették: ő Kaine. Érezték a belőle áradó gyilkos indulatot, de a lény értetlen volt, s nem tudta környezetét irányítani.

Csokoládészag borított el mindent... de ezúttal undorodtak tőle, valószínűleg a Zsarnok jelenléte miatt.

Clyde és Gareth érezte: Lina beleéli magát az Idővihar folyamataiba, s érzéssel alakítani kezdi... törogetni kezdte a pók lábait, s közben elfordult a lényből áradó undorító gőztől...

... Clyde azonnal segíteni akart Szerelmének! ... Érezte, amint kötődése felizzik, s támogatni próbálja Linát... Lina érzéseit hívta segítségül, s tőle tanulva gáncsolni kezdte a Pók akaratát...

A Pókra fájdalmas csapások súlytottak le, de próbálta kitanulni környezetét... s rájött: eltépheti a Linát és Clyde-ot összekötő fonalat!

Azonnal rávetette magát a kapcsolatra, hogy szétvágja... s ürességet érzett magában, ami egyre nagyobbra nőtt... egyre kevesebbet érzett, rádöbrent: ezt azért kapja, mert méltatlanná vált az életre... próbált küzdeni az eltűnés ellen, de egyre kevesebbet látott maga körül...

Lináék érezték: a Pók eltűnik az egész Teremtésből!

Megkönnyebbülten egymásranéztek...

...s látták társaikat halványodni, egyre elmosódottabban.

Rádöbrentek: eljött számukra a vég.

Lina Clyde-hoz akart menni, hogy még utoljára átölelje, de végtagjait már nem érezte... egymás szemébe néztek és értették egymás érzelmeit... Clyde kezdett terjedő köddé válni... valóban most látják egymást utoljára...

* * *

A boltíves, ötlábú doweri kőhídon hintók hajtottak át, a hídfőre vezető partmenti úton városlakók siettek dolguk után, maguk fölé színes esernyőket tartva. Hajó állt kikötve a hídfőnél, zöldségeket hozott a szemközti piacra. A kirakodók küzdöttek az esővel: nem keresztették a sáros utat talicskával, ehelyett a gyalogosok esernyői fölött dobálták egymásnak a káposztákat. A piac kapujánál áruló pék hangosan kiabálva adta hírül árait.

Senki nem foglalkozott a hídfő kövein ülve ázó koldusokkal... egyikük a többitől is távolságot tartott, reményvesztetten nézett maga elé: egy fiatal lány.

Az esernyős gyalogosok között megtorpant egy szürke kabátos fiatalember... élénk vonásai voltak, mérlegelve nézett a lányra.

A koldusok közt verseny van a túlélésért, az idegeneket elzavarják... a fiatal lány nem közéjük való... de kora miatt nem bántják.

Nemrég kerülhetett az utcára, még nem követett el borzalmas tetteket.

Elszánta magát: sóhajtott, s gyakorlatlanul, de folyamatosan koncentráva elindult a lány felé. A koszos lány sebzett tekintettel rámeredt... a fiún tettrekész jóindulatot látott. Még több lépésnyire voltak egymástól, mikor a szürke kabátos fiatal megszólalt:

- Mi a neved?

A lány szeme komorrá, céltudatosná vált, de rekedt hangja elárulta: vereséget szenvedett.

- Lina. Elindultam megkeresni apámat, aki biológiai professzor. Sürgős levelet kapott, s északra távozott... de nem tért vissza.

A fiú körültekintően figyelte környezetüket, közben bátorító hanggal, csak a lányhoz beszélt:

- Gyere velem. Rendbehozunk. Azt nem ígérhetem, hogy a professzor után indulunk, de én és bátyám vagyunk az Inwell magánnyomozók: idővel kideríthetjük, hol esett csapdába.

Lina szemei döbbenetesen kitágultak... de látta: a fiú őszinte.

Ösztönösen kinyújtotta Lina felé a kezét, hogy segítsen felállni.

- Egyébként Clyde-nak hívnak.

Lina rajongó tekintettel elmosolyodott... felállt Clyde mellé: bízott benne, kész volt őt követni.

Érdeklődve nézett a fiúra.

De Clyde-on látszott: folyamatosan pörögnek gondolatai.

Végül megfordult, s vezetni kezdte Linát a belváros felé. Elhaladtak a napokig közömbös pék és a komolytalanul rájuk köszönő újságkihordó mellett, s maguk mögött hagytak egy kutyáját rugdosással siettető gazdát is. Tovább haladtak a színes cserepekből kirakott tetejű házak között, Clyde-ék nyomozóirodája felé...